

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI

Cyrlometodějská teologická fakulta

Katedra křesťanské výchovy

Sociální pedagogika – specializace Výchova ve volném čase

Bakalářská práce

Indigové děti jako cílová skupina práce sociálního pedagoga

Natálie Kuchařová

Olomouc 2021/22

Vedoucí práce: PhDr. Gabriela Šarníková, PhD.

Počet znaků: 121 359

Práce odevzdaná dne: 20. června 2022

ČESTNÉ PROHLÁŠENÍ

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma „Indigové děti jako cílová skupina práce sociálního pedagoga“ vypracovala samostatně pod odborným vedením PhDr. Gabrieli Šarníkové PhD. a čerpala pouze ze zdrojů uvedených na konci práce.

V Hranicích dne: 20. 6. 2022

.....

(podpis)

PODĚKOVÁNÍ

Těmito krátkými řádky bych ráda poděkovala mé vedoucí práce za velkou ochotu a cenné rady, které mi v průběhu psaní a realizace výzkumu poskytovala. Děkuji všem, kteří se se mnou na výzkumu podíleli a byli ochotní věnovat mi svůj drahocenný čas.

ANOTACE

INDIGOVÉ DĚTI JAKO CÍLOVÁ SKUPINA PRÁCE SOCIÁLNÍHO PEDAGOGA

Souhrn:

Tato bakalářská práce přibližuje problematiku indigových dětí, dětí nové doby. Zaměřuje se na jejich krátkou historii, jejich charakteristické vlastnosti, dovednosti i nadání. Důraz je kladen především na to, jak na tyto děti jako sociální pedagog přihlížet a jaké zaujímat postoje při práci s nimi. Zaměřena je především na adekvátní pedagogické působení, a to v rámci školního i domácího prostředí. V empirické části jsou uvedeny rozhovory s rodiči indigových dětí a dále rozhovory s odborníky na toto téma. Cílem bakalářské práce je obecně seznámení s problematikou indigových dětí a jejich významností pro společnost. Tyto děti své potřeby prezentují jiným způsobem než jiné děti. Často jim bývá přidělována špatná diagnóza, a s tím i související sociální útlak.

Klíčová slova: Indigové děti, děti nové doby, Nové děti, Nový věk, pedagogický přístup, výchova, špatná diagnóza, osvěta, šíření dobra

INDIGO CHILDREN AS A TARGET GROUP OF WORK OF A SOCIAL PEDAGOGUE

Summary:

This bachelor thesis approaches the issue of indigo children, children of the new age. It focuses on their short history, their characteristics, skills and talents. Emphasis is placed primarily on how to take these children into account as a social educator and what attitudes they take when working with them. It focuses primarily on adequate pedagogical work, both in the school and home environment. The empirical part presents interviews with parents of indigo children and interviews with experts on this topic. The aim of the bachelor thesis is a general introduction to the issue of indigo children and their importance for society. These children present their needs in a different way than other children. They are often given a misdiagnosis and associated social oppression.

Keywords: Indigo children, children of the New Age, New children, The New Age, pedagogical approach, education, misdiagnose, enlightenment, spreading the good

ÚVOD.....	1
1 INDIGOVÉ DĚTI JAKO NOVODOBÝ FENOMÉN	2
1.1 Charakteristika indigového dítěte.....	5
1.1.1 Převažující osobnostní rysy podle Caroline Hehenkamp	5
1.1.2 Čtyři druhy indigových dětí podle Nancy Anne Tappe	7
1.1.3 Děti nové doby a vysoká citlivost.....	9
1.1.3.1 Vysoká citlivost jako výhoda pro život.....	12
1.2 Indigové děti v komparaci s běžnými dětmi.....	13
1.2.1 Specifika nadaných dětí a jejich projevy v předškolním věku.....	13
1.2.2 Problémové chování	17
1.2.3 Závislostní chování.....	20
1.2.4 Poruchy chování	20
1.2.5 Hledání souvislostí napříč odlišným chováním „běžného dítěte“ a chováním dítěte indigového	23
1.2.6 Postoje k indigovým dětem	26
1.3 Indigové děti v sociálním prostředí.....	28
1.3.1 Indigové dítě v rodině.....	28
1.3.2 Indigové dítě ve škole.....	30
1.4 Sociální pedagog a indigové dítě	32
1.4.1 Činnost sociálního pedagoga v České republice.....	32
1.4.2 Práce sociálního pedagoga ve vztahu k indigovým dětem	34
2 PROBLEMATIKA INDIGOVÝCH DĚTÍ V ČR.....	35
2.1 Výzkumný problém.....	35
2.2 Cíle výzkumu	35
2.3 Výzkumné otázky	35
2.4 Realizace výzkumu	36
2.5 Použité metody výzkumu	36
2.6 Metody sběru dat.....	37
2.7 Výzkumný soubor	37
2.8 Proces sběru dat	39
2.8.1 Nahrávání a přepis	42

2.9	Analýza rozhovorů	42
2.9.1	Analýza transkripce rozhovoru s participantem A.....	43
2.9.2	Analýza transkripce rozhovoru s participantem B.....	46
2.9.3	Analýza transkripce rozhovoru s participantem C.....	49
2.9.4	Analýza transkripce rozhovoru s participantem D.....	52
2.10	Výsledky výzkumu	59
2.11	Diskuze	62
ZÁVĚR	63
BIBLIOGRAFIE	1

ÚVOD

Tato bakalářská práce pojednává o problematice indigových dětí ve vztahu k práci sociálního pedagoga. V první kapitole se věnujeme kvantové fyzice a poukazujeme na vědu, díky které jsou dnes ověřitelné fakta o vyzařování energie živých i neživých těles. Indigové děti mají s těmito energiemi velkou souvislost.

Vysvětlujeme, že existuje obecný pojem Děti nové doby a do něj spadá spoustu jiných „druhů“ dětí. Například nejstarší indigové, poté mladší křišťálové, duhové, diamantové, zlaté a spoustu dalších. Zabývat se budeme podrobněji o děti indigové, vzhledem tématu práce.

V dalších částech první kapitoly se zabýváme osobnostními rysy a prožíváním indigového dítěte. Zdůrazňujeme zde významnost vysoké citlivosti u těchto nových dětí. Vysoká citlivost je obecně považována za výhodu. Není však jednoduché naučit se s ní žít.

Druhou podkapitolu jsme zaměřili na indigové děti v komparaci dětmi „běžnými“. Tato část práce je velmi obsáhlá vzhledem tématu práce a všeobecného náhledu na tuto oblast. Zmíníme se o dětech s nadáním, s problémovým či poruchovým chováním a budeme se snažit hledat spojitosti s indigovými dětmi.

Třetí podkapitola je soustředěná na sociální prostředí indigového dítěte. Zvolili jsme rodinu a školu za nejdůležitější činitele působící na vývoj a psychiku indigového dítěte. Vysvětlíme, jaká výchova a způsob vzdělávání se zdají být pro indigové děti nejvhodnější.

Dostáváme se k druhé části práce, a tou je část empirická. Zde jsme podrobili výzkum v podobě rozhovorů s matkou indigových dětí, dvěma specializovanými terapeutkami a samotným indigovým dítětem. Analýzu jsme provedli metodou deskriptivního fenomenologického přístupu. Na závěr jsme se snažili nalézt souvislosti mezi teorií a získanými daty od respondentů. Tím jsme se dostali k výsledkům této závěrečné práce.

1 INDIGOVÉ DĚTI JAKO NOVODOBÝ FENOMÉN

Na úvod považujeme za významné věnovat se člověku a energii. Hehencamp¹ vysvětluje, že každý objekt na Zemi vyzařuje určitou energii. Vše se skládá z atomů a malých částíček, jež tvoří životní energii různých objektů (ať už sebemenší velikosti). Vše, co v životě přijímáme prostřednictvím našich smyslů sestává z proměnlivých energetických frekvencí, které se neustále dále vyvíjejí. Tyto energie jsou už dnes zachytitelné pomocí EKG či EEG, a to v srdci a mozku člověka. Člověk disponuje mnoha senzory pociťujícími záchvěvy, jež je umějí zaznamenat a přenášet. U dětí nové doby tyto senzory jsou vyvinuty na vyšší úrovni. Jsou tak schopné vnímat i mimo smysly. Obecně lze říci, že tyto děti jsou schopny zachycovat energie a reagovat na podněty, které „běžný člověk“ zachytit není schopen.

Autorka dále uvádí, že každá organická buňka rostlin, lidí či zvířat přijímá světlo a sama také slabé vyzařuje. Tomuto světelnému záření vědci přiřazují název biofotony (mezinárodně uznávané). Tyto fotony vibrují ve frekvencích v rozmezí od ultrafialového po ultračervené pole elektromagnetického spektra. Je vědecky prokázáno, že buňky toto záření využívají k tomu, aby spolu mohly navzájem komunikovat. Tyto buňky nevyzařují pouze světlo, ale rovněž elektromagnetické záchvěvy v různých vlnových délkách.

V první polovině 20. století ruský vynálezce S. D. Kirlian² společně se svou manželkou provedli experiment ohledně elektromagnetického záření. Zjistili, že toto záření souvisí s životní energií a tedy i lidskou auroou. Na popud úspěšnosti a ověřitelnosti jejich provedení experimentu byl vynalezen Kirlianův přístroj, pomocí něž je možné toto elektromagnetické pole zachytit a vyfotografovat. (viz. přílohy obr. č. 1 a 2).

¹ HEHENCAMP, C. 2008. *Indigové děti*. Bratislava: Euenika. s. 20-47. ISBN 978-80-8100-013-3.

²GPZ, *Semyon Davidovich Kirlian*. [online]. 2010. MSE. [cit. 10. 1. 2022]. Dostupné z: <http://silesia.wz.cz/kirlian.htm>

Děti nové doby mají tento energetický systém na vyšší úrovni než je tomu u jiných lidí. Hehencamp o jemných energiích³: „*Neviditelné světy, v nichž je energie méně zhuštěná (je tedy jemnější) a jiné světelné frekvence se stávají viditelnějšími jsou pro mnoho nových dětí reálnými světy a patří do jejich skutečnosti. Neodvažují se o nich ale mluvit, protože se bojí, že jim nebudeme věřit.*“ Podle autorky je rovněž zřejmé, že každý člověk neustále vyzařuje energii a zároveň ji přijímá od svých blízkých a okolí. Vycházíme tedy z toho, že člověka ovlivňuje nejen myšlení a postoje druhých lidí (se kterými je v blízkém kontaktu), ale zároveň ho formují i energie, které jeho prostředí vyzařuje (blíže o vlivu sociálního prostředí v kapitole 1.3).

V následujících odstavcích se budeme věnovat filozofii dětí nové doby a krátce uvedeme, jaké historické milníky tento fenomén podpořily a ovlivnily.

Indigové děti, též nazývané děti nové doby či nové děti, se ve společnosti objevovaly od počátku věků, jen nebyl člověk, který by se těmito dětmi zabýval. Na konci 20. století počet těchto dětí radikálně vzrostl. Jako první, kdo si povšimnul existence dětí nové doby, byla parapsycholožka Nancy Ann Tappeová. Jako první ztvárnila knihu s názvem „*Understanding Your Life Throuth Color*“, kde popisuje výskyt nových dětí ve společnosti. Jako jedna z mála lidí měla nadání vidět kolem člověka auru. Tvrdila, že tyto děti přichází na svět se zcela jedinečnou aurou, a to indigovou – temně modrou až černou. Tato kniha se proslavila až v momentě, kdy se jí pokusili o několik let později zpopularizovat dva autoři a také odborníci v psychologii Lee Carroll a Jan Toberová v knize „*The Indigo Children: The New Kids Have Arrived*“. V ten moment nastal ve společnosti velký zlom. Lidé se začali o tyto děti více zajímat, postupně vznikaly další knihy, někteří učitelé i vychovatelé si začali všimnout odlišného chování dětí. Spoustu z nich se následně začala tímto novým fenoménem zabývat hlouběji. Například Mgr. Jana Štrausová, která se od svých studií na vysoké škole až do dnešního dne s těmito dětmi setkává. Pracuje jak s nimi, tak i s jejich rodiči. Na téma dětí nové doby pořádá přednášky skrz celou českou i slovenskou republiku. Na popud svých několikaletých zkušeností jako učitelka v mateřské škole sepsala knihu „*Děti nového věku. Kresby a vyprávění dětí o minulých životech a jejich vnímání věcí mezi nebem a zemí*“, kde uvádí konkrétní příklady těchto jedinečných dětí. Využila kreseb,

³HEHENCAMP, tamtéž. s. 25.

kteří ji tyto děti vytvořily a pokusila se tak široké veřejnosti ukázat, jak tyto děti myslí a čím si prochází. Tato kniha měla velký úspěch. Za zmínku také stojí spisovatelka Caroline Hehencamp, která se těmito dětmi zabývá velice podrobně. Napsala mnoho knih na toto téma, jednou z nich je kniha „*Fenomén Indigové barvy. Děti nové doby*“. Další úspěšnou knihou je také kniha s názvem „*Indigové děti – nová generace dětí*“ od spisovatele Siegfrieda Woitina.

Abychom byli konkrétní při následujících úvahách o indigových dětech, je potřeba zmínit, že se jedná o nejstarší skupinu dětí, považovaných za děti nové doby. Tyto děti se rodily od 70. let 20. století a jejich charakteristickým projevem chování byla velká vzdorovitost a tendence měnit věci a situace, které se neslučují s jejich přesvědčeními o životě a životních pravdách. Tyto děti disponují velkou psychickou silou a nezlomností. Název indigové je odvozen od barvy jejich aury - temně modrá až černá.

Další skupinou dětí, které se začaly objevovat v průběhu 90. let 20. století, byly děti křišťálové. Podle Slachové⁴ je možné tyto děti rozpoznat na první pohled. Mají velké, pronikavé oči a hluboký pohled. Tyto děti bývají nadměrně inteligentní, jsou velice jemné a laskavé. Jsou tolerantnější a přizpůsobivější než děti předešlé. U křišťálových dětí je běžné, že jim dlouho trvá než se v dětství rozmluví. Důvod bývá uváděn ten, že do té doby komunikují převážně telepaticky. Křišťálové děti cítí silnou vazbu k přírodě. Jejich aura disponuje pastelovými jemnými barvami.

Třetí generací nových dětí jsou děti duhové. Tyto děti na svět přicházely kolem roku 2000. Aura těchto dětí obsahuje, jak už podle názvu vyplývá, celé spektrum barev. Tyto děti by měly podle autorky Slachové předurčeny ke změnám v nové společnosti. Disponují velkou odolností silnou vůlí. U těchto dětí se často vyskytuje zvýšená aktivita a neunavitelnost.

⁴ SLACHOVÁ, Eva, 2021. Indigové, křišťálové a duhové děti: Mají mimořádné schopnosti a vyšší moc měnit svět. Které jsou ty vaše?. In: *Světženy.cz* [online]. Burda International CZ. 20.4.2021. [cit. 15.2.2022]. Dostupné z: <https://www.svetzeny.cz/psychologie/tajemno/indigove-kristalove-a-duhove-deti-maji-mimoradne-schopnosti-a-vyssi-moc-menit>

Dalšími skupinami dětí, jež se rodily po roce 2000 byly například děti diamantové, smaragdové, perleťové či zlaté. Tyto skupiny dětí však nejsou tématem naší práce, stejně tak, jako děti křišťálové a duhové.

1.1 Charakteristika indigového dítěte

Carroll a Tober definují indigové dítě jako⁵: „*Indigové dítě je takové, které vykazuje známky nových a neobvyklých psychologických atributů a vyjadřuje se vzorcem chování, které v obecné rovině ještě nebylo zdokumentováno.*“ Uvádí, že tyto vzorce chování disponují společnými jedinečnými faktory, na jejichž základě doporučují těm, kteří jsou v přímém kontaktu s indigovým dítětem, změnit způsob zacházení s nimi, především ve výchově.

V následujících odstavcích se budeme zabývat osobnostními rysy a některými z projevů chování a prožívání indigového dítěte. Na závěr této podkapitoly uvedeme příklady druhů indigových dětí.

1.1.1 Převažující osobnostní rysy podle Caroline Hehenkamp⁶

Každý člověk na Zemi je obdařen určitými osobnostními rysy, které jsou pro něj typické. Tyto rysy jsou dány geneticky a nelze je změnit. Tvoří člověku jeho osobnost, to jak se chová, jakým je, co cítí a prožívá. Děti nové doby se svými osobnostními rysy odlišují od majoritní společnosti. Charakteristika těchto dětí je poměrně komplikovaná, vzhledem k individualitě každého dítěte. Důležité je brát v potaz prostředí, ve kterém

⁵ CARROLL, Lee, TOBER, Jan., 2012. *Indigové děti*. Nové děti přicházejí. s.19. Olomouc: Fontána. ISBN 978-80-7336-696-4.

⁶ HEHENKAMP, Carolina, 2001. *Fenomén indigové barvy*. Děti nové doby. s. 14-16. Olomouc: Fontána. ISBN 80-7336-174-4.

dítě vyrůstá/lo. I přes to, že prozatím neexistuje přesná definice a klasifikace dětí nové doby, je více než zřejmé co je pro tyto děti charakteristické:

Nejdůležitějším rysem indigových dětí je jejich přesvědčení o životní pravdě, kterou si každé z nich v hloubi své duše bezmezně uvědomuje a jejich život je na tom postaven. Jsou přesvědčeni, že život je založen na energii a živém vědomí, nikoli pouze na hmotě. Vědí, že svět je něco více než jen to, jak ho vidíme. Řídí se vyššími principy. Pokud nedokážou žít podle nejvyšších principů tak, jak jim rozumějí ony, mohou snadno upadnout do depresí.

Podle indigových dětí bychom měli život brát naprosto vážně a také s ním zacházet s úctou, pokorou a láskou. Jsou přesvědčené, že člověk by měl žít v rovnováze se sebou samým a okolím.

Velice obtížně lze u nich vybudovat respekt od vedoucího, který nesouzní s jejich etickými názory - ani sociální útlak je v ničem nepřesvědčí. Tyto děti nevěří, že udělováním trestů a viny se něco vyřeší. Nedají se tak efektivně potrestat. Důvodem je také to, že je nelze donutit k něčemu, čemu sami nevěří.

Bezvýhradně touží po pravdě a nepřijímají žádné rychlé, poloviční nebo nepřesné odpovědi. Díky jejich zvědavosti jsou schopni dostávat se do sporů. Nikdo jim ale nemusí říkat, co je správné a co ne. Ony to ví.

Pokud jim rodiče nebo učitelé ve škole nedovolí jednat podle jejich přesvědčení, vyvolává to v nich obrovský odpor. Ve školách mají velký problém s běžnými tématy, které se neztotožňují se spirituálním životem. Ten je pro ně mírou všech věcí. Pokud je někomu ve škole ubližováno nebo ukřivděno, mají sklony mu bezmezně pomoci a spravedlivě situaci vyřešit.

U indigových dětí je typická čestnost, upřímnost a nezávislost.

Jsou nadměrně citlivé, s čímž souvisí i větší tendence k plačtivosti. Je velice snadné tyto děti přetížit a předráždit – mají velice jemné smysly. Jsou také přecitlivělé na stravu, nejpřirozenější je pro ně organická strava. Více informací o citlivosti bude rozepsáno v následující kapitole.

Velice snadno dokáží komunikovat se zvířaty, rostlinami, dětmi i s přírodou.

Pro tyto děti je mnohdy velice vysilující vyjádřit slovy co cítí, řeč je pro ně omezující.

Život vnímají ve všech věcech, proto pro ně bývá těžké se s nějakou rozloučit. Váží si „duše“ věcí, nikoliv její materiální stránky.

K odpočinku jim stačí velice málo spánku. Pouze tolik, kolik k regeneraci fyzického těla potřebují.

Většinou mají sklony k samotářství, protože je málokdy jejich vrstevníci chápou a akceptují. Jejich chování je zcela jiné než „běžných“ dětí.

1.1.2 Čtyři druhy indigových dětí podle Nancy Anne Tappe⁷

HUMANISTA

Tento typ indigového dítěte je charakteristický pro jeho velkou společenskost. Neostýchá se kohokoli oslovit, je maximálně přátelský. Jedná se o člověka, který v životě pracuje s masami lidí. Ve většině případů se jedná o budoucí lékaře, právníky, politiky, učitele, ale i obchodníky či prodavače. V dětství mívají problém s velkou hyperaktivitou, s čímž mnohdy souvisí i jistá neohrabanost. Co se týče hraní, tyto děti mívají velký problém soustředit se na jednu věc. Vezmou si každou hračku, která je něčím momentálně zaujme a zbylé nechají ležet stranou. Úklid pokoje pro dítě humanistu také není jednoduché. Nedokáže se na úklid dlouho soustředit a tak se věnuje jiným aktivitám.

KONCEPTUALISTA

Konceptualisté svou pozornost koncentrují převážně projektům než lidem. Stávají se z nich povětšinou inženýři, návrháři, vojáci, architekti, piloti či astronauti. Konceptualisté bývají velmi hbití, v dětství často vynikají v atletice. Co se týče vztahů,

⁷ CAROLL, Lee, TOBER, Jan. 2012. *Indigové děti. Nové děti přicházejí!* s. 28. – 30. Olomouc: Fontána. ISBN 978-80-7336-696-4.

mívají skony kontrolovat a ovládat. V dětství a dospívání se snaží nejvíce ovládat rodiče. Chlapci většinou lpí na matce a dívky naopak na otci. Pokud se jim podaří jimi manipulovat a ovládnout tak situaci, často hrozí riziko v závislostech. (viz. kapitola 1.1.2.4.)

UMĚLEC

Tyto děti jsou mnohem citlivější než předešlé dva typy. Jedná se o děti, které jsou menšího věku. Jejich střed zájmu je umění, a to v jakékoli podobě. Jsou velice tvořivé. V životě se stávají umělci, učiteli, herci nebo v medicíně chirurgy či výzkumnými pracovníky. Zajímá je hlavně tvůrčí stránka věci. V mladším školním věku většinou nejsou schopni si vybrat pouze jeden druh umění, kterému by se věnovali naplno. Jejich „zapálení“ proto nevydrží ani u jednoho dlouho. V pubertě však většinou nastává zlom při výběru dalšího vzdělávání. Vyberou si jeden obor nebo techniku a v ní se pak stanou odborníky.

INTERDIMENZIONALISTA

Čtvrtým typem indigových dětí je interdimenzionalista. Tito jedinci jsou většího věku, a díky tomu často nezapadají do společnosti. Působí jako rváči. Proto se často dostávají do konfliktů jak s okolím, tak i sami se sebou. Od svých dvou let dávají svému okolí najevo, že ví, kdo jsou a co dělají. Vždy jsou nad věcí. Nikdo je nepřesvědčí v jejich zarytých názorech. Slýchat od nich můžeme například věty „Já vím.“, „Nech mě být.“, „Vím to lépe než ty.“ Tato skupina indigových dětí přináší do světa nové filozofie a nová náboženství.

Autoři Lee Carroll a Jan Tober⁸ jako hlavní rys indigového dítěte vnímají jeho přesvědčenost o sobě, že je „něčím víc“ v porovnání s jinými dětmi. Považují se za božskou bytost, které si lidé mají vážit, respektovat a uctívat ji. Pokud s nimi někdo nesouhlasí, tyto děti bývají mnohdy v údivu, že nesouzní s jejich přesvědčením o sobě. Potýkají se s lidmi, kteří nechápou podstatu jejich chování, považují je za děti egocentrické a za děti, které vytvářejí konflikty. Tyto děti se nesnaží nikomu ublížit.

⁸ CAROLL, Lee, TOBER, Jan. 2012. *Indigové děti. Nové děti přicházejí!* Olomouc: Fontána. ISBN 978-80-7336-696-4.

Řídí se pouze svými přirozenými instinkty. Nebojí se člověku říct do očí pravdu, ač je sebevíc bolestivá. Jsou spravedliví a usilují o rovné zacházení pro všechny.

1.1.3 Děti nové doby a vysoká citlivost⁹

Jak už bylo zmíněno výše, indigové děti jsou extrémně citlivé. Vzhledem k tomu, že citlivost u těchto dětí je velkou dominantou, je velice významné věnovat se tomuto tématu více do hloubky. Když v roce 2002 vyšla kniha „*Vysoce citlivé děti*“ od Elaine N. Aron, ve společnosti nastalo mnoho změn. V této knize byl poprvé použit pojem *vysoká citlivost* („*high sensibility*“), který vysvětloval mnohé projevy chování dětí, jež byly doposud nesprávně kategorizované. U dětí, o kterých se říkalo, že jsou introverti, jsou bojácní, nesmělí, plačtiví nebo jim tzv. dlouho trvá než se „rozehřejí“, autorka přišla na pojem, který vysvětloval toto zeširoka popisované a všeobecné chování odlišujících se dětí. Tím byla právě vysoká citlivost. Vysvětlila, že všechny tyto projevy chování dětí spojuje prvotní zastavení, monitorování nových lidí či situací, které jsou jim cizí. Potřebují se chvíli zastavit a zamyslet se, jestli se zapojí a otevřou se. Tomuto chování přiřazuje první charakteristický znak vysoké citlivosti, a tím je „*Hlubkové zpracovávání informací a vjemů.*“

Existují přesvědčivé důkazy o tom, že toto zpracovávání informací je typickým znakem vysoké citlivosti. Jedním z nich je výzkum provedený s využitím funkční magnetické rezonance. Při studiích mozkové aktivity bylo zjištěno, že vysoce citlivé děti mají výrazně aktivnější část mozku nazývanou *insula*, považováno za sídlo vědomí. Při porovnávání dvou nepatrně odlišných obrázků si tyto děti všimaly jemných a drobných detailů, hledaly mnohem víc souvislostí než jen ty povrchní. To znamená, že tito jedinci v běžném životě zpracovávají informace hlouběji a důkladněji než ostatní lidé. Více si uvědomují svůj vnitřní svět a prožívání své i druhých. Zároveň bez

⁹ ARON, E.N., 2021. *Vysoká citlivost dětí*. s. 11-31. Olomouc: Fontána. ISBN 978-80-7651-076-0.

vynaloženého úsilí dokáží vnímat mnohem detailněji situace a prostředí, v nichž se nachází.

Jako další charakteristický znak vysoké citlivosti uvádí „*Rychlejší přestimulovanost*“. Tito senzitivní lidé, jež zpracovávají důkladněji a hlouběji vše, co se děje okolo nich i v nich samotných, se velice brzy přestimulují. Cítí se dříve psychicky i fyzicky vyčerpaní než ostatní lidé. S narůstajícím věkem dětí narůstá i spousta nových situací, seznamování se s novými lidmi a dalšími novými podněty, a to může být postupem času vysilující. Cítí se unavené, přehlcené a ve stresu. Rychlejší přestimulovanost je tedy zcela přirozeným, byť současně nepříjemným průvodním jevem hloubkového zpracovávání informací. K projevům přestimulovanosti patří například překvapující či stresující stavy naprostého vyčerpání v různě stimulujících situacích. Může se projevit jak v běžném dni dítěte, tak na dovolené, „zábavě“ nebo jinak volně trávených dnech. Takové dítě může mít problém s usínáním, v noci častým probouzením po obzvláště vzrušujícím dni plném zážitků nebo se může jednat o nepřiměřenou reakci na změnu či bolest. Jsou extrémně náchylné na hlasitou hudbu a hluk. Velmi často si stěžují na zimu a horko, na kamínky v botě nebo na mokré, špinavé či škrábající oblečení. Takové dítě potřebuje mnohem více času na odpočinek, tiché a klidné hry, při kterých znova „načerpá sílu“. Často se stává, že vysoce citlivé děti se vyhýbají i kontaktu s jinými dětmi nebo početnější skupinou lidí. Nemají rády velká překvapení, kdy všechna pozornost je soustředěna na ně. Přesně ví, které situace jsou pro ně vysilující, a proto se jim snaží vyhýbat nebo předcházet jim. Tyto děti se také potkávají velice často s problémy ve škole. Potřebují milující a laskavý přístup. Především v situaci, kdy se jim něco nevydaří. Tyto děti se mnohem lépe učí opatrným poopravením nebo napomenutím. Kárání a přísné tresty jsou pro tyto děti silně stimulující, cítí se pod tlakem a velice rychle jim klesá sebevědomí. Tyto děti potřebují slyšet, že jsou v pořádku a jsou dobří lidé. Pokud tomu tak není, velice snadno se u nich může objevit deprese a nechuť do života. Státní školy jsou tedy pro tyto citlivé děti silně dehonestující, demotivující. Nejvhodnější je pro ně alternativní vzdělávání, kde je větší pravděpodobnost osobního přístupu pedagogů/vychovatelů ke každému z dětí.

Třetím charakteristickým znakem vysoké citlivosti je „*Zvýšená emoční reaktivita a empatie*“. S hloubkovým zpracováváním podnětů velice úzce souvisí emoce. Ty člověku napovídají, čemu má věnovat pozornost, z čeho se má poučit nebo

co je potřeba si zapamatovat. Bez motivu není možné hloubkově zpracovávat podněty tak, abychom si je zapamatovali. Emoce jsou přirozeně pro člověka vysoce motivační. Emoce v člověku vyvolávají zvýšenou potřebu věnovat se určitým podnětům se zvýšenou intenzitou. Vysoce citlivým dětem na všem velmi záleží, díky tomu jsou schopny různé situace vnímat, pozorovat, osvojovat si potřebné dovednosti a učit se zvládat jednotlivé životní situace lépe než jiné děti. Tyto děti mají velice silně rozvinutou schopnost empatie. Díky tomu dokáží jednoduše zvládat sociální situace. Přirozeně dokáží vycítit, co cítí a ví druzí lidé, a to je vede k soucitu.

Byl proveden výzkum na několika vysoce citlivých lidech. Objevila se u nich vysoká aktivita v systému zrcadlových neuronů. Tyto neurony byly poprvé objeveny před 20 lety, při pozorování makaků. Zjistilo se, že makakové nezáměrně napodobují či stejně prožívají chování ostatních opic při různých aktivitách. V jejich mozku byla vyzorována stejná aktivace těchto neuronů, jako kdyby v momentě pozorování samotnou aktivitu vykonávaly ony samy. Později se ukázalo, že i lidé mají tuto schopnost. Tyto neurony se tedy nezáměrně aktivují v momentě, kdy někoho pozorujeme, jak něco dělá či prožívá. U vysoce citlivých lidí to platí dvojnásob. Jejich nervový systém je tak nastaven. Všimají si a prožívají emoce druhých do velké hloubky.

Při výše zmíněném výzkumu bylo těmto vysoce citlivým lidem vystaveno několik fotografií s lidmi mající různě šťastné či smutné obličeje. Tyto neurony byly zaznamenány jako vysoce aktivní především u fotografií, na kterých se objevovaly šťastné či smutné obličeje jejich blízkých a šťastné obličeje u cizích lidí. Zjistilo se tedy, že vysoce citliví jedinci dokáží přirozeně a velice hluboce vycítit emoce druhých lidí. Zejména u lidí, ke kterým cítí silné emoce a jsou pozitivní.

Posledním charakteristickým znakem vysoké citlivosti, jež autorka uvádí, je „*Vnímání jemných podnětů a nuancí*“. Vysoce citliví jedinci se dennodenně setkávají s okamžiky, kdy nezáměrně vnímají okolí, v němž se nachází. Jedná se například o různé nepatrné změny, kterých si jiní lidé běžně nevšimnou. Týká se to například nepatrných změn v místnosti, na člověku, zvířeti. Velice silně vnímají vůně i zvuky. Jsou všímaví i na nepatrnou změnu v tónu v hlase, na letmé náznaky opovržení nebo naopak povzbuzování druhých lidí. Tato schopnost vnímat jemné detaily a nuance jim pomáhá například v umělecké činnosti, ve sportu i ve škole, kdy dokáží dokonale

rozpoznat, co učitel od nich očekává a přeje si slyšet. Tato schopnost je však závislá na momentálním rozpoložení dítěte – zmiňovaná přestimulovanost či rozrušení.

1.1.3.1 Vysoká citlivost jako výhoda pro život

Terapeutka, lektorka a zážitková pedagožka Alena Wehle¹⁰ se považuje za vysoce citlivou bytost. Svě životní zkušenosti a vhledy na hypersenzitivitu předává pomocí konzultací a terapií v přírodě. Vysvětluje, že v dětství (někdy i dospělosti) hypersenzitivita může na někoho působit více jako přítěž než jako výhoda. Důvod uvádí ten, že tito lidé mají tendence přizpůsobovat se okolí a dělat rozhodnutí, která se zdají být správná. Neustále se snaží brát ohledy na své blízké a zapomínají tak na sebe a své vnitřní pocity. Toto chování charakterizuje jako typické pro vysokou citlivost. Hypersenzitivnímu člověku tovněž dlouho trvá rozhodování, proto často potřebuje být o samotě, aby ho nic nerozptylovalo. Intuice potřebuje čas na to, aby se projevila.

Uvádí rovněž, že tato vysoká citlivost je především dar, kterého by měl takový člověk využít ve prospěch svůj, tak i ostatních. Kdyby nebyli hypersenzitivní lidé, nebylo by ve společnosti tolik citu, pochopení, ale bylo by také více konfliktů. Jakmile hypersenzitivní člověk pochopí, proč je ve svém životě nešťastný a jak může zabránit vyhoření právě díky přestimulovanosti, jeho život mu začne dávat smysl. Nevýhody, které si doposud myslel, že má, začne vnímat jako výhodu. Tito lidé jsou extrémně citliví na emoce druhých lidí. Jsou schopni vžít se do situací a stoprocentně vnímat, co jim člověk vypráví, jak se u toho chová, tváří, jak vypadá. Je to dáno jejich vysoce vyvinutou nervovou soustavou. V jeden okamžik jsou schopni vnímat všemi smysly co se okolo nich odehrává.

HSP se většinou nedostávají do vedoucích pozic, protože jednak o to nestojí, jednak jim k tomu nikdo ten prostor nedává. V momentě, kdy se dostanou do vedení, zjistí, že dokáží být úspěšní. Jsou schopni využít talenty všech lidí ze svého týmu. Dokáží je

¹⁰ Právý domácí, 2019, Alena Wehle: "Rozpoznám, co lidi trápí, dřív, než to řeknou." Youtube video. [2022-03-10]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=unY5_SjG2AA

propojit a zefektivnit. Jsou schopni slevit ze svých přesvědčení a dovolit druhým lidem vyjádřit své myšlenky a nápady.

HSP není žádná diagnóza, není to porucha ani žádná vada. Jedná se o vrozený charakterový rys. Uvádí, že podle psychologičky E. N. Aron je ve společnosti až 20 % vysoce citlivých lidí. Z toho vyplývá, že každý pátý člověk je hypersenzitivní. Přičemž z toho jsou 70 % introverti a 30 % extroverti. Tím tak vyvrátila prvotní domněnku, že vysoká citlivost je totéž jako introverze. Potvrdila také, že citlivé děti se objevují napříč celým světem, a nezáleží na tom, jaké jsou národnosti či náboženství

1.2 Indigové děti v komparaci s běžnými dětmi

V následujících kapitolách se budeme zamýšlet nad odlišnostmi a spojitostmi mezi indigovými dětmi a dětmi vyznačujícími se jistými odlišnostmi, které rovněž jako indigovým dětem, znesnadňují život a vnitřní prožívání. Probereme oblasti jako děti s nadáním, děti s problémovým a poruchovým chováním. Na závěr se budeme věnovat souvislostem s indigovými dětmi.

1.2.1 Specifika nadaných dětí a jejich projevy v předškolním věku

Vzhledem k tomu, že indigové děti disponují vysokou mírou inteligence, je důležité v této práci zmínit také děti s nadáním. Podle Mgr. L. Hříbkové¹¹ je nadané dítě to, které v porovnání s vrstevníky vykazuje mimořádné výkony a jeho vývin je pokročilejší než u jeho vrstevníků nebo má mimořádný potenciál.

I přes to, že už v dnešním moderním světě existuje spousta zdrojů odkud je možné čerpat a studovat nadané děti velice podrobně, v praxi se setkáváme s tím, že

¹¹ SOKOLOVA, H., POKORNÁ, A., FIŠEROVÁ, M., 2020. *Školní zralost a nadané dítě*. s. 11. Praha: Raabe. ISBN 978-80-7496-453-4.

vychovatelé, učitelé nebo i rodiče nejsou schopni své dítě adekvátně diagnostikovat, v horším případě jej diagnostikují nesprávně. S tímto problémem se setkávají i děti indigové.

Je důležité zmínit, že indigové děti vykazují vždy nadání, kterýmž se odlišují od ostatních „běžných“ dětí. V následujících odstavcích se budeme věnovat konkrétním specifikům nadaných dětí. Uvedená jsou zde fakta, která jsou nejčastěji podobná prožíváním a chováním dětí indigových. V závěru této kapitoly je shrnuta vzájemná podobnost, ale zároveň i odlišnost mezi těmito dětmi.

Intelektová či kognitivní specifika

Dítě s intelektovými či kognitivními specifiky bývá ve společnosti nejčastěji vnímáno jako nadané. Střed zájmu takového dítěte bývají nejčastěji zdroje, sloužící k získávání nových informací a poznatků. Zajímá se o výzkumy a specifická témata, které může zkoumat do hloubky. Nevystačí si s jednoduchou či nepřesnou odpovědí. Vždy se doptává na nejasnosti. Nadané dítě s intelektem rovněž velmi teoretizuje a analyzuje. Hledá skutečné pravdy. Tyto děti rády organizují, vyhledávají strukturu a pořádek. Dokáží velice dlouho udržet pozornost u něčeho, co je zajímá. Jejich paměť je až nadstandardně dobrá. Slovní zásobu mají bohatou na odborné termíny, které se mnohdy neslučují s jejich věkem.

Obecně lze konstatovat, že intelekt a znalosti přesahují jejich přirozený vývin. S tím se mnohdy dostávají do problémů jak s vrstevníky, tak s vychovateli, rodiči nebo jinými dospělými, s kterými bývají v úzkém kontaktu.

Osobnostní specifika

Tato specifika nadaných dětí jsou charakteristická pro jejich silnou touhu po perfekcionismu. Znamená to, že si kladou na sebe velice vysoké nároky při podávání výkonu. Toto nutkání je pohání k vynikajícím výsledkům. V každodenních záležitostech, které nevyžadují mnoho pozornosti, se dokáží velice snadno dostat do

prožívání zážitku flow – činností jsou pohlceni natolik, že nevnímají okolí a samotná aktivita je hluboce uspokojuje.

Touha po perfekcionismu má i svá úskalí. Tito jedinci se dostávají v běžném životě do situací, které jsou pro ně velice stěžejní, pokud si sami se sebou nejsou dostatečně jisti. Tím, že jejich výkon musí být vždy bezchybný, nedokáží si poradit v situacích, které jsou pro ně zcela nové. Nedokáží rozpoznat jestli situaci bezchybně zvládnou, proto se mnohdy raději těmto situacím vyhýbají nebo jednoduše před výkonem rezignují a úkol se předem rozhodnou raději vzdát.

Emoční specifika

Mezi děti nadané řadíme také děti, které vykazují známky zvýšené emocionality. Tyto děti dokáží v jeden časový úsek vnímat velice intenzivně širokou škálu emocí. Jsou citlivé na rozpoznání pocitů druhých a mívají tendence tyto pocity s nimi sdílet, přejímat je. S citlivostí také souvisí občasná nemožnost vyjádřit slovy to, co momentálně cítí. Proto se jejich vnitřní rozpoložení může projevit až zvnějšku - tělesnými příznaky.

Mají silný smysl pro spravedlnost. Zajímají se o život jako takový. Přemýšlí například o lásce, smrti či samotě. Jedná se o pojmy, které jsou velmi abstraktní a pro dítě v předškolním věku za normálních okolností zcela nezajímavé. Nadané děti se však na tyto životní milníky hodně soustředí.

Emocionálně založené nadané děti se mohou v životě často nacházet v situacích, se kterými si nebudou schopny samy poradit. Tím, že mají extrémně vyvinuté emoce a jejich intelekt není doposud dostatečně vyvinut, dostávají se do poměrně tíživých situací. Například pro ně může být velmi stěžující zjištění, že nejsou schopni světu dostatečně pomoci. Ve světě se musí potýkat s nespravedlností, zlem, utrpeními a nemocemi, které není schopno tak silně citlivé dítě psychicky unést. Musí se vyrovnat jak s realitou světa, tak se sebou samým a neschopností realitě porozumět.

Sociální specifika

Tak jako každé dítě, i děti nadané touží po přijetí druhými. Ne vždy je to u nadaných dětí samozřejmostí. Tyto děti mívají převážně odlišné zájmy v porovnání s jejich vrstevníky. Zajímají se o věci, které pro jejich vrstevníky nemusí být ještě pochopené či zajímavé. Proto si většinou rozumí se staršími dětmi či dospělými. Mohou spolu debatovat na různě vážná témata a dítě tak bude spokojené. Může s nimi sdílet své myšlenky a nápady, o kterých by s dětmi jeho věku nebylo možné konzultovat.

Charakteristická je pro ně také zdánlivá neschopnost přizpůsobit se novým věcem. Například se může jednat o nástup do nové mateřské školy, příchod nového žáka nebo i konzumace nového pokrmu. Děti vzdorují a nejsou schopny se rychle adaptovat na nově vzniklou situaci. Je zapotřebí je na tyto momenty dopředu připravit.

Často se jedná o jedince, kteří svůj čas tráví raději o samotě. I při podávání výkonu raději spoléhají sami na sebe. Jsou často velice netrpěliví vůči pomalejším jedincům.

V životě pro ně mají velký význam pravidla a jejich striktní dodržování. S tím tak mohou nastat problémy mezi ním a jeho vrstevníky.

Tělesná specifika

U některých nadaných dětí se jejich talent projevuje při pohybových činnostech. U většiny nadaných dětí v předškolním věku však nastává problém v tom, že jejich intelektuální schopnosti jsou tak vysoké, že z hlediska tělesného vývinu, nejsou schopni danou aktivitu vykonat na takové úrovni. Jedná se nejčastěji o oblast jemné motoriky. Dítě se tak projevuje velkou aktivitou, je neúnavné a velice energické. Tyto děti neustále něco dělají, nevydrží být chvíli v klidu. Řeč je rychlá až koktavá. Používají výraznou gestikulaci celým svým tělem. Necítí potřebu dlouhého spánku.

Tyto děti mají rovněž velice silně vyvinuté smyslové vnímání. V porovnání s jejich vrstevníky jsou extrémně citliví na zrakové, sluchové, čichové, chuťové i hmatové podněty. Specifické vůně i chutě pro ně znamenají velký problém. Kvůli silně vyvinutým chuťovým pohárkům jsou hodně vybíraví v jídle. Některé pachy mohou mít spojené se silně negativními či pozitivními emocemi. Co se týče zraku,

charakteristickým projevem jejich chování je neustálý monitoring prostředí. Všímají si drobných detailů a jakýchkoli změn či ojedinělostí. Tomu, čemu by jiní lidé nevěnovali pozornost (např. plovoucí olejová skvrna v kaluži), tyto děti fascinuje svou krásou.

Bývají také citlivé na doteky druhých. Často se u nich projevuje silná nesnášenlivost vůči styku oblečení či doplňků s kůží.

V následujících podkapitolách se budeme věnovat oblastem problémového a poruchového chování. Zmíníme se také krátce o závislostech na návykových látkách. Pro indigové děti není život jednoduchý. Důvodem je, že se cítí méněcenní a jiní v porovnání s ostatními „normálními“ lidmi. U těchto dětí, zejména v dospívání bývají návykové látky jednoduchým řešením a rychlým únikem od nepříjemné reality.

Zprvu si uvedeme definice konkrétních projevů chování a na závěr v kapitole 2.1.1 se budeme snažit hledat souvislosti mezi těmito nežádoucími projevy chování s chováním a prožíváním indigového dítěte.

1.2.2 Problémové chování

Podle Hutyrové, Růžičky a Spěváčka¹² se u problémového chování jedná o chování, které můžeme nazvat rovněž jako syndrom problémového chování. Toto chování definují jako rizikové chování jedince, který se dopouští jednoho nebo několika projevů rizikového chování nebo má tendence chovat se rizikově i v jiných oblastech. Toto chování je stále možné mírnit běžnými pedagogickými postupy. Nebývá zapotřebí spolupráce s externisty.

Jessor¹³ uvádí definici problémového chování jako *„chování, které je sociálně definované jako problém, jako zdroj obav nebo jako nepřijatelné vzhledem k normám*

¹²HUTYROVÁ, M., RŮŽIČKA, M., SPĚVÁČEK, J., 2013. *Prevence rizikového a problémového chování*. s. 55-56. Olomouc: Univerzita Palackého. ISBN 978-80-244-3725-5.

¹³SOBOTKOVÁ, V. N. a kol., 2014. *Rizikové a antisociální chování v adolescenci*. s. 138. Praha: Grada. ISBN 978-80-247-9308-5.

obecné společnosti.“ Významný termín uvádí rovněž syndrom problémového chování (SPCH). Vysvětluje, že adolescenti, kteří se chovají rizikově v jedné oblasti mají větší pravděpodobnost chovat se rizikově i v jiných oblastech. Rovněž uvádí, že SPCH není považován za patologický jev, jako tomu je tomu u problémového chování. Mezi SPCH adolescentů řadí negativní postoj ke vzdělávání, záškoláctví, zneužívání návykových látek, agresivitu, delikvenci, vyhybavé chování ve vztahu k rodičům a rovněž předčasné zahájení sexuálního života.

Mezi rizikové chování se řadí¹⁴ záškoláctví, šikana a jiné projevy agrese, rizikové sporty, rizikové chování v dopravě, rasismus, xenofobie, negativní působení sekt, sexuální rizikové chování a závislostní chování. Dále také poruchy příjmu potravy a syndrom CAN – syndrom týraného, zanedbávaného a zneužívaného dítěte.

U jedince, který vykazuje známky problémového chování, je velice důležité znát jeho motiv, a rovněž mít povědomí o tom, zda se zrovna nenachází v nějaké obtížné či nepříjemné sociální situaci, která by na něj měla negativní dopad.

Motivy vedoucí k nežádoucímu chování dítěte zpravidla vychází z jeho neuspokojených potřeb. Mezi tyto potřeby může patřit například potřeba stimulace, potřeba citové jistoty a bezpečí, potřeba seberealizace, potřeba úniku z aktuálně tíživé situace a potřeba získat žádoucí materiální prostředky.

Mezi základní typy problémového chování patří osm následujících projevů:

1. Nadměrné upoutávání pozornosti

Toto chování přetrvává do školního věku dítěte. Projevuje se silným prosazováním se v kolektivu, mnohdy také „šáškovaním“, díky němuž jedinec na sebe záměrně upoutává pozornost. Důvodem je, že jedinec se cítí méněcenný. Obtížně se dokáže přizpůsobit společenským nárokům.

¹⁴ HURTYOVÁ, M. a kol., 2013. *Prevence rizikového a problémového chování*. s. 57. Olomouc: Univerzita Palackého. ISBN 978-80-244-3725-5.

2. Negativismus (negativní postoj k autoritám, odmítání poslušnosti, odmlouvání..)

Toto chování rovněž přetrvává do školního věku dítěte. Jedná se především o silný vzdorovitý a umíněný postoj dítěte vůči okolí. Lze hovořit také o signalizaci jeho nerovnoměrného duševního vývoje, která je charakteristická pro neschopnost akceptace norem a požadavků v chování kladených na dítě. Negativismus se projevuje jednak odmítáním názorů autorit a poslušnosti, jednak odmlouváním.

3. Lhaní

Jedinec svým lhaním poukazuje na svou vnitřní nejistotu, popřípadě stud. Lživou informací se snaží pouze vylepšit skutečnou pravdu, na kterou není hrdý. Uniká z osobně nepříjemných situací, které není schopen jinak vyřešit. O poruše chování lze hovořit tehdy, pokud jedinec svou lhavostí záměrně dosahuje vlastních výhod nebo poškozují druhého člověka.

4. Krádeže

O krádež jde pouze v případě, že dítě je schopno chápat pojem vlastnictví a akceptovat normu chování, která vymezuje odlišný vztah k vlastním a cizím věcem.

5. Čachrování

Jedná se o různé formy vyměňování, směňování, obchodování, nepřehledné půjčování peněz a různých věcí. Čachrování bývá často propojené s podvody.

6. Útěky

Jedinec uniká od svých problémů z prostředí, které vnímá jako ohrožující či nepřijatelné. To může být důkaz toho, že jeho rodina nefunguje tak, jak by měla.

7. Toulání

Jedinec poukazuje svým potulným chováním na nefunkčnost rodiny a nedostatečné citové vazby k lidem a k rodinnému zázemí. Dítěti na rodině většinou nezáleží nebo ji odmítá. Toto chování bývá známkou psychické deprivace dítěte.

8. Projevy fyzické a verbální agrese

Agrese patří k přirozenému lidskému chování, avšak v běžném životě se může projevit i jako problémové, a to se už neslučuje se společenskými normami.

1.2.3 Závislostní chování

Národní zdravotnický informační portál¹⁵ definuje **závislost** jako vztah člověka k někomu či něčemu, který má dlouhodobý až trvalý charakter. Jedinec pocítuje silnou touhu nebo potřebu, která ho nutí k uspokojení. V takovém stavu se jedinec stává silně závislý a jeho svoboda je značně omezena.

Závislostní chování se řadí mezi devět oblastí rizikového chování, v jehož důsledku dochází k prokazatelnému nárůstu zdravotních, sociálních, výchovných a dalších rizik pro jedince nebo společnost.

1.2.4 Poruchy chování

Podle Mezinárodní klasifikace nemocí (MKN)¹⁶ je porucha chování charakterizovaná jako opakující se a přetrvávající agresivní, asociální nebo vzdorovité chování, které výrazným způsobem překračuje sociální chování odpovídající věku jedince. Toto chování je velmi závažné a trvá zpravidla déle než 6 měsíců. Rozlišujeme nespecifické a specifické poruchy chování.

Mezi základní znaky poruch chování patří chování nerespektující sociální normy (vyjma dětí, které nejsou schopné pochopit význam norem a hodnot, tj. děti s mentálním

¹⁵ NZIP [online]. Praha: MZ ČR a ÚZIS ČR, 2022 [cit. 03.02.2022]. Dostupné z: <https://www.nzip.cz/clanek/320-zavislost-zakladni-informace>

¹⁶ WHO, 2022. [online]. MKN-10. [cit. 20. 1. 2022]. Dostupné z: <https://mkn10.uzis.cz/prohlizec/F91>

postižením, s poruchami autistického spektra nebo ty děti, které pochází z jiného sociokulturního prostředí).

Dalším znakem poruch chování je neschopnost udržovat přijatelné sociální vztahy. Typická je pro jedince zaměřenost primárně na sebe a spokojování svých potřeb. Nevykazuje žádné známky empatie.

Posledním znakem je agresivita coby rys osobnosti nebo chování. Zde se jedná o projev verbálního či neverbálního chování, které toto dítě vyjadřuje i v běžně řešitelných situacích. Není schopno kompromisu.

a) Nespecifické poruchy chování

Pro prokázání výskytu poruchy chování, je za potřebí u jedince zpozorovat v průběhu minimálně 6 měsíců alespoň tři z následujících symptomů, přičemž alespoň jeden by se měl pravidelně opakovat:

- Agrese k lidem a zvířatům

Jedinec vykazuje silné agresivní chování, a to v různých situacích k různým podnětům. Často se dopouští šikany, zastrašování a vyhrožování druhých. Svým násilným chováním vytváří prostředí, kdy se lidé v jeho blízkosti necítí komfortně. Je násilnický, dopouští se záměrných „bitek“ a rozepří. Projevuje se silnou fyzickou i psychickou agresí. Vytváří nátlak na lidi. Dopouští se rovněž krádeží, při kterých často oběti svým chováním ohrožuje.

- Destrukce majetku a vlastnictví

Jedinec záměrně poškozuje cizí majetek a k dosažení svého cíle je schopen zakládat požáry.

- Nepoctivost a krádeže

Jedinec považuje za svůj životní standard lhaní k získání výhod či prospěchů, rovněž také k vyhýbání se povinnostem a závazkům. Dopouští se krádeží, vloupání při

kterém se však nedostávají do styku s druhými. Jedná se o obchodování, padělání listin či peněz.

- Násilné porušování pravidel

Jedná se o záměrné chování jedince, nejčastěji před jeho dovršení 13. let. Přes zákazy rodičů nebo zákonných zástupců opakovaně utíká z domova, a noci tráví venku, dlouho se nevrací. Je pro něj typické záškoláctví.

b) Specifické poruchy chování

Do specifických poruch chování se dnes řadí dva následující typy hyperkinetických poruch. Tyto klasifikace prošli v minulosti řadou změn. První zmínka o existenci specifických poruch chování započala už v 50. letech 20. století. Používalo se názvu jako lehká mozková encefalopatie, o 10 let později došlo k přejmenování na lehkou mozkovou dysfunkci či minimální mozkovou dysfunkci. V 70. a 80. letech 20. století se začal používat název hyperkinetický syndrom. Dnes se však podle klasifikačního systému Americké psychiatrické asociace užívá název attention deficit hyperactivity disorder (ADHD) a attention deficit disorder (ADD).

- **ADD – Porucha pozornosti bez hyperaktivity**

Michalová¹⁷ uvádí, že tato porucha pozornosti se vyznačuje problémy s pozorností a v percepčně-motorických schopnostech. U dítěte s diagnózou ADD je typické pomalé pracovní tempo. Takové dítě většinou záměrně nevyrušuje, je však často tzv. duchem nepřítomné a nic nestíhá. Problém se také objevuje s neschopností udržovat pořádek. Problém nachází také v tom, že tyto děti se většinou potýkají s nerovnoměrným vývojem a u některých se objevuje také problém se sebeobsluhou, dítě je neobratné, těžkopádné. Projevuje se problém s koordinací.

¹⁷ MICHALOVÁ, Z. 2012. *Předškolák s problémovým chováním*. Praha: Portál. s. 103. ISBN 978-80-262-0182-3

- **ADHD – Porucha pozornosti s hyperaktivitou**

Podle Michalové¹⁸ se jedná o onemocnění, které se objevuje u některých dětí v prvních letech života. ADHD může odeznít, ale také je možnost, že přetrvá do dospělosti. Jedná se o poruchu, která je momentálně jednou z nejčastějších diagnóz u dětí. Může vzniknout z mnoha příčin. Jednou z nich jsou negativní vlivy v období před, při nebo časně po narození dítěte. ADHD může být však i dědičné. Na vlivu vzniku se může podílet i spousta jiných činitelů, které jsou však doposud neznámé.

U dítěte s touto diagnostikovanou poruchou pozornosti je typická obtížná kontrola nad svým chováním. Jedince často doprovází hyperaktivita, tedy motorický neklid, narušená pozornost a zvýšená impulzivita. Významné je zmínit, že u každého dítěte se toto chování projevuje v různých situacích a s jistou odlišností. Záleží na to momentálním rozpoložení dítěte a vzhledem prostředí, ve kterém se nachází a působí na něj.

1.2.5 Hledání souvislostí napříč odlišným chováním „běžného dítěte“ a chováním dítěte indigového

V následujícím textu jsme vycházeli ze dvou odlišných odborných zdrojů. První se zabývá nadanými dětmi¹⁹ a druhá fenoménem dětí indigových²⁰.

Jak už bylo zmíněno výše, indigové děti vykazují velice podobné, v některých případech téměř totožné, známky chování a prožívání jako je tomu u dětí nadaných. Indigové dítě, stejně tak jako dítě nadané, bývá ve společnosti „běžných“ lidí nepochopené. Z kolektivu dětí často vyčnívají, jsou jiní a také s nimi bývá s touhle

¹⁸ MICHALOVÁ, Z. 2012. *Předškolák s problémovým chováním*. Praha: Portál. s. 98. ISBN 978-80-262-0182-3.

¹⁹ SOKOLOVA, H., POKORNÁ, A., FIŠEROVÁ, M., 2020. *Školní zralost a nadané dítě*. Praha: Raabe. ISBN 978-80-7496-453-4

²⁰ CAROLL, Lee, TOBER, Jan. 2012. *Indigové děti. Nové děti přicházejí!*. Olomouc: Fontána. ISBN 978-80-7336-696-4.

měrou zacházeno. Příčinou je fakt, že lidé nejsou dostatečně informovaní, nejsou dostatečně zaškolení a nemají dostatek praxe při práci s těmito dětmi.

Nadané i indigové dítě vyžaduje zcela jiný přístup. U obou se shoduje silné emoční naladění. Jsou velice citliví na různé podněty. Dokáží v jeden časový úsek vnímat nespočet druhů emocí, a to i kontrastních. Často jim tak dělá potíže, vyjádřit slovy, co cítí. Dokáží s člověkem sdílet emoce, rozpoznají jeho pocity a podle toho s ním i komunikují, navazují vztahy. Jsou velmi empatictí. Shodují se také v jejich smyšlení o světě. Tyto děti se potýkají ve světě se zlem, nespravedlností či utrpeními a cítí nutkavou potřebu s tím něco dělat. Vnímají to jako povinnost, jejich životní úděl.

Ztotožňují se také po stránce sociální. Tím, že se zajímají o životní a všeobecné pravdy, rozumí si více s dospělými (staršími) jedinci než se svými vrstevníky. Vyhledávají jejich přítomnost a už v předškolním věku dokáží na tato vážná témata vést smysluplný rozhovor. Jejich myšlenky bývají velmi hluboké, často přesahující jejich věk.

Co se týče intelektu, nadané i indigové děti mohou vykazovat rovněž i velice vysokou míru inteligence. Rozdíl je však v odlišnosti původu přijímaní informací. Nadané dítě si informace instinktivně vyhledává, zajímá se o onu problematiku. Snaží se ji „přijít na kloub“. Naopak indigové dítě se už na svět rodí s těmito informacemi. Často to sami neumí vysvětlit jinak než slovy „prostě to vím“. V obou případech se jedná o děti, které si nevystačí s jednoduchými strohými odpověďmi. Potřebují znát důvody a otázky typu „proč“ pokládají do té doby, dokud nejsou s odpovědí dostatečně spokojeni. Jsou velmi zvědaví a vyhledávají skutečné pravdy.

Mezi dětmi nadanými i indigovými se rovněž nachází děti, které jsou obdařeny silně vyvinutým smyslovým vnímáním. Jsou tak velmi citliví na různé vůně a chutě. Jsou velmi vybíraví v oblečení, a to z důvodu přecitlivělosti k různým materiálům. Své okolí neustále stoprocentně pozorují, vnímají jeho dění a všímají si tak velice drobných detailů.

Dále se budeme zamýšlet nad nežádoucími projevy chování, které některým indigovým dětem bývají velkou přítěží.

Hehencamp o nepřiměřeném chování indigových dětí²¹: „*Indigové děti se mohou cítit dost nejisté, když jim celý svět naznačuje, že jsou jiné než ostatní děti. Tato nejistota může vyvolat agresivitu, únikové reakce, depresi nebo izolovanost.*“ Dále vysvětluje, že takové dítě cítí velký tlak, který přichází zvenčí a naléhá na něj, aby se přizpůsobilo společnosti. Problém nastává v okamžiku, kdy indigové dítě necítí potřebu se přizpůsobovat, když tomu, čemu má uposlechnout, nevěří. Takové dítě se i přes sociální nátlak velice těžko podřizuje. Hehencamp tvrdí, že pokud by se tyto děti podřídili, hrozí riziko, že velice snadno kontakt se svým vnitřním Já, nebude v rovnováze. Díky tomu se dítě chová agresivně, je rozhořčené, cítí odpor a rebelii.

Terapeutka Hehencamp²² ve své publikaci rovněž porovnává chování indigových dětí a dětí s poruchami pozornosti. Zamýšlí se nad neustále se vzrůstajícím počtu dětí s diagnostikovaným ADHD/ADD. Zamýšlí se nad otázkou, zda skutečně každé dítě trpí touto poruchou nebo se jedná o problém, kdy lidé cítí uspokojení či klid, když mohou děti, které jsou něčím jiné, zařadit do konkrétní kategorie. Autorka uvádí, že je přesvědčená, že mezi těmito dětmi se nachází převaha dětí indigových, které pouze vykazují některé projevy ADHD/ADD, ale tato diagnóza jim tzv. nepatří. Nejdůležitějším z nich je pocit přestimulovanosti a momentálního vyčerpání těchto dětí. Indigové děti jsou tím, že na ně působí mnoho stimulů, vyčerpání a necítí se ve své kůži. Proto se může zdát, že jsou to děti hyperaktivní, neklidné a nepozorné, přitom se jedná pouze o jejich krátkodobou vyčerpanost.

²¹ HEHENCAMP, C., 2001. Fenomén indigové barvy. Olomouc: Fontana. s. 79. ISBN 80-7336-174-4

²² HEHENCAMP, C., 2001. tamtéž, s. 83.

1.2.6 Postoje k indigovým dětem

Momentálně je situace s dětmi nové doby ve fázi, kdy je stále velmi obtížné prosazení rovnocenných práv těchto dětí s dětmi „běžnými“, a to především ve školském systému. Tyto děti se potýkají s velkým problémem co se týče socializace, a zároveň také s přijímáním pravidel, které škola striktně vyžaduje a od žáků očekává. Často se dostávají do sporů s lidmi, které by měly považovat za autoritu. Jsou přesvědčené, že ony tu jsou proto, aby nás něčemu naučily, ne my je. Podle Woitina²³: „Není potřeba dělat unáhlená rozhodnutí při práci s nimi. Stačí pouze, aby rodiče dovolily, aby je děti změnily.“ Důvodem je fakt, že přišly na svět jako nové mladé duše s novým posláním a změnou pro společnost.

Považujeme za významné zmínit se také o zařazení dětí nového věku do náboženského hnutí New Age (hnutí Nového Věku). Nejprve krátce o charakteristice tohoto „hnutí“. Vojtíšek²⁴ vysvětluje, že se přesně nejedná o hnutí, náboženství ani o filozofii. Udává, že se jedná o početnou skupinu lidí, kteří sdílí společné myšlenky a přesvědčení o viditelném i neviditelném světě. Příznivci hnutí New Age očekávají zlom v evoluci lidstva i planety Země a příchod kvalitativně zcela jiného (podstatně lepšího) života než byl a je doposud - tzv. milenialismus. Vznik tohoto „hnutí“ započal v 70. letech 20. století, od kdy se zároveň připravovalo na rok 2012, tzv. zahájení nového Věku Vodnáře. S ním by měl souviset příchod blaženého věku pro celou planetu Zemi.

Kritik alternativní medicíny a léčitelství Jiří Heřt²⁵ blíže přiblížil hnutí New Age: „*Inspiraci hledají jak v křesťanství, tak i v filozofiích a náboženstvích Orientu, ve středověké mystice i v moderní vědě, zejména v relativistické a kvantové fyzice, která údajně vyvrací newtonovsko-karteziánské pojetí světa.*“

²³ WOITINAS, Siegfried, 2004. *Indigové děti. Nová generace dětí.* s. 20. Hranice: Fabula. ISBN 80-86600-19-X.

²⁴ VOJTÍŠEK, Zdeněk. Hnutí nového věku. *Dingir* 302. [online]. 2003. 2/2003. Dostupné z: <https://dingir.cz/archiv/Dingir203.pdf>

²⁵ HEŘT, Jiří, 2007. New Age. In: Sisyfos.cz [online]. Red Peppers. 6.9.2007. [cit. 24. 3. 2022]. Dostupné z: <https://www.sisyfos.cz/clanek/970-new-age>

Hnutí New Age se výrazně zajímá o tyto nové děti, které se sem údajně rodí s posláním zmíněné změny na této planetě. Podle přesvědčení zastánců hnutí New Age se tyto děti rodily už dříve, ale jejich radikální počet začal narůstat po roce 1978. Po roce 1980 počet těchto dětí vzrostl až na 80 %. Po roce 2012 měly tyto nové děti převzít budoucnost planety Země. V tomto procesu společenské transformace měly být významní především jejich rodiče a ostatní dospělí, kteří rozumí situaci indigových dětí.

S fenoménem dětí nové doby se někteří skeptici radikálně neslučují. Důvod uvádí ten, že není vědecky možné potvrdit jejich existenci. Vzápětí na tento argument je potřeba dodat, že ani vyvrácení jejich existence není možné. Dostáváme se tak do nekonečných debat a diskuzí na toto téma. Publicista Peter Grejták se vyjádřil²⁶: „*Dítěti, které má skutečný problém, můžeme přiznáním a podporováním jeho domnělé indigovosti hodně uškodit.*“ Narážíme tak na problém odlišného typu uvažování. Jedni uvažují především emocionálně, u druhých naopak převládá racionalita. Můžeme tak považovat za nemožné dojít ke společenské (kolektivní) shodě názorů.

Heřt²⁷ projevuje silnou nedůvěru k hnutí Nového Věku. Vyjadřuje se o ní, že je to filozofie, která se prezentuje jako iracionální směsice náboženských a pseudovědeckých představ. Osobní svobodu a nezávislost vůči objektivnímu světu vnímá jako silný egocentrismus. Alternativní medicínu chápe jako nebezpečnou léčebnou metodu. Na hnutí New Age vidí pouze jedno pozitivum, a to, že přispělo k vzestupu spirituality, tedy že se lidé začali více orientovat na duchovní stránky života.

Z výše zmíněného lze konstatovat, že křesťanství, věda i lékařství je velice skeptické vůči tomuto hnutí, a tedy i se vším, co s ním bývá spojováno.

Existují i názory kritiky samotného názvu „hnutí New Age“, a to i samotnými zastánci tohoto náboženského směru. Nejznámější představitel a propagátor hnutí New Age kritizuje zneužívání skutečné podstaty tohoto směru²⁸: „*Kromě výhod a pozitiv k*

²⁶ GREJTÁK, Peter, 2012. Máte doma indigové dítě? In: *Psychologie.cz*. [online]. Mindlab. 12. 5. 2012. [cit.15. 2.2022]. Dostupné z: <https://psychologie.cz/mate-doma-indigove-dite/>

²⁷ HEŘT, J. tamtéž.

²⁸ GILÍK, R., 2010. New Age – hnutí za zenitem? In: *Vitalia.cz*. [online]. InternetInfo. 19.3.2010. [cit. 3.4.2022]. Dostupné z: <https://www.vitalia.cz/clanky/new-age-hnuti-za-zenitem/>

nám zákonitě dorazila i vlna negativního vlivu. Právě předchozí absence informací o tom, co a kdo je šaman, co je to skutečná duchovnost, přinesla i neschopnost Čechů a hlavně Češek rozlišit skutečného šamana od toho, jenž titul získal na rychlokurzu.“

1.3 Indigové děti v sociálním prostředí

Obecně lze konstatovat, že u dětí nové doby je potřeba naučit se jiným způsobům chování než bylo zvykem doposud. Tímto tématem se zabývá mnoho autorů, terapeutů, psychologů i pedagogů, kteří vnímají tuto odlišnost mezi dětmi jako významnou pro jejich budoucí život. V následujících podkapitolách se budeme zabývat vhodnými metodami a přístupy k indigovým dětem, a to ve třech základních sociálních prostředích – v rodině, škole a mezi vrstevníky.

1.3.1 Indigové dítě v rodině

Definice rodiny podle Vágnerové²⁹: „*Rodina je nejvýznamnější sociální skupina, která zásadním způsobem ovlivňuje psychický vývoj dítěte.*“

Švestková uvádí³⁰, že rodina je nenahraditelná v socializačním procesu dítěte. Význam udává kvalitě rodinného zázemí, ve kterém dítě vyrůstá a podílí se na výchově. Výchova v rodině spočívá na vzájemném ovlivňování dítěte, dospělým a naopak. Členové rodiny mezi sebou pojí citové vazby, které výchovu rovněž silně ovlivňují. Dítě se v rodině učí od svých raných let jak reagovat na svět kolem sebe a na různé situace, v nichž se nacházejí. Osvojují si v ní různé sociální role, které jsou v dnešní době velice proměnlivé (vzhledem ke kultuře a dobové situaci). Aby rodina fungovala tak, jak má a

²⁹ VÁGNEROVÁ, M., LISÁ, L. 2021. *Vývojová psychologie. Dětství a dospívání*. Praha: Univerzita Karlova. s. 14. ISBN 978-800-246-5024.1.

³⁰ ŠVESTKOVÁ, R., 2019. *Vybrané kapitoly ze sociální pedagogiky pro sociální pracovníky*. České Budějovice: JZSF JU. s. 23. ISBN 978-80-7394-739-2.

umožňovala přirozený vývin dítěte, je velmi významné, aby naplňovala základní psychické potřeby, tj. pocit bezpečí a jistoty, kooperace s okolním světem i uvnitř rodiny. Knotová o rodině³¹: „*Rodina funguje jako primární nositel kultury, poskytuje základ norem, hodnot a kulturních vzorců a učí dítě orientovat se ve světě symbolů.*“

Podle Hehencamp³² je u indigových dětí ve výchově velice významné vytváření hranic. Takovému dítěti, jež vyrůstá v prostředí, kde jsou jasně formulovaná pravidla, hranice a očekávaná chování, to dodává silnější pocit jistoty a stability. Tyto hranice jsou pro dítě velice důležité, protože samo nad sebou může mít větší kontrolu. Pokud se podaří vychovávat indigové dítě v takových podmínkách, je velice pravděpodobné, že si stejný vzorec chování ponese i do dospělosti a dokáže být více zodpovědné v různých životních situacích. Tato autorka se zde rovněž zabývá přílišnou volností, kterou někteří rodiče zkouší při výchově jejich indigových dětí. Je toho názoru, že přílišná svoboda může takovému „neukotvenému“ dítěti více uškodit než pomoci. Protože takové dítě na to není ještě připraveno. Autorka zdůrazňuje: „*Na jedné straně potřebují zřetelné mantinely stanovování hranic, na straně druhé ale nesmějí být pro ně příliš svazující, jinak si budou připadat jako vězni.*“

Podobně se na výchovu dívá Blanka Pöslová³³, která tvrdí, že je už v raném dětství velice významné používat slova jako příkaz, pravidlo či povinnost. Protože díky tomu dítě ví, co si může dovolit a co bude následovat, když překročí stanovené hranice. Čím je dítě starší, tím je důležitější se na pravidlech domlouvat a dokázat spolu vyjednávat.

Dalším možným způsobem výchovy indigového dítěte je založeno na vzájemném respektu mezi ním a dospělým.³⁴ Tato výchova se podobná demokratické výchově, ovšem zaměřuje se více na respektující přístup ze strany obou zúčastněných. Založena je na rovnocenném přístupu a ohledu k důstojnosti dítěte. Bere v úvahu jeho vývoj a vzniklou situaci. Dospělý při výchově dítěte zvažuje výchovné postupy, které jsou

³¹ ŠVESTKOVÁ, R., tamtéž. s. 24.

³² HEHENCAMP, C. 2008. *Indigové děti - praktický rádce*. Bratislava: Eugenika. s. 176. ISBN 978-80-8100-013-3.

³³ PÖSLOVÁ, B. 2020. *Tolerantní výchova*. Havlíčkův Brod: Grada. s. 64. ISBN 978-80-271-1538-9.

³⁴ NOVÁČKOVÁ, J., NEVOLOVÁ, D., 2020. *Respektovat a být respektován*. Cesta k sebeúctě a zodpovědnosti. Praha: Peoplecomm. s. 24. ISBN 978-80-87917-71-8.

v souladu s jeho potřebami. V momentě, kdy nastane situace, kdy dítě překročilo domluvené hranice, dospělý se dítě nesnaží potrestat. Autorka vysvětluje: „*Signalizuje, kde hranice jsou, jasně přibližuje jejich smysl a pomáhá při jejich dodržování.*“. To znamená, že dospělý v ten moment poukáže na to, že byly hranice překročeny, ale že rozumí tomu, proč se tak stalo. Zároveň formuluje hranici jako požadavek. Tím tak vyjádřili obě strany svou potřebu a je mnohem jednodušší v takových podmínkách spolu komunikovat.

1.3.2 Indigové dítě ve škole

Podle Krause a kol.³⁵ je škola základní výchovné a socializační prostředí, ve kterém má dítě možnost naučit se základní normy, hodnoty a pozitivní vzorce chování. Snahou školy je, aby si žáci osvojili vědomosti, dovednosti a návyky, které se vztahují k prevenci sociálních deviací.

Klinický psycholog Petr Knotek uvádí³⁶ příčinu problémů ve škole indigových dětí ze dvou hlavních důvodů. Prvním z nich je důvod, že tyto děti odmítají přistoupit na diktátor školského systému.

Carroll a Tober konstatují³⁷, že nejvhodnější školy pro indigové děti jsou alternativní. Zabývají se dvěma nejrozšířenějšími alternativními školskými systémy, a tím je Vzdělávací systém Montessori a Waldorfské školy ve světě. Dále

³⁵ KRAUS, B., BĚLÍK, V., HOFERKOVÁ, S., 2017. *Slovník sociální patologie*. s. 395-396. Pardubice: Grada. ISBN 978-80-271-9967-9.

³⁶ Martin Swiech. 2017. Pjér la Šé'z: Indigoví - poselství a výzva. Youtube Video. [cit. 20.3.2022]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=NugJTW7jQyQ&ab_channel=MartinSwiech

³⁷ CARROL, L., TOBER, J., 2012. *Nové děti přicházejí*. Olomouc: Fontána. s 113. ISBN 978-80-7336-696-4.

1.3.2.1 Vzdělávací systém Montessori³⁸

Tento systém založila Dr. Marie Montessori v roce 1907. Montessori se stalo velice rychle oblíbeným. V roce 1960 byla založená Americká Montessori společnost (AMS). Autoři Carrol a Tober polemizují o tom, že přístup, který Marie Montessori ztvárnila se zdá být jako zcela stvořen pro děti indigové. Mezi základní myšlenky Montessori patří: Myšlenka celistvého dítěte. To tzn. pomoc každému dítěti dosáhnout jeho plného potenciálu ve všech oblastech jeho života. Přístup staví na vývojových etapách a byl vytvořen tak, aby vyhovoval každému dítěti. Tedy nepřizpůsobuje se dítě systému, ale systém dítěti. Dostáváme se tak opět k respektujícímu přístupu.

1.3.2.2 Waldorfská pedagogika³⁹

Zakladatelem Waldorfských škol je považován Rudolf Steiner. První Waldorfská škola byla otevřena v roce 1919 v Německu. Waldorfské hnutí je považováno za největší a nejrychleji rostoucí nesektářské vzdělávací hnutí na světě, s 550 školami v 30 zemích. „*Záměrem těchto škol bylo vychovat svobodné, tvůrčí, nezávislé, morální a spokojené lidské bytosti.*“⁴⁰

1.3.2.3 Summerhill⁴¹

Summerhill je internátní škola, která byla založena v minulém století zakladatelem A. S. Neillem. Zde se děti mohou svobodně vzdělávat. A. S. Neill byl víry, že „*děti samy nejlépe vědí, co se potřebují naučit, a proto není třeba jim organizovat výuku, nýbrž jim nabízet různé příležitosti ke vzdělávání a nechat na nich, co a kdy si vyberou.*“ Tato škola byla založená na demokracii. Děti si mohly (zároveň ale nemusely) zapisovat předměty, které je samotné zajímaly. Ve škole je učitelé neznámkovali ani nijak nehodnotili. Přesto, že tato škola byla velice svobodná a demokratická vůči každému dítěti, platily tam jistá pravidla. Kloubská uvádí⁴²:

³⁸ CARROL, L., TOBER, J., 2012. Tamtéž. s 116.

³⁹ CARROL, L., TOBER, J., 2012. Tamtéž. s 117

⁴⁰ CARROL, L., TOBER, J., 2012. Tamtéž. s 117

⁴¹ KLOUBSKÁ, K., 2019. Inspirace jménem Summerhill. In: Perpetuum. [online]. Scio. Dostupné z: <https://perpetuum.cz/2019/07/inspirace-jmenem-summerhill/>

⁴² KLOUBSKÁ, K. 2019., Tamtéž.

„Summerhill není školou bez řádu, ale místem, kde každý může dělat to, co chce, pokud jeho chování nezasahuje do svobody ostatních a nenarušuje školní pravidla.“

Hehencamp vysvětluje⁴³, že není jednoduché odpovědět na otázku, které školy jsou pro indigové děti nejvhodnější. Příčinou je, že každé dítě je ojedinelé a je odlišně přizpůsobivé. Tvrdí, že záleží především na učitelích, řediteli školy a na postoji školy k indigovým dětem. Obecně konstatuje, že nejvhodnější by pro indigové děti bylo, kdyby škola byla schopna podstoupit školení učitelů, jak má vypadat výuka s indigovým dítětem a jaké metody a pomůcky by měli při výuce používat.

1.4 Sociální pedagog a indigové dítě

V této kapitole se zaměříme na hlavní činnost profese sociálního pedagoga, uvedeme aktuální stav sociální pedagogiky v České republice a na závěr se pokusíme navrhnout práci sociálního pedagoga tak, aby adekvátně odpovídala potřebám a jinakostem těchto nových dětí.

1.4.1 Činnost sociálního pedagoga v České republice

Sociální pedagogika si historicky prošla velkými změnami. Při vzniku čerpala ze sociologie, filozofie, pedagogiky i teorií výchovy. Vycházela rovněž z praxe pomoci druhým. Definice sociální pedagogiky není stále jednotná. Existuje spousta nejednotných definic, my uvedeme následující⁴⁴: *„Sociální pedagogika je vědní obor, transdisciplinární povahy, který se zaměřuje na roli prostředí ve výchově, na zvládání životních situací bez ohledu na věk, ve smyslu napomáhání souladu potřeb jedince a společnosti, na utváření optimálního životního způsobu.“*

Profese sociálního pedagoga není v právních předpisech České republiky nikde ukotvena. Legislativa upravuje zákonem pouze předpoklady pro výkon činnosti

⁴³ HEHENCAMP, C., 2001. Tamtéž. s. 109.

⁴⁴ Studentům pedagogiky, Sociální pedagogika. [online]. Dostupné z: <https://pedagogika.skolni.eu/pedagogika/socialni-pedagogika/>

pedagogických pracovníků, kde je v ustanovení §2 odst. 2 uvedeno, kdo přímou pedagogickou činnost vykonává⁴⁵. Sociálního pedagoga, jako pedagogického pracovníka v tomto paragrafovém znění nenalezneme a stávající právní úprava tak s pracovní pozicí sociálního pedagoga vůbec nepracuje. Sociální pedagog tak může z hlediska tohoto zákona zastávat pouze tři následující pozice. Jimi jsou vychovatel, pedagog volného času a asistent pedagoga.

Profese sociálního pedagoga je dále ukotvena v Zákonu č. 108/2006 Sb. o sociálních službách⁴⁶. Zde je z hlediska legislativy o sociální práci (zkráceně) uvedeno, že výkon sociálního pracovníka může vykonávat i ten, kdo vystudoval sociální pedagogiku. Tedy sociální pedagog se může uplatnit i jako sociální pracovník, pracovník v sociálních službách.

Tím, že sociální pedagogika nabízí velice široké možnosti profesního uplatnění, je velice významné věnovat se postoji k indigovým dětem. Sociální pedagog se může potkávat s lidmi neomezeného věku.

Dalo by se říci, že v případě indigových dětí bude žádoucí věnovat se nápravám a minimalizováním nežádoucího chování indigových dětí. Ale tohle má v náplni práce speciální pedagog, popřípadě sociální psycholog.

U sociálního pedagoga vnímáme podstatu uplatnění v tom, že takové dítě doprovázíme v jeho rozvoji, podporujeme jej v nepříjemných situacích (v rodině, škole i osobním životě). Pomáháme mu se sebezpřijetím. Rozvíjíme přirozenou komunikaci s ostatními. V tohle shledáváme podstatu náplně práce sociálního pedagoga s indigovým dítětem.

⁴⁵ Zákon 563/2004 Sb, o pedagogických pracovnících a o změně některých zákonů.

⁴⁶ Zákon 108/2006 Sb, o sociálních službách.

1.4.2 Práce sociálního pedagoga ve vztahu k indigovým dětem

Tím, že sociální pedagogika nabízí velice široké možnosti profesního uplatnění, je velice významné věnovat se postoji k indigovým dětem. Sociální pedagog se může potkávat s lidmi neomezeného věku.

Dalo by se říci, že v případě indigových dětí bude žádoucí věnovat se nápravám a minimalizováním nežádoucího chování indigových dětí. Ale tohle má v náplni práce speciální pedagog, popřípadě sociální psycholog.

U sociálního pedagoga vnímáme podstatu uplatnění v tom, že takové dítě doprovázíme v jeho rozvoji, podporujeme jej v nepříjemných situacích (v rodině, škole i osobním životě). Pomáháme mu se sebezpřijetím. Rozvíjíme přirozenou komunikaci s ostatními. V tohle shledáváme podstatu náplně práce sociálního pedagoga s indigovým dítětem.

2 PROBLEMATIKA INDIGOVÝCH DĚTÍ V ČR

Empirická část práce vychází z poznatků teoretické části a svým výzkumným šetření verifikuje skutečnost o dětech nové doby. Z vedeného výzkumu vzniklo mnoho nových otázek a odpovědí. Tato část práce je klíčová k získání informací potřebných jednak pro potvrzení samotné existence indigových dětí, jednak k zjištění, jak se takové děti prezentují ve škole, kolektivu či rodině a jaké postoje k nim jsou podle zvolených participantů adekvátní.

2.1 Výzkumný problém

Výzkumným problémem byla stanovena edukace a přístup pedagogů a rodičů k indigovým dětem.

2.2 Cíle výzkumu

Hlavním cílem výzkumu bylo zjistit, jak jsou vnímány indigové děti pedagogy, rodiči a dětmi samotnými. Tento cíl je zaměřený na povědomí rodičů, pedagogů i samotných indigových dětí k danému fenoménu. Na základě hlavního cíle byly vytvořeny specifické cíle:

1. Zjistit, jak rozumějí fenoménu indigové děti pedagogové.
2. Zjistit, jaké charakteristiky vnímají na svých indigových dětech rodiče.
3. Zjistit, co naplňuje potřeby indigových dětí z pohledu rodičů a dětí samotných.
4. Objasnit, jak indigové děti prožívají přístup pedagogů a rodičů k nim samotným.

2.3 Výzkumné otázky

Na základě výzkumných cílů, bylo potřeba zformulovat výzkumné otázky. Hlavní výzkumná otázka zněla: Jak jsou vnímány indigové děti pedagogy, rodiči a dětmi samotnými?

Následně vyšlo najevo několik specifických otázek:

1. Jak rozumějí fenoménu indigové děti pedagogové?
2. Jaké charakteristiky vnímají na svých indigových dětech rodiče?
3. Co naplňuje potřeby indigových dětí z pohledů rodičů a dětech samotných?
4. Jak indigové děti prožívají přístup pedagogů a rodičů k nim samotným?

2.4 Realizace výzkumu

Realizace práce probíhala od léta 2021, kdy jsem studovala dílčí literaturu a třídila si informace z různorodých zdrojů a pohledů na tento fenomén. Na tyto děti neexistuje jednotný úhel pohledu vzhledem k dosavadní nevědeckosti a obtížné prokazatelnosti. Většina odborníků je velice skeptická vůči tomuto fenoménu, tudíž bylo poměrně náročné čerpat z důvěryhodných zdrojů. V dnešní době už však existuje spousta lidí, kteří se tímto tématem zabývají mnoho let a jsou přesvědčeni o jejich existenci. Svá přesvědčení opírají o mnohaleté zkušenosti při práci s nimi.

V návaznosti na studium jsem začala s psaním teoretické části. Výzkum byl zahájen v únoru 2022. Rozhovory byly rozvrženy volně a s dostatečným časovým rozmezím (z důvodu kvalitní přípravy na navazující rozhovory). V květnu jsem ztvárnila konečnou podobu výzkumu. V červnu proběhly poslední úpravy a následný tisk závěrečné práce.

2.5 Použité metody výzkumu

Výzkum byl prováděn kvalitativně. U kvalitativního výzkumu se jedná o proces zkoumání problémů a jevů, nacházejících se v autentickém prostředí. Klade si za cíl získat komplexní obraz těchto jevů. Tyto jevy jsou založené na hlubokých datech a specifickém vztahu mezi účastníkem výzkumu a samotným výzkumníkem, jehož

záměrem je za pomoci různých kvalitativních postupů a metod rozkrýt a reprezentovat to, jak lidé chápou, prožívají a vytváří sociální realitu.⁴⁷

Jako výzkumnou metodu jsme zvolili deskriptivní fenomenologický přístup, protože nabízí „důkladný popis individuální zkušenosti a vytváření významu.“⁴⁸ Gulová a Šíp zde rovněž uvádí, že fenomenologické bádání vychází z fenomenologie, která vznikla jako filozofický směr na přelomu 19. a 20. století. Zakladatelem je považován Edmund Husserl. Jeho žáci se následně zabývali pojetím existence člověka (tzv. existencialisté), a díky tomu docházelo později k větvení různých fenomenologických bádání o existenci člověka.

2.6 Metody sběru dat

K získání dostatečných odpovědí na výzkumné otázky jsem zvolila kvalitativní výzkum a jako metodu ke sběru dat nestrukturované a polostrukturované rozhovory. Tři z nich proběhly online formou, zbylé dva se uskutečnily osobně.

První bylo zapotřebí doslovně přepsat každý nestrukturovaný rozhovor s jednotlivými participanty. Teprve až po hloubkovém čtení, pochopení sdělení a vynoření dalších otázek, byly provedeny následující polostrukturované rozhovory s jednotlivými participanty. Tím jsem tak docílila kvalitního sběru dat, který je pro dílčí výzkum významný.

2.7 Výzkumný soubor

Vzhledem k problematice indigových dětí a k převažující společenské neznalosti, byl výběr participantů náročnější než se zprvu zdálo. Jelikož jsem se o indigové děti zajímala už před realizací tohoto výzkumu, z vlastního zájmu jsem oslovila Mgr. Janu Štrausovou, která o sobě tvrdí, že je v České republice jediným vědeckým odborníkem

⁴⁷ ŠVARŤÍČEK, R., ŠEĐOVÁ, K. 2007. *Kvalitativní výzkum v pedagogických vědách*. s. 17. Praha: Portál. ISBN 978-80-7367-313-0.

⁴⁸ GULOVÁ, L., ŠÍP, R., 2013. *Výzkumné metody v pedagogické praxi*. Havlíčkův brod: Grada. s. 91. ISBN 978-80-247-4368-4.

na děti nového věku. Paní magistra studovala na Karlově univerzitě v Praze obor Pedagogika předškolního věku. Téma úspěšně obhájené diplomové práce stanovila: Respektování vývojových specifik v současné mateřské škole (INDIGOVÉ DĚTI). Dále má vystudovaný obor Učitelství 1. stupně ZŠ na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích. V rámci dalšího vzdělávání se podílela na Kvalifikačním studiu pro ředitele škol a školských zařízení, později studovala Profesní přípravu zástupců ředitele v Národním institutu dalšího vzdělávání v Praze. V rámci vzdělávacího institutu ve Středočeském kraji absolvovala studium Jógy pro děti. Aktuálně nabízí certifikované kurzy na různorodá témata (např. Terapie nového věku, Osobnostního růstu, Reiki atd.) Zároveň působí jako terapeutka věnující se psychologii, předškolní výchově a vzdělávání dětí se specializací na indigové děti. V roce 2020 a 2022 vydala dvě knihy na téma děti nového věku. V nich čtenáře seznamuje se svými mnohaletými zkušenostmi z praxe s těmito dětmi a dětskými duchovními příběhy, které ji tyto děti vypráví. Kniha je psaná realisticky a nezaujatě, čímž přispívá k věrohodnosti fenoménu indigových dětí.

Paní Štrausová je velmi pracovně vytížená, a tak rozhovor bylo možné provádět pouze jeden, a to online přes platformu WhatsApp. Rozhovor byl velmi omezený. Už při domluvě na termín schůzky mi oznámila, ať si připravím otázky, které mě zajímají. Tímto jsem musela dojít k závěru, že rozhovor s ní nebude odpovídat prvotním představám a bude zapotřebí přizpůsobit se situaci. V následujících kapitolách budu tuto ženu označovat jako Participant A.

Vzhledem k etice výzkumu jsou skutečná jména následujících participantů upravena nebo zcela vynechána.

Dalším mým participantem byla matka dvou indigových dětí. Tato matka je přesvědčená, že obě její děti – syn (15 let), dcera (12 let) - vykazují stejné projevy chování jako bývá přiřazováno dětem nové doby. Matce je 38 let. Studovala střední zdravotnickou školu v Hranicích. Několik let pracovala jako zdravotní sestra v nemocnici, aktuálně má nové zaměstnání na pozici zdravotní sestry v Krevním centru v Hranicích.

Rozhovor byl prováděn s ní a její dcerou zároveň. Tedy třetím participantem byla její dcera. Dcera je v 7. třídě ZŠ. Sama se považuje za velice citlivou bytost. Název

indigové dítě ji bylo cizí, přičemž vykazuje velice silně známky „indigovosti“. Děti v její třídě pochází z problémových, mnohdy neúplných rodin, a to se odráží na vztazích ve třídě. Dcera s dětmi souzní a chápe jejich obtížnou životní situaci.

Výběr místa jsme zvolily tichou malou kavárnu, v soukromí a téměř bez lidí. Atmosféra byla velmi příjemná. Obě dvě velice snadno dokázaly hovořit i o osobních věcech. Rozhovory byly prováděny tentokrát dva – první nestrukturovaný, poté polostrukturovaný.

Matka a dítě jsou v následujících kapitolách značeny jako participant B a C.

Čtvrtým participantem byla terapeutka Eva Novotná (participant D). Tato žena staví na názoru, že tělo i duch člověka jsou silně propojené. Tedy středobodem zájmu této ženy je psychosomatika člověka. I přes to, že nemá vystudovanou vysokou školu, o její semináře, přednášky i osobní konzultace je velký zájem. Zajímá se o spiritualitu, duchovní

S paní Novotnou jsem prováděla rovněž dva rozhovory. První rozhovor byl nestrukturovaný, druhý polostrukturovaný. Paní Novotná hovořila velice otevřeně a rozsáhle. Dalo by se říci, že se jednalo téměř o monolog – to mému výzkumu velmi prospělo.

2.8 Proces sběru dat

Rozhovory byly zahájeny tak, že jsem se představila, vysvětlila jsem svým participantům podstatu mého studia a výzkumu bakalářské práce. Ujasnila jsem je, že všechny informace, které mi poskytnou budou sloužit čistě k vědeckým účelům a také jsem se dotázala ke svolení k nahrávce našich rozhovorů. Poté jsem je vyzvala k dílčímu tématu indigových dětí a následně začali vyprávět.

Další rozhovory byly realizovány po uskutečnění prvotních analýz. Tím, že participanté hovořili velice spontánně a všeobecně, bylo zapotřebí následně se na několik doplňujících informací doptat. Při analýze prvních rozhovorů vyvstávalo spoustu otázek, které jsem následně použila v polostrukturovaných rozhovorech.

Průběh rozhovoru byl velmi volný, avšak mírně řízený mými otázkami. Tyto rozhovory byly zpravidla kratší v porovnání s těmi prvními.

V rozhovorech jsem použila následující otázky, které byly položeny se záměrem dopátrání se odpovědí na závěrečné výzkumné otázky. Některé byly součástí připravené osnovy, některé se samy vynořily v průběhu realizace rozhovorů.

Otázky zaměřené na pohled rodiče:

- Proč si myslíš, že se v dnešní době rodí v takové míře tyto děti? Vnímáš pro ně nějakou budoucnost?
- Potkala ses ještě někdy s tak podobně laděnými dětmi? Jaké máš zkušenosti?
- Proč si myslíš, že někteří lidé nevěří v existenci těchto nových dětí?
- Jak vyřešit situaci rodin, které jsou striktně racionální a mají ještě zaryté ty staré vzorce ve výchově?
- A jak takovým racionálním lidem otevřít ty oči?
- A mají nějaké sny nebo představy do budoucna ty děti, se kterými se setkáváš na konzultacích? Něco co by změnilo svět?
- A kdy sis uvědomila, že ty tvé děti jsou indigové?
- Vnímáš u nich rozdíl ve stravování?
- Indigové děti bývají ve všech směrech extrémně přecitlivělé. Vnímáš to i u svých dětí?
- Myslíš si, že je to více psychického původu, že ty děti nedokáží žít ve vlastním těle? V čem si myslíš, že je ten největší problém?
- A vzpomeneš si ještě na nějaké dítě, které si měla na konzultaci a poznala jsi, že je právě takové?
- Jaké máte vůbec povědomí o indigových dětech?

Otázky zaměřené na školský systém a výuku:

- Máš nějaký nápad, co bys v té škole chtěla změnit?
- A co ty a spolužáci? Jaké máte vztahy ve třídě?

- A co tvoje děti a vrstevníci? Rozumí si nebo „vyčnívají“?
- Zajímalo by mě, jestli tvá dcera někdy ve škole (nebo někde i jinde) řešila, že by dostala jak se říká takovou tu „nálepku“, která se s ní nesla i delší dobu?
- Myslíš to tak, že ty děti nejsou schopné si ty nové informace zapamatovat? Že jim to opravdu nejde a nebo se jim jenom nechce?
- A co učitelé a tvoje děti? Víím, že jsme se o tom už bavily, ale zajímalo by mě ještě, jestli třeba někdy měla problém přímo ona s nějakým učitelem?

Otázky zaměřené na výchovu a přístup k indigovému dítěti:

- Jaký mají přístup rodiče?
- Změnilo se u tebe něco ve výchově, když sis uvědomila, že máš indigové děti?
- Jak k tomu přistupují rodiče, když jim je řečeno, že mají doma indigové dítě?
- Jak k tomu přistupují rodiče, když to s nimi konzultuješ?
- Nemyslíš, že je to třeba i výchovou? Já víím, že mám dneska docela těžší otázky..
- Jak se k takovým dětem teda máme chovat? Ve škole je jiné, doma se chová jinak. Máme se i my chovat jinak?

Otázky zaměřené na prožívání a projevy chování indigového dítěte:

- Jak takové děti poznat?
- V čem se odlišují indigové děti od těch ostatních?
- Jak vnímáš autoritu?
- Dokážeš vycítit, když k tobě není někdo upřímný? Nebo když lže?
- Jak by sis představovala, aby se ti učitelé k tobě chovali?
- Jak vnímáš to, že lidé na sebe dokážou být krutí? Jsou zlí na druhé, ubližují...?
- Myslíš, že se člověk, který dělá problémy, dokáže sám od sebe zase napravit?
- Řídíš se více rozumem nebo emocemi?
- Dokázala bys říct, jakou máš osobnost?
- Jsi ráda v kolektivu?
- Zažila jsi někdy něco, co neumíš moc vysvětlit? Něco duchovního, něco co člověka obecně přesahuje? Protože ono se říká, že indigové děti mají i tohle

cítění. Takové, které běžný člověk třeba nemá. Já jen abys pochopila, proč se na to vlastně ptám.

- Říká se, že takové děti, citlivé, že hodně vnímají, dívají se na ten život trochu jinak. Z pozice třeba té smrti, narození a tak. Jak se na to díváš ty? Vnímáš to nějak? Víím, že je to citlivé téma, pokud je ti to nepříjemné, nemusíme se o tom bavit, nic se neděje.
- A jak to má brácha? Je taky tak citlivý?
- Jaký je tvůj životní sen/přání?

2.8.1 Nahrávání a přepis

Všechny provedené rozhovory jsem se svolením participantů nahrávala na mobilní telefon. Každý rozhovor jsem následně ihned přepsala a začala pracovat na prvních analýzách, ze kterých jsem pak vyvozovala další otázky. Transkript byl prováděn ručně a doslovně. Doslovný-přepis každého rozhovoru je pak vložen do tabulek následujících stran.

2.9 Analýza rozhovorů

Přepsané rozhovory jsem vytiskla a zvýrazňovala v textu části, které se jevily jako významné. Zároveň jsem k nim připisovala komentáře (vznikající podkategorie), ze kterých se poté vytvářely dílčí hlavní kategorie. Pro každého participanta je vytvořená tabulka s doslovnou transkripcí. Tím tak analýza textu byla přehlednější a bylo jednodušší s textem pracovat. Následně jsem zvýraznila kurzívou důležité části rozhovoru a vložila zvlášť do vedlejšího sloupce. Důležité je také zmínit, že u každého zvýrazněného odstavce jsem zaznamenala označení participanta a číslo řádku, což bylo zároveň prvním krokem kódování. Tím jsem tak usnadnila zpětné vyhledávání a práci s textem. Dále jsem připsala do tabulky vytvořené podkategorie, některé z nich jsem upravila. Následně jsem se snažila vytvořit kategorie, které byly obecnější, přičemž ale tak, aby neztratila celkový význam.

Na konci každé tabulky jsem vytvořila další tabulku s vytvořenými kategoriemi. Na tyto kategorie jsem se snažila nahlédnout i z jiného úhlu pohledu. Seskupila jsem je

jednak chronologicky, jednak podle abecedního pořadí. Tím jsem se snažila docílit jasnějšího a odlišného vnímání textu. Z vytvořených prvotních podkategorií vyvstaly hlavní kategorie, ze kterých jsem vyvodila závěry výzkumu.

2.9.1 Analýza transkripce rozhovoru s participantem A

Vzhledem k délce transkripce rozhovorů a větší přehlednosti jsme tabulky s analýzou transkripce vložili do příloh. V následujících odstavcích budeme z dílčích příloh vycházet a postupně analyzovat. Stejný postup bude proveden i v následujících analýzách zbývajících participantů.

Vzhledem k participantce pracovní vytiženosti byl tento rozhovor strukturovanější než s ostatními participanty. Nechtěla přistoupit na monologickou metodu rozhovoru. Byly jsme velmi časově omezené a rozhovor probíhal v online prostoru. Nedošlo tedy k přímému kontaktu. Nebyla možnost blíže se poznat a navodit atmosféru k uvolnění. I přes to se však přišlo na to, že tyto děti se nachází napříč celým světem, ať už ve státním či soukromém sektoru.

Po rozhovoru participantka dále doplnila některé informace, které jsem si zapisovala a byly součástí mých poznámek. Mimo nahraný záznam mi sdělila, že své přesvědčení o existenci dětí nového věku opírá o fakt, že ji tyto děti jsou schopné převyprávět stejně zaujatě a s velkou přesností tentýž příběh, který ji už někdy vyprávěly. Děti ji vypráví o minulých životech a o věcech tzv. mezi nebem a zemí, a to velice často. Tuto skutečnost opírá o výrok významného psychologa C. G. Junga, který přišel na to, že dítě v předškolním věku není z jeho vývojového hlediska schopno zopakovat něco, co by bylo v rozporu s jeho dosavadní zkušeností. Tím je tak vyvráceno, že by si dítě vymýšlelo nebo na sebe poutalo pozornost.

Na základě analýz jsme objevili několik kategorií, které jsme podle podobného významu sloučili v několik významných kategorií. Tyto kategorie jsme zaznamenali do následující tabulky, která bude rovněž obsažena u analýz každého z participantů.

Tabulka 1 Vzniklé kategorie chronologicky řazené (vlevo) a v abecedním pořadí (vpravo)

kariéra (A8, A10, A11, A15, A17)	„nálepkování“ (A40)
projevy chování ID (A23, A33, A36)	kariéra (A8, A10, A11, A15, A17)
„nálepkování“ (A40)	postoj rodičů (A62)
vztah dítě x autorita (A54)	projevy chování ID (A23, A33, A36)
postoj rodičů (A62)	vztah dítě x autorita (A54)

První z nich byla **Kariéra**. Tato kategorie zahrnuje studentskou a kariérní praxi první participantky. Za svého studia na vysoké škole provedla výzkum na téma indigové děti („*Po 5 letech studia těchto dětí jsem úspěšně obhájila diplomovou práci.*“). S indigovými dětmi má mnohaleté zkušenosti („*Působila jsem 17 let ve školce jako učitelka.*“; *Po tolika letech ve školce jsem nastoupila na základní školu jako učitelka 1. stupně.*“; *Vedu i soukromé meditativní kroužky pro děti. Nabízím konzultace pro děti, mládež i dospělé,*“).

Další kategorií jsou **Projevy chování ID**. Do této kategorie jsme zařadili zmínky o tom, jak se indigové děti mohou projevat a jaké chování je pro ně typické. Participantka se vyjádřila následovně: „*Vy je ve skupině dětí hned nepoznáte. Ony se Vám samy od sebe projeví.*“ Zároveň zmínila, že tyto děti se mohou projevat různě. („*Zkušenost mám takovou, že bývají tišší. Anebo naopak velmi hluční. Mohou to být tyto dva extrémy.*“). Zdůraznila také, že tyto děti na sebe často záměrně poutají pozornost. („*Takové dítě neví, jak už více na sebe upoutat pozornost, chce o sobě dát prostě vědět. A to může být zrovna to dítě, které není doma vyslechnuto.*“).

Třetí kategorií je **Nálepkování**. Participantka zmínila, že dnešní časté specifické poruchy chování dětí souvisejí s tím, že jim nikdo dostatečně nenaslouchá, především rodiče. Uvedla: „*Když se tyto děti nemohou chovat přirozeně, začnou na sebe poutat pozornost. A s tím souvisí dnes velice časté diagnózy typu ADD, ADHD. Anebo třeba jen hodně zlobí.*“

Předposlední kategorie **Vztah dítě x autorita** zahrnuje, jak už název napovídá, vztah mezi dítětem a člověkem, který se o něj stará, něčemu ho učí, pečuje o něj. Participantka sdělila: „*Musím říct, že tyto děti jsou všude. Není konkrétní zařízení, ve*

kterém by se shlukovali více či méně. Je to o lidech a o tom, jaký s dítětem navážeme vztah a dáme mu prostor k sebevyjádření. “

Poslední kategorií je **Postoj rodičů**, který se soustředí na rodiče indigových dětí a postoje, které k nim zaujímají. Participantka sdělila, že většina rodičů si je vědoma toho, že jejich dítě se ve svém chování odlišuje od ostatních dětí („*Rodiče to v podstatě přijímají a jsou si vědomi, že jejich dítě je trochu odlišné od dětí „běžných“.*“)

2.9.2 Analýza transkripce rozhovoru s participantem B

Následující dva rozhovory proběhly s matkou i indigovým dítětem současně. Pro větší přehlednost jsme obsah těchto rozhovorů rozdělili po částech do dvou tabulek – jedna tabulka s matkou (Příloha 3), druhá s dítětem (Příloha 4).

Tabulka 2 Vzniklé kategorie chronologicky řazené (vlevo) a v abecedním pořadí (vpravo)

povědomí rodiče (B3, B19, B116, B133)	budoucnost ID (B188, B199)
projevy chování ID (B24, B40, B56)	ID v celosvětovém pojetí (B205, B282)
vztah rodič x dítě (B43)	povědomí rodiče (B3, B19, B116, B133)
spiritualita (B99)	projevy chování ID (B24, B40, B56)
budoucnost ID (B188, B199)	spiritualita (B99)
ID v celosvětovém pojetí (B205, B282)	vztah rodič x dítě (B43)

První, druhá i třetí kategorie u tohoto participanta se opakují napříč všemi analýzami, tudíž se nebudeme opětovně zabývat jejími významy. Uvedeme si pouze argumenty participantky, které jsou pro výzkum významné.

První kategorií je **Povědomí rodiče**. Participantka uvádí: „*Já se o tady ty věci alternativní zajímám opravdu delší dobu. Poprvé jsem se s tím setkala, když jsem se rozváděla a začali jsme chodit tady k terapeutce na arteterapii*“, „*U ní jsem se dozvěděla právě, že existují ty indigové, křišťálové děti apod.*“ Zkušenosti sbírá především od svých indigových dětí. („*Já mám zatím největší zkušenosti s téma mojema dětma. Ono je to fakt těžko říct, zdají se mi více zodpovědnější než ostatní děti.*“)

Druhá kategorie je **Projevy chování indigového dítěte**. Matka vnímá jejich vysokou citlivost, co se týče rozpoznávání lidských emocí. U svých dětí to velmi zdůrazňuje. („*Ony ke mně začaly přistupovat hrozně citlivě. A to už bylo něco, co bylo tak nečekané. Pořád mi to tím svým chováním prostě dokazovali.*“) Dále říká: „*Oni dokážou hned poznat jakou mám náladu. Ani se ještě nemusíme vidět z očí do očí.*“ Participantka vzpomíná na dětství jejího syna a potvrzuje jeho vysokou citlivost na emoce druhých. („*Stačilo, když se mi podíval do očí a viděla jsem, jak mě rentgenuje,*

jak si mě pročítá. Přišel se hned třeba přitulit nebo mi řekl něco, co mi mělo zlepšit náladu a tak. /plně poznal v jakém jsem stavu.“).

Třetí kategorií je **Vztah rodič x dítě**. U této kategorie budeme předpokládat, že se jedná o významově stejnou kategorii jako je Vztah dítě x autorita. Participantka je toho názoru, že otevřený vztah mezi rodičem a dítětem je základ pro budování jeho zdravé osobnosti. (*„My máme opravdu hodně otevřený vztah. To považuju za základ, abychom si říkali všechno. Budovat v těch děti zdravou osobnost. Bavit se o všem. O starostech, problémech a tak. Prostě když ten rodič nemá zájem, tak je to začátek konce.“*).

Další kategorií je **Spiritualita**. Tato kategorie v sobě zahrnuje zeširoka chápaný rámec spirituálního smýšlení. Nese v sobě duchovní vnímání světa, narození a smrt, smysl duše, psychosomatiku, ezoteriku apod. Participantka se o své dceři vyjadřuje, že má pocit, že už od raného dětství nevnímá smrt jako tragickou událost. (*„Připadá mi s tím hodně srovnaná.“*).

Předposlední kategorie nese název **Budoucnost indigových dětí**. Jedná se o kategorii, která zahrnuje názory dílčích participantů o budoucnosti pro indigové děti. Řadíme sem poslání, které tyto děti mohou pro tuto planetu přinést (pokud se jim podaří využít svých předností ku prospěchu lidem). Participantka se vyjádřila následovně: *„Ty děti se rodí hlavně proto, že my si pořád táhneme to břímě. Takové ty staré struktury, jo? Od našich předků, ty různé vzorce. Jde o změnu hlavně toho systému. A proto se podle mě rodí tyto děti, které jsou už úplně někdo jinde. Protože tady ta doba už je samozřejmě zas úplně jiná než byla kdysi. Jen my jsme opoždění těmi starými vzorci.“* Pro indigové děti vidí velice pozitivní budoucnost, protože věří, že tyto děti se na Zemi rodí především proto, aby budovaly lepší svět. (*„Aby ty děti tu budoucnost změnili tak, aby navrátily to hezké a budovaly lepší svět než byl a je teď.“*)

Poslední kategorie má název **Indigové děti v celosvětovém pojetí**. Tato kategorie zahrnuje pohled na indigové děti v globálním měřítku. Tzn. různé úly pohledů na tyto děti. Participantka vysvětluje, proč lidé stále nevěří v existenci indigových dětí: *„Lidé nevěří v jejich existenci, protože to jsou hodně takoví ti realisti. Problémem může být i rodina, výchova. Vrozené vzorce? Potom jestli během toho dětství ho rodiče podporují nebo naopak udupávají.“* Dále doporučuje o tomto fenoménu hovořit

otevřeně s jinými lidmi a šířit tuto myšlenku v co největším měřítku. („Zase ti, co já říkám, že mají tu zářivou hvězdičku, aby to říkali těm druhým lidem (...) Aby ta temná stránka byla úplně potlačena.“).

2.9.3 Analýza transkripce rozhovoru s participantem C

Následující analýza bude provedena na transkriptu rozhovoru s indigovým dítětem. (Příloha 3)

Tabulka 3 Vzniklé kategorie chronologicky řazené (vlevo) a v abecedním pořadí (vpravo)

reforma školství (C3, C33, C37)	ID a vrstevníci (C455)
projevy chování ID (C99)	projevy chování ID (C99)
prožívání ID (C104, C137, C146, C283, C291, C293, C297)	prožívání ID (C104, C137, C146, C283, C291, C293, C297)
spiritualita (C189, C210, C381)	reforma společnosti (C252)
reforma společnosti (C252)	reforma školství (C3, C33, C37)
ID a vrstevníci (C455)	spiritualita (C189, C210, C381)

První kategorií je **Reforma školství**. Indigové dítě považuje ve školství za velký problém nespravedlnost a neprofesionalitu učitelů. Vadí ji neosobní přístup a nespravedlivé tresty. Kritizuje nevhodný styl výuky. („*Mě to opravdu vadí taková nespravedlnost.*“) Navrhuje: „*Aby byli dobře naladěni, když přijdou do školy. Aby si nevybílili zlost, když někdo něco nemá. Aby, kdyby hodně lidí nemělo úkol, tak aby to neodnesly další děti. Aby spíš měli výdrž u toho učení a vysvětlovali to pořádně.*“

Druhá kategorie je opět **Projevy chování ID**. Zde se indigové dítě vyjadřuje o situaci ve škole, kdy ji spolužačka shodila schválně pouzdro na zem. Indigové dítě v ten moment usoudilo, že nebude reagovat. Podobně to má i v životě. („*Já v ten moment nemám sílu říct ji, proč to jako dělá nebo se nějak bránit. Nerada vyvolávám konflikty, takže spíš mlčím.*“)

Další kategorií je opět výše zmiňované **Prožívání ID**. Tato kategorie je velice významná. Indigové dítě je velmi empatické. Cítí potřebu stmelit kolektiv dětí ve třídě. („*Mě třeba záleží na tom, abychom jako třída fungovali, byli jsme tak jako pospolu.*“) Vnímá také pozitivně svou třídní učitelku: „*Když máme tak dobrou učitelku, tak abychom ji jen tak neztratili. Když ona nám dokáže vyjít tak pěkně vstříc, tak já ji chci*

dát taky něco pěkného.“ Dále jsme sem zařadili vysokou citlivost. Participantka je o sobě přesvědčená, že je velice citlivá na emoce své i druhých lidí. (*„Neumím to vysvětlit. Já hodně dokážu aji city, nebo jak se ten člověk prostě cítí nebo když má nějaký problém, tak to dokážu hodně vidět. Prostě to umím vycítit. Vidím to v obličejí.“*). Indigové dítě se řídí převážně svými pocity než rozumem. (*„Já jsem spíše asi více na ty emoce.“*). Dokáže vycítit emoce druhých a velice snadno umí „číst“ ve svých pocitech. (*„Ale co jsem ráda, tak že to na sobě poznám, že jsem třeba tvrdohlavá. A snažím se v ten moment s tím něco třeba udělat a nebýt taková. Já umím jako fakt strašně na sobě poznávat jaká jsem.“*). Indigovému dítěti dělá radost, když může být laskavé na druhé: *„Jako já jsem taková milá a strašně jako ráda jsem taková laskavá. Já jsem býk, takže já bych se strašně rozdala.“* Indigové dítě samo sebe vnímá velice kladně. Samo o sobě tvrdí, že má všechny kladné vlastnosti. (*„Všechny kladné co jsou, tak to jsem podle mě já.“*). Vnímá velice pozitivně svou vysokou citlivost, protože se dokáže do člověka opravdu vžít. (*„Já na sobě vidím jako klad i to, že jsem citlivá. Protože se umím hodně vžít do toho člověka.“*).

Následuje kategorie s názvem **Spiritualita**. Zde se indigové dítě vyjadřuje k drahým kamenům a významnosti, které pro něj mají. (*„Sbírám i jako krystaly a minerály a tak. A je to možná i tím, protože křišťál jako fakt mi pomáhá, že mi čistí mysl.“*). V rozhovoru také padlo téma smrt. Tu nepovažuje za tragédii, protože je od mala přesvědčená o reinkarnaci duše. (*„Já jsem s tím srovnaná, protože kdyby se něco stalo, tak vím, že v tom nejsem sama. Protože umřeme všichni. Kdyby se stala nějaká pohroma, tak že jsme v tom tak všichni spolu a zase se sejdem. Věřím prostě v reinkarnaci. A vždycky jsem to tak asi měla. Už i ve školce jsem nad tím přemýšlela.“*). Do této kategorie jsme zařadili rovněž intuici: *„Mě se zdá, že mám strašně vyvinutou intuici. Já na něco třeba jen tak myslím, a ono se to nakonec fakt tak stane.“*

Předposlední kategorií je **Reforma společnosti**. Tato kategorie zahrnuje společenské změny a problémy, které se odrážejí na životě indigových i ostatních dětí/dospělých. Na otázku lidských prohřešků a páchaného záměrného zla ve světě, odpověděla, že cítí potřebu pomáhat a napravovat škody, ale tím, jak je citlivá, tak je přesvědčená, že by to psychicky neustála. (*„Já to jako vlastně ani moc neřeším, protože jsem taková povaha, že jsem jako taková hodně citlivá. Takže by mi to možná hodně*

lámalo srdíčko. A radši to moc neřeším, i když mi to fakt hodně vadí. Hrozně ráda bych pomohla. Ale moc nevím jak. Není to tak jednoduché.“).

Poslední kategorie **Indigové děti a vrstevníci** v sobě zahrnuje vztah indigového dítěte s jinými dětmi. Důležitý je vztah a role v kolektivu. Indigové dítě samo sebe vnímá jako velkého extroverta: „Většinou je to tak, že se nemusím ani vnucovat, že tam tak přirozeně zapadnu.“

2.9.4 Analýza transkripce rozhovoru s participantem D

Tabulka 4 Vzniklé kategorie chronologicky řazené (vlevo) a v abecedním pořadí (vpravo)

Povědomí rodiče (D5, D19, D39, D109, D488)	ID a návykové látky (D308)
ID a vrstevníci (D31, D642)	ID a vrstevníci (D31, D642)
Prožívání ID (D63, D92, D495, D499, D556, D567)	Postoje k ID (D363, D409, D418, D426, D444, D577)
Spiritualita (D44, D125, D134, D156, D162, D178, D619, D625, D651)	Povědomí rodiče (D5, D19, D39, D109, D488)
Projevy chování ID (D144, D146, D212, D668, D684)	Projevy chování ID (D144, D146, D212, D668, D684)
Reforma společnosti (D287, D304, D586, D597, D698)	Prožívání ID (D63, D92, D495, D499, D556, D567)
ID a návykové látky (D308)	Reforma společnosti (D287, D304, D586, D597, D698)
Reforma školství (D325, D349, D356)	Reforma školství (D109, D325, D349, D356)
Postoje k ID (D363, D409, D418, D426, D444, D577)	Spiritualita (D44, D125, D134, D156, D162, D178, D619, D625, D651)

V začátku této analýzy se budeme zabývat kategoriemi, které se objevily i u jiných participantů. Následně uvedeme ostatní vzniklé kategorie.

První z nich je **Povědomí rodiče**. Zde se participantka vyjadřuje zešíroka o dnešních dětech. Shrnuje všeobecné pojetí o těchto dětech (vznik fenoménu, charakteristické projevy chování a prožívání, vysvětluje jejich situaci ve světě). Matka si je plně vědoma, že její děti jsou indigové. Vnímá jejich individualitu a odlišnost: „*Jsem silně přesvědčená, že mé obě dcery „indigové“ určitě jsou. Ale obě dvě jsou úplně jiné a k oběma přistupovat stejným způsobem nejde.*“ Participantka si je vědoma toho, že od roku 2000 se na svět rodí jiné děti. („*Říká se, že po tom roce 2000 ty děti jsou jako jiné a že ty jejich životní čísla, jak se běžně počítají, už se jim tak nepočítají.*“). Participantka se o dětech vyjádřila, že na svět se rodí už s nějakými předanými hodnotami, posláním. („*Já nesouhlasím s tím, že se děti rodí jako čistý papír. (...) Protože co já vidím u svých klientů, už v břichu u maminky v děloze, už si tam nabereš programy té matky a vlastně jí pomáháš to rozmělnovat do toho rodu. Takže ty vlastně vycházíš jako totálně popsany list. A jenom tam připisuješ pořád.*“). Zmiňuje také, že dnešní děti se už všechny rodí s vysokými vibracemi. („*Všechny jsou už dnes takové.*“). Zmiňuje také, že indigové děti jsou považované za problémové, protože dnešní svět není ochoten dostatečně pružně reagovat na změny („*Ony se narodily do systému, který je*

zvyklý oklešťovat. Prikazovat. Hlavně žádné inovace! Hlavně nic pro ty, co vybočují ze standardů!“).

Další kategorií je **Indigové děti a vrstevníci**. Podle participantky se indigové děti odlišují od dětí „běžných“ svým vnitřním prožíváním: *„Nám se přesně tyhle děti narodily, jenomže nesedí v buddhovských pozicích, nemají žádné vzletné myšlenky. Naopak velmi se trápí. Protože ta moudrá duše vešla do toho hmotného zaneseného těla.“* Ve skupině dětí si indigové děti většinou rozumí, protože většina dětí už má stejné vysoké vibrace. Uvedla: *„Vzhledem k tomu že teď už jsou skoro všechny indigové, tak si v podstatě rozumí.“*

Prožívání indigového dítěte jako třetí kategorie. Tato kategorie je opět obsáhlá, protože se jedná o téma, které je pro náš výzkum velmi důležitý. Participantka vysvětluje, že indigové dítě vyrůstá ve víře, že je o něj postaráno. Nestará se o hmotu a existenci, protože si pamatuje, kým skutečně je. Participantka uvádí, že od toho se odvíjí i odlišný způsob výchovy. *(„Když bych se měla dostat k otázce, jak tady ty děti jako třeba vychovávat (...), tak je to úplně jiný způsob, než když jsme byli vychováváni, případně i starší generace. (...) Protože ony mají ještě v paměti to, kým jsou. My jsme to měli zapomenuto úplně. (...) Takže ony rostou logicky v mnohem větší důvěře. Ony věří, ony ví, že o ně je postaráno. (...) Protože ony se narodily do blahobytu. (...) Ony vlastně nikdy nezažily nic jiného než mír a blahobyt.“)* Participantka je přesvědčená, že indigové děti ví, že vše, co se jim v životě děje má svůj význam a je to tak správně. *(„Tady ty děti s tím svobodným duchem, tou pamětí, s tou vzpomínkou na to, kým jsou, jsou ve větší důvěře, že věci, které se mají stát, se prostě stanou, jestli mají trpět tak budou trpět a tak.“)* Participantka ze svých zkušeností při konzultacích s nimi sdělila, že dnešní děti jsou teď velmi v životě nešťastné: *„Ty děti se teď jako hrozně trápí, ony se řežou, ony se sebepoškozují, ony jsou na práškách. Jsou úplně na dně, neví si rady se svým životem.“* Dále shledává problém v dnešní široké možnosti výběru sexuální orientace: Uvádí: *„Teď ony ještě k tomu dostaly na výběr, že si můžou vybrat, jaké jsou pohlaví! Takže ony v tom brutálním zmatku, který mají, si ještě vybírají pohlaví! To je tak bláznivé!“* Participantka uvádí příklad na svých dětech, o kterém je přesvědčená, že jsou indigové. Jedna dcera je velice labilní a není schopna si pomoci. Druhá je vysoce citlivá na emoce druhých lidí a vše hluboce prožívá. *(„Já říkám, že jedna je ďábel a druhá je anděl. A ani jedno není dobře nebo špatně. Ta starší, to je chodící temnota. Ta je opravdu labilní. Sama to dokáže o sobě říct, že ale neví, co s tím má dělat. Všechno se jí dotýká, a to i třeba ve světě. Nějaké křivdy, nespravedlnost apod. Extrémně silně to prožívá. A ta druhá to je*

*zase chodící světlo. Je velice zase citlivá, ale ona se o tu temnotu světa zase vůbec nezajímá. Ona se tím tolik nezabývá. Ona místo toho, aby se šíleně emocionálně rozlad'ovala, tak cítí emoce druhých. A z toho je schopna mít nemoc. Mít bolest hlavy, cítit nevolnost.“). Velkou výhodou participantka u svých indigových dětí vnímá jejich vysokou citlivost: „*Ta citlivost, která jim teď dělá obrovskou potíže a omezuje je, bude pro ně jednou ohromným darem. A bude darem nejenom pro ně, ale hlavně pro tuto planetu.“**

Další velkou kategorií je **Spiritualita**. Participantka zde uvádí, že duchovně založené děti velmi ovlivňují vnější podněty, které na ně během života (i před narozením) působí. Uvádí, že právě díky tomuto duchovním zmatku, které dítě prožívá, vznikají u dítěte diagnózy specifických poruch chování, a ty se však neslučují se skutečnou příčinou jeho chování. („*Přesně tyhle ty děti, s tou novou energií se narodí do tady těch hmotných těl a musí zpracovávat ty hmotné starosti. Teď do toho se připočtou omezující programy matky, otce. Teď vlastní nějaký plán duše, který sis tam nastavila. A v tom případě ta vzletná duše začne úplně psychicky šílet. Začne mít psychické potíže. Chce mnohokrát za svůj život spáchat sebevraždu. Když už ne to, tak začne mít velké fyzické nebo i mentální potíže. (...) A potom jsou z toho ty děti ADHD a tak dále.*“). Tato kategorie zahrnuje rovněž vysvětlení pojmu Merkaba: „*Máme vibraci těla, která dosahuje až 8 metrů od našeho těla. Říká se tomu Merkaba. Je to jako vědecky dokazatelné. A vem si, že ty se jako dušička narodíš do prostředí, které vibruje energeticky velmi nízko, protože pro to jeho okolí je velice důležité, postarat se jen o tu existenci, což je vlastně úroveň té první, úplně základní, čakry. Ale ty se narodíš s vibrací čtvrté čakry. To znamená, že tvoje vibrační pole zasahuje do mnohem větší dálky, ale zároveň jsi tak citlivá dušička, že se ti všechno v tom tvém nízkovibračním světě hrozně dotýká. Takže být v takové nízkovibrační rodině musí být pro takové dítě hrozně těžké.*“ Participantka dále uvedla: „*Ty děti si do určitého věku pamatují své minulé životy.*“ Indigové děti mají i podle participantky přirozeně vyvinutou schopnost sebeléčení. („*Jak ony jsou napojeny na ten svůj vnitřní svět, tak ony si pořád s někým povídají. A v místnosti nikdo jako není třeba. (...) To dítě si tak jenom mluví samo se sebou. To je jeho vnitřní dítě, jeho emocionální tělo. Hele ten jeho dětský mozeček je ještě trochu omezený tím věkem. Tak ono si ho představí jako dalšího kamaráda a on si takhle řeší své vnitřní strachy. A to dítě se zbaví traumatu a je vyléčené. Takže ony mají takovou jako rozvinutější mysl než jakou jsme měli my, a to schopnost sebeléčení. Ony umí mluvit sami se sebou skrze nějaké tady ty postavičky. Nedělají to hlavně vůbec vědomě.*“). Také uvedla: „*Anebo dokáží předvídat*

budoucnost. “Tato kategorie dále zahrnuje zmínku o dětské čisté mysli. Participantka se o dnešních dětech vyjadřuje, že ony přesně ví, co je pro ně důležité a že je zatěžují informace, které ví, že pro svůj život nepotřebují. („*Pro tady ty indigové děti je velice těžké učit se ve školách třeba tu historii. (...) Protože oni tam chtějí mít prázdno! Oni nepotřebují nosit plnou hlavu historie, politiky a vzorečků.*“ Dále vysvětluje: „*Člověk (i třeba já), když se dostane na úroveň vyššího vnímání sebe, tak vždycky ví, že informace, kterou máš odpovědět, se ti dostane v okamžiku. A to ti právě tady tu schopnost umožní to, že máš čistou mysl.*“). Říká, že tyto děti mají mysl zanesenou zbytečnými údaji, které jim tuto schopnost velice znesnadňují: „*Ty děti to umí úplně přirozeně. Proto školský systém je pro ně naprosto dehonestující, úplně destruktivní. Protože jsou zaneseni zbytečnými údajema, které ony v životě jako nepotřebují.*“ Participantka se dále zabývá problematikou „nálepkování“ dětí. Uvádí, že tyto děti nejsou schopny si dlouhodobě zapamatovat informace, které pro ně nejsou životně důležité. Díky tomu dostávají „nálepky“. („*Oni to pro tebe jako udělají. Oni se to naučí. (...) Ale ve chvíli, kdy je úkol splněn, vyhazuje to znova z té hlavy. (...) Není to pro ně možné. Potom se jim dávají ty různé nálepky dysfatik, poruchy pozornosti apod. Ale ty děti jsou úplně zdravé. Ony už jenom nekoridují tady s tím. Světem, kdy zaměstnáváš mozek něčím, co nepotřebuješ.*“).

Další obsáhlou kategorií je **Projevy chování indigového dítěte**. Zde se participantka vyjadřuje o Specifické poruše chování (ADHD) následovně: „*ADHD znamená, že oni si jakoby násilím vydobydou tu svoji pozici. - „Já budu tak dlouho křičet, dokud neuděláte to, co já chci! Protože já se tady nenechám oklešťovat!*“ Participantka dále zmiňuje, že indigové děti se mohou projevovat i jiným způsobem než jen revoltujícím. Uvádí, že se jedná o děti, které se rozhodly přizpůsobit se nízkovibračnímu světu. Tím tak upadají do depresí, jsou nešťastné a často i zpomalené. („*Ty děti jsou na tom mnohem lépe než děti, které se rozhodly, že s tou vysokou vibrací obsáhnou ten nízkovibrační svět. To jsou pak ty děti s depresi, děti s neustálou touhou se zabít, děti, které prostě nemůžou chodit do normální školy, protože nezvládají základní učivo. Ty děti jsou pomalé – říká se, že mají dysfáze.*“). Participantka vysvětluje, že indigové děti znají svůj plán duše a podle toho se soustředí na informace, které potřebují. („*Jejich mozek je schopen nasávat informace, které jim dávají smysl, a které je baví. Protože ony znají ten svůj plán duše. Ony ví, že: Já jsem sem přišla jako zvěrolékařka čili já se nebudu učit historii, ale budu nasávat všechno, co s tou mou následnou profesí souvisí.*“). Indigové děti dokáží svým vzdorovitým chováním

prosadit změnu: „*Ona je chodící temnota, extrémní provokatér. Musím říct, že s ní je to jako fakt strašně těžké. Ale vždy do jakékoli školy šla, tak ona tím, jak byla nesnesitelná a taková, že si nenechá do ničeho prostě mluvit, tak ona jako předělala učební plán celé školy. Třeba pan učitel se musí začít chovat jinak k žákům. On se 30 let nějak choval, ale přišla tam naše Ema a ona s ním tak nesouhlasí a vysílá mu tak silné negativní energie. (...) On pak postupně změnil své chování. Po 30 letech, starý chlap prostě. A on najednou je k těm dětem tolerantnější. On je přijímá, přestal se jim vysmívat (omezil to) a začal být jiný.*“ Dále shrnuje, že existují dva typy indigových dětí. První typ indigového dítěte je vysoce citlivé na emoce druhých. Druhý typ je silně vzdorovitý a vysoce nepřizpůsobivý. Oba typy vyzařují velice silné energie svému okolí. („*Máš dva typy takových dětí. Bud' máš dítě, jako je má malá Johanka, která nedělá žádné konflikty, ale když jí ublížíš, tak ty to jako bytostně vycítíš a cítíš ten smutek. Aniž by plakala. A najednou sedíš a řekneš si: „Ježíš, co jsem to udělala, to jsem nemusela.“ A pak máš druhý typ jako je Ema, která vytvoří ten protiúder. Ale extrémní. Ona vyburcuje spolužáky, ona vyburcuje ostatní rodiče a ten učitel je najednou takhle malý.*“).

Další kategorií je **Reforma společnosti**. Zde se participantka věnuje nutným změnám ve společnosti, které tyto děti jsou schopny zajistit a napravit. Poukazuje na to, že indigové děti dokazují světu, že změny jsou možné. („*Oni sem budou přinášet úplně nové obory, úplně nové zájmové skupiny. Všechno nové. Tohle se prostě bude dít. Ty děti na to prostě mají.*“; *Že se nebudeme limitovat tím, co čteme, co vidíme nebo co slyšíme. Ale že skutečně můžeme přinést tu novou inovativní energii.*“). Participantka si uvědomuje, že život indigových dětí je velmi náročný, vzhledem k jejich vysoké citlivosti a vibracím, odlišujícími se od ostatních. („*Mám pocit, že jak je ten jejich svět extrémně energeticky náročný, tak mají co dělat sami se sebou. (...) Ale jsou i děti, které jsou proslulý, že v opravdu malém věku vymysleli nějaký opravdu velký projekt.*“). Zároveň ale zdůrazňuje, že to záleží především na rodině, v jaké vyrůstá: „*Jestliže to dítě vyrůstá v rodině, která je typicky materialistická (...) je to taková ta běžná dělnická třída, tak oni to dítě utlačí. Oni se mu vysmějí.*“ Sdělila, že tyto děti si rovněž dopředu vybírají, do které rodiny se narodí. A do rodin, které jsou materialistické, se budou rodit také, protože se je budou snažit změnit. Uvedla: „*Tyto děti se budou do těchto rodin rodit, protože ony touží po tom, aby také prozřeli. Otázka je, jak je to dítě silné.*“ Indigové děti jsou dnes podle participantky vysoce nepřizpůsobivé. Jejich záměrem je docílit společenských změn, které jsou spravedlivé.

(„*Ony jsou už dnes tak vysoce nepřizpůsobivé, že ty rodiče nebudou mít už na výběr je vychovávat podle svých představ. Ony budou měnit celou společnost skrze to své vzdorovité chování. Rodiče prostě jednou pochopí, že změna není potřeba u dítěte, ale u nich samotných.*“).

Další kategorií je **Reforma školství**. V této kategorii se hodnotí především české školství a jeho možné změny. Participantka je toho názoru, že někteří mladí učitelé by rádi prováděli změny, ale systém jim to neumožňuje. („*Ono to možná chce posílit řady těch učitelů, nechat jim větší možnost sebevyjádření. Protože je spousta mladých učitelů, kteří chtějí přinášet ty nové inovace, ale ten systém jim to prostě nedovolí.*“). Dále uvádí, že většina státních škol používá staré vzdělávací metody, které už dnes nejsou efektivní („*Třeba ten pan ředitel tam je 40, 50 let. Jsou tam znova ty staré komunistické struktury, které jedou v tom otrěsném škatulkování.*“). Podle participantky učitelé neumí změnit styl výuky a přizpůsobit se žákům. Žáci a učitelé by si měli být rovni. Participantka sdělila: „*Učitelé toho starého systému dělají jednu velkou chybu, která jim kdysi vycházela, ale dnes už jim rozhodně vycházet nebude. A to tu, že oni se prostě staví nad toho žáka. (...) Kdyby ten člověk se postavil na úroveň toho žáka (...), nedostával by se s nimi hned do takového odporu.*“ Dále vyšlo najevo, že vysokovibrační děti neakceptují bezpráví a nespravedlnost. Velkou potíž jim proto dělají učitelé. „*Nechtěla bych být v kůži dnešních učitelů. Fakt ne, protože ty dnešní děti s tou silnou energií, jak jsou si vědomi toho kým jsou, tak ony ho mají jako úplně na háku. Jestliže se jednou provinila ta autorita něčím, co není fér, jestliže projevila nějaké bezpráví, tak ten člověk skončil prostě. A to nemuselo být spáchané na tom žákovi, ale na spolužačce třeba, a v ten moment skončí u celé třídy, protože byl nespravedlivý. A ta třída už ho nebude respektovat, nebude ho brát.*“ Učitelé si neví s žáky rady. Navrhuje pro ně řešení: „*Učitelé by potřebovali udělat změnu. Protože ani oni nejsou šťastní, oni jsou úplně vyřízení. Oni vlastně neví jak s těma dětskama mluvit, jak je učit. Zkouší všechny ty staré metody, které už ale prostě nefungují - „Podívejte se, už tady 10 let zkoušíte něco, co nefunguje, pojd'me udělat nějakou nadaci, společnost, nějaký spolek, který bude dělat školení učitelům, jak vlastně reagovat na takové dítě. Jak s ním spolupracovat.*“

Další kategorie se nazývá **Postoje k indigovým dětem**. Zde participantka uvádí, že spravedlivý a autoritativní přístup bez příkazů je pro indigové děti nejvhodnější. („*V zásadě si myslím, že to jsou velice jednoduché principy. Je to jenom: Buď spravedlivý. Buď autorita, která dává hranice, ale nepřikazuje.*“ Dále vysvětluje jaké má zkušenosti ona se

svými indigovými dětmi: „*Já jsem neměla sebemenší možnost to dítě nějakým způsobem vychovat. Ono už sem přišlo jako bytost a teď začlo formovat mě.*“; „*Ono se to potom začalo měnit až pár let zpátky. Jak začly růst, tak mi začlo docházet, že oni fakt ví. Že já se jim sice snažím zasahovat do života, chránit je a umetat jim cestičku, aby ji měly lehkou, ale o to tady právě vůbec nejde. Každý tady potřebujeme určitou míru zranění, abychom mohli být vlastně tím člověkem. (...) Takže mám pocit, že to ani nejde.*“ Participantka si je vědoma toho, že manipulace na tyto děti vůbec nefunguje. („*Všimla jsem si, že prostě absolutně nefunguje manipulace. A to jakéhokoliv stylu. Ani po dobrém, ani po zlém. Prostě jakmile je to manipulace, končíš.*“ Rodič by podle participantky neměl zasahovat do života indigového dítěte. Stačí, když mu bude oporou a kdykoli k dispozici. („*Já mám prostě pocit, že ty děti mají tu svou cestu. A my tu máme prostě jen být, vůbec jim do toho nemáme zasahovat a když budou chtít, tak si k nám zajdou pro nějakou útěchu, podporu, peníze, pro nějaké dobré slovo, ale jinak je máme nechat jako úplně být. A to jako úplně nekoresponduje s pravidly tohoto světa.*“). Tato kategorie zahrnuje postoj samotných rodičů k dětem nové doby. („*Hodně záleží na tom, v jaké rodině to dítě vyrůstá. Jestliže je to podporující rodina, kde rodiče sami jsou už na určitém stupni vědomí, tak to dítě si dovolí rozvíjet si svůj sen. Protože ty rodiče ho podporují.*“)

Další kategorie nese název **Indigové děti a návykové látky**. V této kategorii se pojednává o tom, že u indigových dětí, když jsou nešťastné, je velká pravděpodobnost, že upadnou do depresí. Řešená svých problémů často nachází v návykových látkách, kdy se cítí svobodně. („*Ony se začnou utápět třeba v drogách. Protože to jim dává aspoň trochu té svobody.*“

2.10 Výsledky výzkumu

Tabulka 5 Shrnutí všech dosavadních kategorií

<p>kariéra (A8, A10, A11, A15, A17) projevy chování ID (A23, A33, A36) „nálepkování“ (A40) vztah dítě x autorita (A54) postoj rodičů (A62)</p>	<p>„nálepkování“ (A40) kariéra (A8, A10, A11, A15, A17) postoj rodičů (A62) projevy chování ID (A23, A33, A36) vztah dítě x autorita (A54)</p>
<p>povědomí rodiče (B3, B19, B116, B133) projevy chování ID (B24, B40, B56) vztah rodič x dítě (B43) spiritualita (B99) budoucnost ID (B188, B199) ID v celosvětovém pojetí (B205, B282)</p>	<p>budoucnost ID (B188, B199) ID v celosvětovém pojetí (B205, B282) povědomí rodiče (B3, B19, B116, B133) projevy chování ID (B24, B40, B56) spiritualita (B99) vztah rodič x dítě (B43)</p>
<p>reforma školství (C3, C33, C37) projevy chování ID (C99) prožívání ID (C104, C137, C146, C283, C291, C293, C297) spiritualita (C189, C210, C381) reforma společnosti (C252) ID a vrstevníci (C455)</p>	<p>ID a vrstevníci (C455) projevy chování ID (C99) prožívání ID (C104, C137, C146, C283, C291, C293, C297) reforma společnosti (C252) reforma školství (C3, C33, C37) spiritualita (C189, C210, C381)</p>
<p>Povědomí rodiče (D5, D19, D39, D109, D488) ID a vrstevníci (D31, D642) Prožívání ID (D63, D92, D495, D499, D556, D567) Spiritualita (D44, D125, D134, D156, D162, D178, D619, D625, D651) Projevy chování ID (D144, D146, D212, D668, D684) Reforma společnosti (D287, D304, D586, D597, D698) ID a návykové látky (D308) Reforma školství (D325, D349, D356) Postoje k ID (D363, D409, D418, D426, D444, D577)</p>	<p>ID a návykové látky (D308) ID a vrstevníci (D31, D642) Postoje k ID (D363, D409, D418, D426, D444, D577) Povědomí rodiče (D5, D19, D39, D109, D488) Projevy chování ID (D144, D146, D212, D668, D684) Prožívání ID (D63, D92, D495, D499, D556, D567) Reforma společnosti (D287, D304, D586, D597, D698) Reforma školství (D109, D325, D349, D356) Spiritualita (D44, D125, D134, D156, D162, D178, D619, D625, D651)</p>

Předešlé kategorie jsme podrobili další analýze a sloučili ty, které měly společný význam. Zároveň jsme vyřadili ty, které z pozice výzkumu nebyly významné. Vznikly tak hlavní kategorie, které jsou považovány za výsledné a stěžejní pro tento výzkum.

Tabulka 6 Výsledné hlavní kategorie výzkumu (hierarchicky řazené):

Hlavní kategorie	Textová orientace
1. Projevy chování ID	A23, A33, A36, B24 , B40, B56, B73, C99, D144, D146, D212, D308, D688, D684
2. Prožívání ID	C104, C137, C146, C291, C293, C297, D63, D92, D495, D499, D556, D567
3. Postoje k ID	A54, A62, B43, D363, D409, D418, D426, D444, D577
4. Školství	A40, C33, C37, D109, D325, D349, D356
5. Spiritualita	B99, C189, C210, C381, D44, D125, D134, D156, D162, D178, D619, D625, D651
6. Povědomí rodiče	B3, B19, B116, B133, D5, D19, D39, D488
7. Celospolečenské pojetí	B188, B199, B205, B282
8. Reforma společnosti	C252, D287, D304, D586, D597, D698
9. ID a vrstevníci	C455, D31, D642

Na základě analýz jsme hledali odpovědi na výzkumné otázky.

Z provedeného výzkumu je zřejmé, že všichni participanti se shodli v tvrzení, že na svět se skutečně rodí děti, které se svým chováním a hodnotami odlišují od předešlých generací. K životu přistupují s větší zodpovědností a láskou. Jejich životní hodnoty se pohybují na úrovni spirituality a vnitřního Ducha. Tyto děti se rodí na svět jako bytosti, které jsou přesvědčené, že život není pouze materiální. Věří, že smrtí život nekončí.

Participanti se shodli také na tom, že není jednoduché dnešní děti vychovávat a vzdělávat stejným způsobem, jako tomu bylo zvykem doposud. Staré výchovné a vzdělávací metody už na tyto děti nefungují. Nerespektují jakoukoli vyšší autoritu, která se staví nad ně samotné. Potřebují milující, chápající přístup, který je za každé okolnosti bude respektovat a považovat za rovné.

Z provedených rozhovorů je patrné, že se jedná o velice senzibilní jedince. Bez vynaloženého úsilí dokáží dokonale rozpoznat city své i jiných lidí.

Rády by se podílely na vytváření nových inovací, na něčem, co by prospělo jak jim samotným, tak planetě. Považují to však za velice náročné vzhledem k jejich vysoké citlivosti. Takové dítě se velice snadno vyčerpá, všechno se ho ve světě dotýká.

Takové dítě si podle účastníků výzkumu vybírá komu se otevře a komu bude či nebude důvěřovat. Má potřebu, aby je někdo vyslechl. V případě, že není vyslechnuto nebo je mu ukřivděno, velice často začne své nepokoje dávat najevo svým osobitým chováním. Každé dítě projevuje svůj vztek či smutek jinými způsoby. Může se prezentovat například zvýšenou hyperaktivitou, uzavřeností, mlčenlivostí nebo i vzpurným opozičním chováním.

Z výzkumu je patrné, že je velice důležité dbát na zavedení pojmu „děti nového věku“ do běžného slovníku jak například pedagogů, vychovatelů, psychologů, tak rodičů. K těmto dětem je potřeba přistupovat s respektem a úctou.

Z provedených rozhovorů vyšlo tedy najevo, že indigové děti se projevují každý jiným způsobem. Dáno je to především tím, jaký mu dáme prostor k sebevyjádření. Takové dítě potřebuje cítit důvěru a pochopení. Není jednoduché takové dítě poznat za pár sezení. Jedná se o velice intenzivní a trvalou práci a dlouhé seznamování.

Odpověď na hlavní výzkumnou otázku: *„Jaké postoje zaujímají pedagogové a rodiče k indigovým dětem a jaké postoje jsou z pozice uspokojení potřeb indigového dítěte žádoucí?“* spočívá především v otevřenosti, upřímnosti a respektujícím přístupu k dítěti. Toto dítě, jak je zmíněno výše, je velice citlivé. Vnímá skutečnou podstatu a opravdovost každého člověka, který s ním přijde do kontaktu. Vycítí jakoukoli lež, nepravdu či manipulaci. V ten moment ztrácí člověk u něj důvěru.

S narůstajícími roky těchto dětí ve velkém počtu přibývá. Dalo by se říci, že je už více než polovina dětí taková. Jak je možné, že stále převaha společnosti tento skutečný fenomén přehlíží? Ty děti se snaží lidem ukázat, že žít se dá i v míru a lásce. Jejich duše jsou velmi čisté a je pro ně velice těžké vypořádávat se s dnešní těžkou dobou. Proto považují tento výzkum za velice významný. Jak už zmínila matka indigového dítěte. Je potřeba tyto informace šířit dál do povědomí dnešních ještě „nevědomých“ lidí. Čímž se tento výzkum stává přínosem.

2.11 Diskuze

V následujících odstavcích se budeme zabývat limity, které se v průběhu tvorby práce vyskytly. Zmíníme se také o pozitivěch, které tato práce přinesla, ale i o problémech tohoto fenoménu. Na závěr uvedeme, jaké oblasti budou ještě dále zapotřebí prozkoumat, aby byl fenomén považován za skutečně vědecký a důvěřivý.

Jak bylo zmíněno výše, při realizaci výzkumu jsme narazili na limity, které nám znesnadňovaly sběr dat. Fenomén indigové děti doposud nebyl dostatečně prozkoumán. V klasické běžné literatuře bylo obtížné se o indigových dětech něco dozvědět. Čerpali jsme převážně ze zdrojů, které doposud nejsou považovány za vědecké. Tyto zdroje však byli vytvořeny zkušenými lidmi, kteří s indigovými dětmi mají mnohaleté zkušenosti v praxi. Tento fenomén tu skutečně je a považujeme za významné podrobit ho dalším výzkumům. Doporučujeme dále využívat fMGR (jako bylo použito při zkoumání vysoké citlivosti) při zkoumání mozku a jeho aktivity. Významné je především neostýchat se hovořit o tomto fenoménu na veřejnosti a šířit dále tuto skutečnost o dnešních dětech.

Tato práce především nese poselství pro tyto děti a následující generace. Velkým přínosem této práce je, že bude dostupná široké veřejnosti a fenomén nových dětí se dostane do povědomí dalších lidí. Tato práce je doporučena všem, kteří se o tento fenomén zajímají, těm, kteří už s těmito dětmi mají zkušenosti a především i těm, kteří o fenoménu doposud neslyšeli a přečtením této práce si tak mohou rozšířit své vědomosti o dnešním skutečném světě. Vhodná je především pro ty, kteří dennodenně pracují s dětmi – ať už se jedná o učitele, vychovatele, chůvy, instruktory, speciální pedagogy, sociální pedagogy nebo rodiče. Tato práce poskytuje všem, kteří pečují o děti své i cizí, návod, jak se k dnešním citlivým dětem chovat a přistupovat k nim.

ZÁVĚR

O tématu indigové děti je v dnešní době poměrně mnoho literatury, která by vysvětlovala tento fenomén. Chybí však literatura, která by byla dostatečně vědecká, aby bylo možné oficiálně přijmout skutečnost těchto dětí. Je více než zřejmé, že tyto děti tu jsou a necítí se šťastné. Pociťují útlak a nespravedlnost nejen na sobě, ale i u ostatních lidí. Proto je důležité, aby se lidé vzdělávali, studovali a zkoumali více do hloubky tyto nové generace dětí.

Doposud byli provedené výzkumy v zahraničí, které dokazovali, že některé děti jsou schopné silněji vnímat a cítit emoční rozpoložení jiných lidí. Je prokázáno, že vibrace, které vyzařují z živých i neživých objektů, tvoří elektromagnetické pole, které můžeme nezvat jednodušeji jako aura. Tyto pojmy bývají většinou spojované s hnutím New Age, čímž se dostáváme do střetu zájmů. Mnoho lidí je skeptická vůči tomuto hnutí a nevěří ničemu, co bývá s ním spojováno.

Dnes už se však k hnutí New Age řadí spousta zastánců této filozofie. Pořádají přednášky, semináře, festivaly a jiné společenské akce, kde mohou společně tyto pocity a víru sdílet. New Age se za poslední dobu velice rozrostlo a nabývá na významu.

Na základě teorie i výzkumu se objevilo, že fenoménem indigových dětí je z jednou možností práce sociálního pedagoga. Závisí na věku a pozici sociálního pedagoga v praxi.

Aby se i fenomén dětí nové doby rozrostl do větší šířky, je důležité, aby se lidé neostýchali o tomto fenoménu hovořit nahlas. Aby rodiče, vychovatelé, pedagogové, sociální pracovníci a jiní lidé profesně změřené na děti, zabývali tímto fenoménem. Aby se vzdělávali a snažili o osvětu pro tyto děti. Zakládali spolky, nadace nebo jiná sdružení, které by pozitivně těmto dětem prospěly.

Vzhledem k omezenosti a obsahovému limitu práce, nebyl prostor věnovat se i jiným „druhům“ dětí nové doby. Předpokládáme, že by toto téma mohlo být tématem následující práce.

BIBLIOGRAFIE

- ARON, E. N., 2021. *Vysoce citlivé děti*. Olomouc: Fontána. ISBN 978-80-7651-076-0.
- CAROLL, Lee, TOBER, Jan, 2012. *Indigové děti. Nové děti přicházejí!* Olomouc: Fontána. ISBN 978-80-7336-696-4.
- GILÍK, R., 2010. New Age – hnutí za zenitem? In: *Vitalia.cz*. [online]. InternetInfo. 19.3.2010. [cit. 3.4.2022]. Dostupné z: <https://www.vitalia.cz/clanky/new-age-hnuti-za-zenitem/>
- GPZ, Semyon Davidovich Kirlian. [online]. 2010. MSE. [cit. 10. 1. 2022]. Dostupné z: <http://silesia.wz.cz/kirlian.htm>
- GREJTÁK, Peter, 2012. Máte doma indigové dítě? In: *Psychologie.cz*. [online]. Mindlab. 12. 5. 2012. [cit.15. 2.2022]. Dostupné z: <https://psychologie.cz/mate-doma-indigove-dite/>
- GULOVÁ, L., ŠÍP, R., 2013. *Výzkumné metody v pedagogické praxi*. Havlíčkův brod: Grada. s. 91. ISBN 978-80-247-4368-4.
- HEHENCAMP, Carolina. 2008. *Indigové děti - praktický rádce*. Bratislava: Eugenika. ISBN 978-80-8100-013-3.
- HEHENCAMP, Carolina, 2001. *Fenomén indigové barvy. Děti nové doby*. Olomouc: Fontána. ISBN 80-7336-174-4.
- HEŘT, Jiří, 2007. New Age. In: *Sisyfos.cz* [online]. Red Peppers. 6.9.2007. [cit. 24. 3. 2022]. Dostupné z: <https://www.sisyfos.cz/clanek/970-new-age>
- HURTYOVÁ, M, RŮŽIČKA, M., SPĚVÁČEK, J., 2013. *Prevence rizikového a problémového chování*. Olomouc: Univerzita Palackého. ISBN 978-80-244-3725-5.
- KLOUBSKÁ, K., 2019. Inspirace jménem Summerhill. In: *Perpetuum*. [online]. Scio. Dostupné z: <https://perpetuum.cz/2019/07/inspirace-jmenem-summerhill/>
- KRAUS, B., BĚLÍK, V., HOFERKOVÁ, S., 2017. *Slovník sociální patologie*. Pardubice: Grada Publishing. ISBN 978-80-271-9967-9.
- MAJOR, L. *Fenomenologie*. [online]. Praha: Sociologický ústav AV ČR, ©2017 [cit. 11. 12. 2017]. Dostupné z: <https://encyklopedie.soc.cas.cz/w/Fenomenologie>
- Martin Swiech. 2017. Pjér la Šé'z: Indigoví - poselství a výzva. Youtube Video. [cit. 20.3.2022]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=NugJTW7jQyQ&ab_channel=MartinSwiech
- MICHALOVÁ, Z. 2012. *Předškolák s problémovým chováním*. Praha: Portál. ISBN 978-80-262-0182-3
- NOVÁČKOVÁ, J., NEVOLOVÁ, D., 2020. *Respektovat a být respektován. Cesta k sebeúctě a zodpovědnosti*. Praha: Peoplecomm. ISBN 978-80-87917-71-8.

- NZIP [online]. Praha: MZ ČR a ÚZIS ČR, 2022 [cit. 2022 – 1 - 20]. Dostupné z: <https://www.nzip.cz/clanek/320-zavislost-zakladni-informace>
- PÖSLOVÁ, B. 2020. Tolerantní výchova. Havlíčkův Brod: Grada. ISBN 978-80-271-1538-9.
- PRAVÝ DOMÁCÍ, 2019, Alena Wehle: "Rozpoznám, co lidi trápí, dřív, než to řeknou." Youtube video. [2022 – 03 - 10]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=unY5_SjG2AA
- SLACHOVÁ, Eva, 2021. Indigové, křišťálové a duhové děti: Mají mimořádné schopnosti a vyšší moc měnit svět. Které jsou ty vaše?. In: *Světzeny.cz* [online]. Burda International CZ. 20.4.2021. [cit. 15.2.2022]. Dostupné z: <https://www.svetzeny.cz/psychologie/tajemno/indigove-kristalove-a-duhove-deti-maji-mimoradne-schopnosti-a-vyssi-moc-menit>
- SOBOTKOVÁ, V. N. a kol., 2014. *Rizikové a antisociální chování v adolescenci*. Praha: Grada. ISBN 978-80-247-9308-5.
- SOKOLOVA, H., POKORNÁ, A., FIŠEROVÁ, M., 2020. *Školní zralost a nadané dítě*. Praha: Raabe. ISBN 978-80-7496-453-4.
- Studentům pedagogiky, Sociální pedagogika. [online]. Dostupné z: <https://pedagogika.skolni.eu/pedagogika/socialni-pedagogika/>
- ŠVAŘÍČEK, R., ŠEĐOVÁ, K. 2007. *Kvalitativní výzkum v pedagogických vědách*. Praha: Portál. ISBN 978-80-7367-313-0.
- ŠVESTKOVÁ, R., 2019. *Vybrané kapitoly ze sociální pedagogiky pro sociální pracovníky*. České Budějovice: JZSF JU. ISBN 978-80-7394-739-2.
- VÁGNEROVÁ, Marie, LISÁ, Lidka, 2021. *Vývojová psychologie*. Dětství a dospívání. 2nd ed., Praha: Karolinum. ISBN 978-800-246-5024.1.
- VOJTÍŠEK, Zdeněk. Hnutí nového věku. *Dingir 302*. [online]. 2003. 2/2003. Dostupné z: <https://dingir.cz/archiv/Dingir203.pdf>
- WHO, 2022. [online]. MKN-10. [cit. 20. 1. 2022]. Dostupné z: <https://mkn10.uzis.cz/prohlizec/F91>
- WOITINAS, Siegfried, 2004. *Indigové děti*. Nová generace dětí. Hranice: Fabula. ISBN 80-86600-19-X.
- Zákon 108/2006 Sb, o sociálních službách.
- Zákon 563/2004 Sb, o pedagogických pracovnících a o změně některých zákonů.
- ZAPOJMEVŠECHNY. Problémové chování. [online]. 2020. Praha: NPI ČR. [cit. 24. 8. 2020]. Dostupné z: <https://zapojevsechny.cz/landing-pages/detail/problemove-chovani>

SEZNAM PŘÍLOH

Obrázek č. 1 Fotografie měření aury a čakr člověka

Obrázek č. 2 Fotografie měření aury rostliny

Příloha č. 1 Analýza transkriptu rozhovoru s participantem A

Příloha č. 2 Analýza transkriptu rozhovoru s participantem B

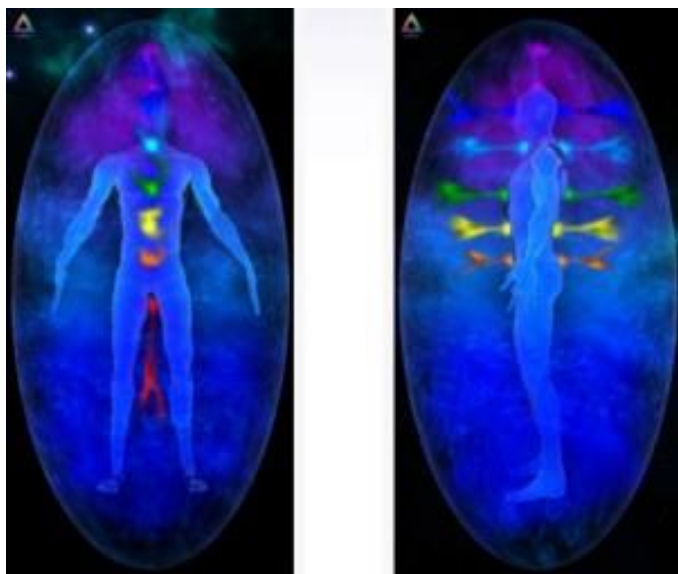
Příloha č. 3 Analýza transkriptu rozhovoru s participantem C

Příloha č. 4 Analýza transkriptu rozhovoru s participantem D

Příloha č. 5 Indigový test podle Caroline Hehencamp

Příloha č. 6 Dotazník vysoké citlivosti podle E. N. Aron

Obr. č. 1 Fotografie měření aury a čakr člověka

Obr. č. 2 Fotografie měření aury rostliny

Příloha č. 1

Tabulka 7 Analýza transkriptu rozhovoru s participantem A

	Participant A	Vybrané klíčové části	Vynořující se podkategorie	Vzniklé kategorie
1	<p>Dobry den pani Štrausová, děkuji za Váš čas. Cílem mé práce je přiblížit téma indigových dětí a zaměřit se především na práci s nimi z pozice sociálních pedagogů. Například vychovatelů, pedagogů volného času apod. Zajímalo by mě, jaké s nimi máte zkušenosti a jak s nimi pracujete? Jak takové děti poznat? A jaký mají přístup rodiče?</p> <p>Natálko, budu se snažit Vám na vše odpovědět. První tedy asi něco o mé práci. Má kariéra začala v době, kdy jsem po 5 letech studia těchto dětí úspěšně obhájila diplomovou práci na Karlově Univerzitě, a to v roce 2010. Následně jsem působila 17 let ve školce jako učitelka v Písku, kde jsem získala opravdu hodně zkušeností. Hodně mi to otevřelo oči. Děti, s kterými jsem pracovala mě inspirovaly při psaní později vzniklé knihy <i>Děti nového věku</i>. Tato kniha měla velký úspěch. V dubnu by měla vyjít má druhá kniha. Opět vznikla na popud vyprávění dětí o jejich minulých životech. No a po tolika letech ve školce jsem cítila, že bych se chtěla kariéře posunout. Nastoupila jsem na základní školu jako učitelka 1. stupně. Zde působím dodnes. Nedávno jsem si ale udělala živnost a vedu i soukromé meditativní kroužky pro děti. Jako musím říct, že jim to opravdu pomáhá. Jsou více soustředěné, cítím na nich celkové zklidnění a hlavně si více uvědomují sami sebe. Aktuálně také nabízím konzultace pro děti, mládež i dospělé.</p> <p>No, ale jak takové dítě poznat. Ono tyto děti v podstatě nelze jen tak rozpoznat. Vy je ve skupině dětí hned nepoznáte. Ony se Vám samy od sebe projeví. Často začnou hovořit o věcech, které jsou tzv. mimo pět smyslů. Tak vy to dítě poznáte. Vy ho nepoznáte mezi ostatními. Dá samo o sobě vědět. Spoustu dětských příběhů najdete v mé knize.</p> <p>Je možné takové dítě nějak odlišit v porovnání s ostatními dětmi?</p> <p>Mám pocit, že tyto děti se na svět rodí čím dál častěji. Už ve školce se mi tyto děti začaly otevírat, svěřovat se se svými pocity. A to u indigových dětí trvá i několik měsíců až let než se vám otevrou. Do té</p>	<p><i>Po 5 letech studia těchto dětí jsem úspěšně obhájila diplomovou práci.</i> (A 8)</p>	o indigové děti se zajímala do hloubky	studium
2		<p><i>Působila jsem 17 let ve školce jako učitelka.</i> (A 10)</p>	zkušenost v mateřské škole	kariéra
3		<p><i>Děti, s kterými jsem pracovala mě inspirovaly při psaní později vzniklé knihy Děti nového věku. Tato kniha měla velký úspěch.</i> (A 11)</p>	sepsala knihu	kariéra
4		<p><i>Po tolika letech ve školce jsem nastoupila na základní školu jako učitelka 1. stupně.</i> (A 15)</p>	učitelka na 1. stupni ZŠ	kariéra
5		<p><i>Vedu i soukromé meditativní kroužky pro děti. Aktuálně také nabízím konzultace pro děti, mládež i dospělé.</i> (A 17)</p>	vede meditativní kroužky, nabízí i konzultace	kariéra
6		<p><i>Vy je ve skupině dětí hned nepoznáte. Ony se Vám samy od sebe projeví. Často začnou hovořit o věcech, které jsou tzv. mimo pět smyslů.</i></p>	děti se sami projeví	Sami se projeví

<p>31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66</p>	<p>doby vás monitorují, testují si, jestli vám mohou věřit, jestli jste tzv. naladěni na stejnou vlnu. Každé dítě se ale prezentuje trochu jiným způsobem. Zkušenost mám takovou, že bývají tišší. Anebo naopak velmi hluční. Mohou to být tyto dva extrém. Bud' jsem měla ve skupině tzv. „ticháčky“ nebo ty děti, které pusu na chvíli nezavrou. A myslím tím ty, kteří byli opravdu hodně hyperaktivní. Takové dítě neví, jak už více na sebe upoutat pozornost, chce o sobě dát prostě vědět. A to může být zrovna to dítě, které není doma vyslechnuto. Rodiče mu mohou říkat, že si vymýšlí, nevěří mu. Takové dítě se pak často uzavírá a přestává se svěřovat se svými vnitřními pocity. Jsem přesvědčená, že když se tyto děti nemohou chovat přirozeně, začnou na sebe upoutávat pozornost. A s tím souvisí dnes velice časté (a špatné) diagnózy typu ADD, ADHD. Anebo třeba jen hodně zlobí. Svě nepokoje ventilují navenek, protože je nikdo nechce vyslechnout a přijmout tu pravdu. Jo? Takže problém je tedy úplně někde jinde. A utlumovat ty děti není podle mě řešení. To nebohé dítě ty léky, viz. takový Ritalin, jen utlumí. Takové dítě se necítí vůbec ve své kůži. Jó, ty léky sice mohou zabrat, mohou je zklidnit, ale příčinu proč se tak chová to nevyřeší. A na takových citlivých dětech jako jsou právě indigové, se to jen podepisuje. Ale o tom bych se mohla bavit dlouho.</p> <p>Každopádně bych chtěla také říct, že je to především o lidech a o přístupu každého z nás. Každý se na tyto „indigáčky“ díváme svými vlastníma očima. Já mám celoživotní zkušenosti se státními školami a školkami a musím říct, že tyto děti jsou všude. Není konkrétní zařízení, ve kterém by se shlukovaly více či méně. Je to o lidech a o tom, jaký s dítětem navážeme vztah a dáme mu prostor k sebevyjádření. Jen tak zjistíme s kým vlastně máme tu čest. Samozřejmě je lepší menší skupina než je 29 žáků ve třídě, kterou mám například zrovna teď na 1. stupni. Pak jste se myslím ptala na rodiče, je to tak?“</p> <p>Ano. Zajímalo by mě, jak k tomu přistupují právě rodiče, když jim je řečeno, že mají doma indigové dítě? Jaké máte zkušenosti?</p> <p>Osobně mám zkušenost, že rodiče to v podstatě přijímají a jsou si vědomi, že jejich dítě je trochu odlišné od dětí „běžných“. Co si tak vzpomínám na období ve školce, byla tam asi pouze jedna maminka, která zarytě tvrdila, že si její syn vymýšlí a má velice bujnou fantazii. S takovým člověkem není potřeba více debatovat, když nevěří vlastním</p>	<p>(A 23)</p> <p><i>Zkušenost mám takovou, že bývají tišší. Anebo naopak velmi hluční. Mohou to být tyto dva extrém.</i> (A 33)</p> <p><i>Takové dítě neví, jak už více na sebe upoutat pozornost, chce o sobě dát prostě vědět. A to může být zrovna to dítě, které není doma vyslechnuto. Takové dítě se pak často uzavírá a přestává se svěřovat se svými vnitřními pocity.</i> (A 36)</p> <p><i>Jsem přesvědčená, že když se tyto děti nemohou chovat přirozeně, začnou na sebe upoutávat pozornost. A s tím souvisí dnes velice časté diagnózy typu ADD, ADHD. Anebo třeba jen hodně zlobí.</i> (A 40)</p> <p><i>Musím říct, že tyto děti jsou všude. Není konkrétní zařízení, ve kterém by se shlukovaly více či méně. Je to o lidech a o tom, jaký s dítětem navážeme vztah a dáme mu prostor k sebevyjádření.</i> (A 54)</p>	<p>indigové děti se projevují různými způsoby</p> <p>Indigové děti potřebují, aby je někdo vyslechl.</p> <p>specifické poruchy chování jako nevhodná diagnóza dětí nové doby</p> <p>Individualita autority a dítěte</p>	<p>projevy chování indigových dětí</p> <p>vnitřní prožívání indigového dítěte</p> <p>„nálepkování“</p> <p>Vztah dítě x autorita</p>
--	--	---	---	---

<p>67 68 69 70 71 72 73 74 75</p>	<p>dětem. Ovšem já už jsem dnes pochopila, že každý jsme na jiné úrovni vědomí. Každý se dopracujeme k pochopení až v ten správný čas. Jen je zapotřebí si projít i nižšími „neprozřelými“ úrovněmi vědomí. A takhle já se dívám i na lidi, kteří mé vnímání světa nechápou. Ještě se nedostali tam, kde jsem právě já a vlastně spoustu dalších probuzených lidí. Já mám kolem sebe hodně probuzených lidí, kteří opravdu ví, že se něco kolem nás opravdu děje. Něco, co je v rozporu s běžným smyslovým vnímáním. V dnešní chaotické a velmi nepřející době to cítím mnohem více, že lidé se začínají konečně probouzet.</p>	<p><i>Rodiče to v podstatě přijímají a jsou si vědomi, že jejich dítě je trochu odlišné od dětí „běžných“.</i> (A 62)</p>	<p>Rodiče vnímají odlišnost svého dítěte</p>	<p>postoj rodičů</p>
---	---	---	--	----------------------

Příloha č. 2

Tabulka 8 Analýza transkriptu rozhovoru s participantem B

	Participant B	Vybrané klíčové části	Vynořující se podkategorie	Vzniklé kategorie
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	<p>Chtěla bych se jen tak na začátek zeptat, jaké máte vůbec povědomí o indigových dětech?</p> <p>Naty, já se o tady ty „vědy“ alternativní zajímám opravdu delší dobu. A ty indigové děti se říká, že se vyskytují od určitého roku. A poprvé jsem se s tím setkala, když jsem se rozváděla a začali jsme chodit tady k terapeutce na arteterapii. Dělá to normálně doma, kousek odsud. Arteterapie je léčba hudbou nebo jiným uměním. Ale my se zaměřovali převážně na tu hudbu. No a my jsme tam za ní začali chodit a tam jsem se už právě seznamovala s těma metodama. Začalo to úplně obyčejně třeba šamanskýma bubnama, jsme si tam hráli. Chodili jsme tam jako rodina, protože jsem měla nového partnera po rozvodu. Protože jsme se chtěli naladit na stejnou vlnu vlastně. Abychom dokázali fungovat jako rodina. Já jsem měla 2 děti z prvního manželství a samozřejmě pro něho to bylo strašně těžké. On byl do té doby svobodný, bezdětný.. úplně svobodná čistá hlava a najednou ze dne na den lup a jsme se k sobě nastěhovali. A najednou ty děti. Těm bylo vlastně 3 a 6 let. Elenka měla vlastně tři roky. Takže my jsme museli začít fungovat jako rodina, takže potom jsem se spojila s tou Jitkou, že bych na tom chtěla prostě zapracovat. A u ní jsem se dozvěděla právě, že existují ty indigové, křišťálové děti apod. Někdo tomu třeba nevěří co teď řeknu, ale já ano. Teď to řeknu úplně lidově, jo? Ta Jitka si Elenku prostě úplně celou tak projela a řekla, že je úplně sluníčko, že je prostě úplně čistá dušička. A to byla jako fakt malinká, to měla tak 3 roky. Ale postupně jsem to opravdu začínala vidět na těch dětech i já. Ony ke mně začali přistupovat jako.. strašně citlivě. A to už bylo něco, co bylo tak nečekané. I u toho syna Roberta. Pořád mi to tím svým chováním prostě dokazovali. Jo? Třeba takové zajímavé je škola. Že Elenko? Ty mi kolikrát říkáš Eli, nějaké pocity ze školy. Třeba si pamatuju, když si mi říkala o tom jednom klukovi, když dělal ve třídě binec, že jste za to museli být celá třída potrestaná.</p>	<p><i>Já se o tady ty „vědy“ alternativní zajímám opravdu delší dobu. Poprvé jsem se s tím setkala, když jsem se rozváděla a začali jsme chodit tady k terapeutce na arteterapii. (B 3).</i></p> <p><i>U ní jsem se dozvěděla právě, že existují ty indigové, křišťálové děti apod. (B 19)</i></p> <p><i>Ony ke mně začaly přistupovat jako.. strašně citlivě. A to už bylo něco, co bylo tak nečekané. I u toho syna Roberta. Pořád mi to tím svým chováním prostě dokazovali. (B 24)</i></p>	<p>Povědomí o existenci dětí nové doby</p> <p>povědomí o existenci dětí nové doby</p> <p>uvědomění matky o odlišnosti a citlivosti svých dětí</p>	<p>povědomí rodiče</p> <p>povědomí rodiče</p> <p>projevy chování indigového dítěte</p>

<p>31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66</p>	<p>ID: (...)</p> <p>No a jako musím říct, že my máme opravdu hodně otevřený vztah. To považuju za základ, abychom si říkali (i se synem samozřejmě) všechno. Budovat v těch dětí zdravou osobnost. Bavit se o všem. O starostech, problémech a tak. Protože když ten rodič nemá zájem, tak to je začátek konce.</p> <p>ID: (...)</p> <p>Já když přijdu domů z práce, a oni podle toho když třeba řeknu jen „ahoj“ nebo podle pozdravu prostě, tak oni dokážou hned poznat jakou mám náladu. Ani se ještě nemusíme vidět z očí do očí. Pravda je, že Elinka je citlivější než on, to bezesporu. Tak ale je to chlap, že. (smích)</p> <p>Oni vždycky: „Mamí, ty jsi rígrt?“ To u nás znamená, jako že jsem naštvaná. To bylo třeba hlavně v době, toho rozvodu. Když si na to vzpomenu, tak kolikrát mi je ještě do pláče. Protože oni byli jak rentgen. Oni se na mě podívali a hned věděli v jakém jsem rozpoložení. Jestli jsem zoufalá, je mi k pláči atak. A nebo třeba Elenka, když mi něco vypráví, tak Elenka je jako úplně expert na toto. Ona okamžitě pozná, když ji neposlouchám. To jako totálně ale. Ona mi vždycky řekne: „Mami, ty mě zase vůbec neposloucháš, neposloucháš mě!“ Ne fakt, když s nimi někdo mluví, tak celá koncentrace na ně, protože to je jako úplně..</p> <p>A jak to má brácha? Je taky tak citlivý?</p> <p>Elenka je určitě citlivější. On to nedává tolik najevo. Jednak je to kluk, jednak je navíc ve věku, kdy ho zajímají už holky, kamarádi a tak. Když mu bylo ale tak něco kolem 10 let, to byl totální extrém. Stačilo když se mi podíval do očí a viděla jsem jak mě rentgenuje, jak si mě pročítá. Přišel se hned třeba přitulit nebo mi řekl něco, co mi mělo zlepšit náladu a tak. Úplně poznal v jakém jsem stavu. On je ještě k tomu ve znamení Raka, takže pro něho je rodina základ. No a to je vlastně zajímavé. Když on měl 6 let a Elenka vlastně 3, tak my jsme byli první den v nájmu. Začali jsme bydlet s tím mým novým partnerem. A my jsme první večer seděli u stolu (to je pro mě opravdu základ, abychom se sešli, snídali</p>	<p><i>Musím říct, že my máme opravdu hodně otevřený vztah. To považuju za základ, abychom si říkali (i se synem samozřejmě) všechno. Budovat v těch dětí zdravou osobnost. Bavit se o všem. O starostech, problémech a tak. Protože když ten rodič nemá zájem, tak to je začátek konce.</i> (B 32)</p> <p><i>Oni podle toho když třeba řeknu jen „Ahoj.“ nebo podle pozdravu prostě, tak oni dokážou hned poznat jakou mám náladu. Ani se ještě nemusíme vidět z očí do očí.</i> (B 40)</p> <p><i>Když mu bylo ale tak něco kolem 10 let, to byl totální extrém. Stačilo když se mi podíval do očí a viděla jsem jak mě rentgenuje, jak si mě pročítá. Přišel se hned třeba přitulit nebo mi řekl něco, co mi mělo zlepšit náladu a tak. Úplně poznal v jakém jsem stavu.</i> (B 56)</p>	<p>otevřený a upřímný vztah mezi matkou a dětmi</p> <p>indigové děti vnímají pocity druhých na vysoké úrovni</p> <p>vzpomínky na synovu citlivost v dětství</p>	<p>vztah rodič x dítě</p> <p>projevy chování indigového dítěte</p> <p>projevy chování indigového dítěte</p>
--	--	--	---	---

<p>67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101</p>	<p>spolu, obědvali a tak). A to byl třeba pro partnera v začátku velký problém, ale jako zvykl si. No a jak ten starší syn seděl první den u toho stolu, tak říkal: „<i>Jak ti mám vlastně říkat? Asi tati, když teda s náma budeš bydlet, ne?</i>“ říkal tomu mému partnerovi. No, Naty, asi bych ti měla trochu přiblížit, co ten Robča zažíval když byl menší. S prvním mužem jsme se dostali do větších finančních potíží a vlastně když už to bylo neúnosné, i ten tlak doma víc.. tak nás prostě vyhodil z domu. Mě a děti. Jako dalo by se říct, že úplně bez důvodu. Měl velké psychické potíže. On si nadělal tolik dluhů, přestal pracovat a on už nevěděl z které do které. A my jsme prodali byt a u toho bytu jsme neměli ani korunu. Takže on nás z tama normálně vyhodil. No a ten Robča šel pak za babičkou (my jsme se k ní na chvíli přestěhovali) a řekl jí: „Babičko, tatínek nás vyhodil.“ A stál na těch schodech a ani nebrečel. On to tak prostě jako oznámil a nic. Chvilku tam byla ta role, a toho jsem nechtěla docílit, aby tam nahrazoval roli toho otce. Víš jak je to, ti kluci k tomu mají tu tendenci. A do 7 let ti kluci prostě potřebují toho chlapa. Ale naštěstí se do půl roku objevil ten Peťa. Ten nový partner. Takže ten osud to zařídil. A to, že tam byl ten chlap tak to má obrovský pozitivní vliv jak na Elenku, tak na toho Robču. A teď kam Robča kdykoliv kamkoliv přijde (oni chodili i do náboženství kvůli babičce – takže tam si taky myslím, že základ z náboženství si nese. Jo? Protože chovej se nějak podle desatera, že? Takže a teď jsem zapomněla co jsem tím chtěla říct..</p> <p>Říká se, že takové děti, citlivé, že hodně vnímají, dívají se na ten život trochu jinak. Z pozice třeba té smrti, narození a tak. Jakoby obecně na to, co toho člověka přesahuje. Jak se na to díváš ty? Vnímáš to nějak? Víš, že je to citlivé téma, pokud je ti to nepříjemné, nemusíme se o tom bavit, nic se neděje.</p> <p>Eli víš co, jestli můžu mluvit teď za tebe, já vnímám, že ty máš jako hodně svůj svět. Dříve Elinka věřila hodně na vily, nevím jak to má teď?</p> <p>ID: (...)</p> <p>Noo teď je to takový, já vím.. hele ale Naty můžeme říct pravdu. Ona je tu právě proto, že ji můžeme říct všechno. No a.. kolikrát jsme se bavily třeba o té smrti a ona mi vždycky tak s jistotou řekne: „<i>Ale vždyť se</i></p>	<p><i>Kolikrát jsme se bavily třeba o té smrti a ona mi vždycky tak s jistotou řekne: „Ale vždyť se stejně všichni sejdem v nebičku!“ Jo, že mi připadá taková hodně srovnaná.</i> (B 99)</p>	<p>přesvědčení indigového dítěte o reinkarnaci</p>	<p>spiritualita</p>
---	--	---	--	---------------------

102	<i>stejně všichni sejdem v nebičku!</i> “ Jo, že mi připadá taková hodně			
103	srovnaná z mého úhlu pohledu.			
104				
105	ID: (...)			
106				
107	Noo a víš, co. Když v to věří, tak ano. Přece to je v pořádku a mají			
108	pravdu. Nikdy jsme to dětem nevyvracely.			
109				
110	ID: (...)			
111				
112	Jo, no tobě dlouho vydržel takový ten dětský svět.			
113				
114	ID: (...)			
115	Zajímalo by mě, jaký máš pohled a tohle. V čem se odlišují indigové			
116	děti od těch ostatních? Já teda přesně nevím, jak moc to máš			
117	 nastudované a tak.. ale jen by mě zajímalo jak to vnímáš?			
118	Ehhh, no jako já mám zatím největší zkušenosti s těma mojema dětma.			
119	Ono je to jako fakt těžko říct. Protože co tak slyším od kamarádek (nebo			
120	když si tak jako povídáme), tak mě asi napadá zodpovědnost. Jo,			
121	zodpovědnost na mě první asi vyskočila. Cokoliv po nich třeba chci, tak			
122	oni to jako fakt udělaj. Robinek když byl třeba malý, tak prostě šel pro			
123	tu Elenku do školky. A ještě.. no to bych musela teď fakt zavzpomínat,			
124	no. Ale.. jako ta zodpovědnost mě napadá nejvíce. Zdají se mi více			
125	zodpovědnější než ostatní děti. Robinek třeba jednu dobu dával úplně			
126	extrémní pozor na tu Elenku. A u něj třeba ta zodpovědnost opravdu drží			
127	do teď. Ví, že třeba i svému kamarádovi řekne: „ne, já fakt teď musím			
128	jít něco udělat. Až to dodělám, půjdeme spolu ven.“ To jsem si teď			
129	zrovna vymyslela jo, ale jen ti chci ukázat takový příklad jaký má			
130	přístup.			
131	A nemyslíš, že je to třeba i výchovou? Já vím, že mám dneska docela			
132	těžší otázky..			
133	Ehmm, ehmm, trochu na zamyšlení. Jsem se na to měla více připravit,			
134	jako zamyslet se sama nad tím, víš? Ale tak zkusím, co mě zrovna			
135	napadne. Když se vrátím teda k té poslední otázce, cítím, že spolu máme			
136	silnou provázanost. Že kolikrát stačí, abychom se na sebe jen podívali			
137	do očí, tak víme přesně která bije. Beze slov. A tenkrát když jsme od			
		<i>Já mám zatím největší zkušenosti s těma mojema dětma. Ono je to jako fakt těžko říct. (...) Zdají se mi více zodpovědnější než ostatní děti. (B 116)</i>	matčiny zkušenosti	Povědomí rodiče
		<i>Cítím, že spolu máme silnou provázanost. Že kolikrát stačí, abychom se na sebe jen podívali do očí, tak víme přesně, která bije. Beze slov. Pak tam vidím i tu citlivost, vnímavost. Když na ně začnu mluvit, tak oni už hned podle toho tónu v hlase, tak jako oni hned poznají, jakou mám náladu. Ani nemusím dát nic znát. Poznají úplně extrémně jakoukoli změnu tónu, tam jsou jako fakt velice vnímaví. A je tam hlavně i ta upřímnost, ta především. (B 133)</i>	matčiny zkušenosti	povědomí rodiče

138	toho otce odešli, tak to byla taková škola pro toho Robču a tam se to		
139	hodně jako ten náš vztah hodně prohloubil. Získalo to úplně jiný rozměr.		
140	Pak tam vidím i tu citlivost, vnímavost. Když na ně začnu mluvit, tak		
141	oni už hned podle toho tónu v hlase, tak jako oni hned poznají, jakou		
142	mám náladu. Ani nemusím dát nic znát. Poznají úplně extrémně		
143	jakoukoli změnu tónu, tam jsou jako fakt velice vnímaví. A je tam		
144	hlavně i ta upřímnost, ta především.		
145	Ivi, a potkala ses ještě někdy s tak podobně laděnými dětmi? Jaké		
146	máš zkušenosti?		
147	No.. jako.. tak třeba Vendulka, jo. To je teď ta nejlepší kamarádka		
148	Elinky. Nechci říct povrchní, ale je taky taková jiná. Co myslíš Eli? Jak		
149	se ti zdá?		
150			
151	ID: (...)		
152			
153	Tos mi teď nahrála Elenko. Vybavila se mi situace, když jsem byla po		
154	rozvodu a teď prostě nemáš tolik peněz a nemůžeš si jen tak něco		
155	dovolit, rozumíš? No a děti byli prostě ještě hodně malí. Robí měl v tu		
156	dobu 6 a Elenka 3 roky. A znáš to jak se ty dětska v tomhle věku tak		
157	vztekají, když jim rodiče nechtějí něco koupit a tak? No tak ony byly		
158	prostě úplně jak zlatíčka. Vůbec to neřešili, když jsem jim řekla, že si to		
159	zrovna nemůžu dovolit. Fakt ani ta Elenka ve 3 letech nevzdorovala.		
160	Chovali se, jakoby přesně věděli v jaké jsme situaci a souzněli s tím.		
161	Naprosto to respektovali. Jako fakt vyrovnání v tomhle. Žasla jsem nad		
162	tím. Děti mých kamarádek se úplně rozčilovali, řvali, kopali..jo? Jak to		
163	tak normálně jako bývá.		
164			
165			
166	Když bychom se vrátily k té předešlé otázce, neuvědomuješ si teda,		
167	jestli jsi někdy potkala nějaké podobné dítě?		
168	Jak tak přemýšlím, tak se mi asi nikdo nevybavuje. Jako hodně se spíše		
169	o tom s kamarádkama bavíme, i na té arteterapii. Ale teď se mi Naty asi		
170	nikdo konkrétní nevybaví.		
171			
172	V pořádku, tak půjdeme dál. Teď trochu odbočím, ale zajímalo by		
173	mě, jestli Elenka někdy ve škole (nebo někde i jinde) řešila, že by		

174	dostala jak se říká takovou tu „nálepku“, která se s ní nesla i delší	<p><i>Ty děti se rodí hlavně proto, že my si pořád táhneme to břímě, takové ty staré struktury, joo? Od těch našich předků, ty různé vzorce co si sebou pořád táhneme.. jde o změnu hlavně toho systému. A proto se podle mě rodí tyto děti, které jsou už úplně někde jinde. Protože tady ta doba už je samozřejmě zas úplně jiná než byla kdysi. Jen my jsme opoždění těmi starými vzorci.</i> (B 188)</p>	Matka vnímá jejich významnost pro budoucnost lidstva.	Budoucnost indigových dětí
175	dobu? Učitelé si v dnešní době umí děti velice rychle někam			
176	zaškatulkovat.			
177	Ne, Elenka snad asi nikdy žádnou nálepku nedostala. Ona je spíše taková	<p><i>Aby ty děti tu budoucnost změnili tak, aby navrátily to hezké a budovaly lepší svět než byl a je teď. Je potřeba to tu jako „vyčistit“.</i> (B 199)</p>	Matka vnímá jejich významnost pro budoucnost lidstva	Budoucnost indigových dětí
178	jako poctivá. Jen třeba měla problémy s učitelem. Byli hodně protivní			
179	a měli k těm dětem celkově špatný přístup. Ale jako asi to nebylo nic			
180	osobního co se týče Eli.	<p><i>Já to беру tak, že to má jako každý v sobě. Jednak určitou energii máš v sobě. Světlo. Jo? A teď to světlo buď necháš rozkvést – a tam jsou vlastně takové ty hodnoty jako pravdomlupnost a tak. To člověk má, s tím se rodí. A nebo naopak to prostě úplně zanikne. Úplně to tvoje zářivé světlo. Hvězdička na obloze bych to přirovnala. Buď pohasínáš a úplně zhasneš anebo se naopak rozsvěcuješ a čím dál víc až záříš. (...) Lidé nevěří v jejich existenci, protože to jsou hodně taková ti realisti. Problémem může být třeba i ta rodina, výchova. Nějaké vrozené vzorce? Potom jestli během toho dětství ho rodiče podporují nebo naopak udupávají.</i> (B 205)</p>	Každý člověk se odlišuje svým pojetím o životě. Bývá to často vrozené. Lidé, kteří nepřijímají existenci indigových dětí bývají často realisté. Problém vidí také ve výchově, jakým směrem rodiče své děti vědou.	Indigové děti v celosvětovém pojetí
181	ID: (...)			
182	Ivi, proč si myslíš, že se v dnešní době rodí v takové míře tyto děti?			
183	Vnímáš pro ně nějakou budoucnost?	<p><i>Já to беру tak, že to má jako každý v sobě. Jednak určitou energii máš v sobě. Světlo. Jo? A teď to světlo buď necháš rozkvést – a tam jsou vlastně takové ty hodnoty jako pravdomlupnost a tak. To člověk má, s tím se rodí. A nebo naopak to prostě úplně zanikne. Úplně to tvoje zářivé světlo. Hvězdička na obloze bych to přirovnala. Buď pohasínáš a úplně zhasneš anebo se naopak rozsvěcuješ a čím dál víc až záříš. (...) Lidé nevěří v jejich existenci, protože to jsou hodně taková ti realisti. Problémem může být třeba i ta rodina, výchova. Nějaké vrozené vzorce? Potom jestli během toho dětství ho rodiče podporují nebo naopak udupávají.</i> (B 205)</p>	Každý člověk se odlišuje svým pojetím o životě. Bývá to často vrozené. Lidé, kteří nepřijímají existenci indigových dětí bývají často realisté. Problém vidí také ve výchově, jakým směrem rodiče své děti vědou.	Indigové děti v celosvětovém pojetí
184	Jelikož jsem byla teď s Jitkou na té arteterapii, tak jsme to společně			
185	zrovna rozebíraly. Vzpomínám si třeba od té Jitky co říkala. Ta válka			
186	sem třeba ani nedojde. Je to hrozné co se děje, ale má to svůj význam.	<p><i>Já to беру tak, že to má jako každý v sobě. Jednak určitou energii máš v sobě. Světlo. Jo? A teď to světlo buď necháš rozkvést – a tam jsou vlastně takové ty hodnoty jako pravdomlupnost a tak. To člověk má, s tím se rodí. A nebo naopak to prostě úplně zanikne. Úplně to tvoje zářivé světlo. Hvězdička na obloze bych to přirovnala. Buď pohasínáš a úplně zhasneš anebo se naopak rozsvěcuješ a čím dál víc až záříš. (...) Lidé nevěří v jejich existenci, protože to jsou hodně taková ti realisti. Problémem může být třeba i ta rodina, výchova. Nějaké vrozené vzorce? Potom jestli během toho dětství ho rodiče podporují nebo naopak udupávají.</i> (B 205)</p>	Každý člověk se odlišuje svým pojetím o životě. Bývá to často vrozené. Lidé, kteří nepřijímají existenci indigových dětí bývají často realisté. Problém vidí také ve výchově, jakým směrem rodiče své děti vědou.	Indigové děti v celosvětovém pojetí
187	No, proč se rodí tyto děti.. Ty děti se rodí hlavně proto, že my si pořád			
188	táhneme to břímě, takové ty staré struktury, joo? Od těch našich předků,			
189	ty různé vzorce co si sebou pořád táhneme.. jde o změnu hlavně toho	<p><i>Já to беру tak, že to má jako každý v sobě. Jednak určitou energii máš v sobě. Světlo. Jo? A teď to světlo buď necháš rozkvést – a tam jsou vlastně takové ty hodnoty jako pravdomlupnost a tak. To člověk má, s tím se rodí. A nebo naopak to prostě úplně zanikne. Úplně to tvoje zářivé světlo. Hvězdička na obloze bych to přirovnala. Buď pohasínáš a úplně zhasneš anebo se naopak rozsvěcuješ a čím dál víc až záříš. (...) Lidé nevěří v jejich existenci, protože to jsou hodně taková ti realisti. Problémem může být třeba i ta rodina, výchova. Nějaké vrozené vzorce? Potom jestli během toho dětství ho rodiče podporují nebo naopak udupávají.</i> (B 205)</p>	Každý člověk se odlišuje svým pojetím o životě. Bývá to často vrozené. Lidé, kteří nepřijímají existenci indigových dětí bývají často realisté. Problém vidí také ve výchově, jakým směrem rodiče své děti vědou.	Indigové děti v celosvětovém pojetí
190	systému. A proto se podle mě rodí tyto děti, které jsou už úplně někde			
191	jinde. Protože tady ta doba už je samozřejmě zas úplně jiná než byla			
192	kdysi. Jen my jsme opoždění těmi starými vzorci. Chápeš jak to	<p><i>Já to беру tak, že to má jako každý v sobě. Jednak určitou energii máš v sobě. Světlo. Jo? A teď to světlo buď necháš rozkvést – a tam jsou vlastně takové ty hodnoty jako pravdomlupnost a tak. To člověk má, s tím se rodí. A nebo naopak to prostě úplně zanikne. Úplně to tvoje zářivé světlo. Hvězdička na obloze bych to přirovnala. Buď pohasínáš a úplně zhasneš anebo se naopak rozsvěcuješ a čím dál víc až záříš. (...) Lidé nevěří v jejich existenci, protože to jsou hodně taková ti realisti. Problémem může být třeba i ta rodina, výchova. Nějaké vrozené vzorce? Potom jestli během toho dětství ho rodiče podporují nebo naopak udupávají.</i> (B 205)</p>	Každý člověk se odlišuje svým pojetím o životě. Bývá to často vrozené. Lidé, kteří nepřijímají existenci indigových dětí bývají často realisté. Problém vidí také ve výchově, jakým směrem rodiče své děti vědou.	Indigové děti v celosvětovém pojetí
193	myslím?			
194	ID: (...)			
195	No a proto jste tady vy, abyste zase navrátili to hezké. Ale pozor, ne zase	<p><i>Já to беру tak, že to má jako každý v sobě. Jednak určitou energii máš v sobě. Světlo. Jo? A teď to světlo buď necháš rozkvést – a tam jsou vlastně takové ty hodnoty jako pravdomlupnost a tak. To člověk má, s tím se rodí. A nebo naopak to prostě úplně zanikne. Úplně to tvoje zářivé světlo. Hvězdička na obloze bych to přirovnala. Buď pohasínáš a úplně zhasneš anebo se naopak rozsvěcuješ a čím dál víc až záříš. (...) Lidé nevěří v jejich existenci, protože to jsou hodně taková ti realisti. Problémem může být třeba i ta rodina, výchova. Nějaké vrozené vzorce? Potom jestli během toho dětství ho rodiče podporují nebo naopak udupávají.</i> (B 205)</p>	Každý člověk se odlišuje svým pojetím o životě. Bývá to často vrozené. Lidé, kteří nepřijímají existenci indigových dětí bývají často realisté. Problém vidí také ve výchově, jakým směrem rodiče své děti vědou.	Indigové děti v celosvětovém pojetí
196	ty staré vzorce. Jen aby ty děti tu budoucnost změnili tak, aby navrátily			
197	to hezké a budovaly lepší svět než byl a je teď. Je potřeba to tu jako			
198	vyčistit (když to řeknu tak blbě). Ale jo, je to tak, no.	<p><i>Já to беру tak, že to má jako každý v sobě. Jednak určitou energii máš v sobě. Světlo. Jo? A teď to světlo buď necháš rozkvést – a tam jsou vlastně takové ty hodnoty jako pravdomlupnost a tak. To člověk má, s tím se rodí. A nebo naopak to prostě úplně zanikne. Úplně to tvoje zářivé světlo. Hvězdička na obloze bych to přirovnala. Buď pohasínáš a úplně zhasneš anebo se naopak rozsvěcuješ a čím dál víc až záříš. (...) Lidé nevěří v jejich existenci, protože to jsou hodně taková ti realisti. Problémem může být třeba i ta rodina, výchova. Nějaké vrozené vzorce? Potom jestli během toho dětství ho rodiče podporují nebo naopak udupávají.</i> (B 205)</p>	Každý člověk se odlišuje svým pojetím o životě. Bývá to často vrozené. Lidé, kteří nepřijímají existenci indigových dětí bývají často realisté. Problém vidí také ve výchově, jakým směrem rodiče své děti vědou.	Indigové děti v celosvětovém pojetí
199	Ivi, proč si myslíš, že někteří lidé nevěří v existenci těchto nových			
200	dětí?			
201	Já to беру tak, že to má jako každý v sobě. Jednak určitou energii máš	<p><i>Já to беру tak, že to má jako každý v sobě. Jednak určitou energii máš v sobě. Světlo. Jo? A teď to světlo buď necháš rozkvést – a tam jsou vlastně takové ty hodnoty jako pravdomlupnost a tak. To člověk má, s tím se rodí. A nebo naopak to prostě úplně zanikne. Úplně to tvoje zářivé světlo. Hvězdička na obloze bych to přirovnala. Buď pohasínáš a úplně zhasneš anebo se naopak rozsvěcuješ a čím dál víc až záříš. (...) Lidé nevěří v jejich existenci, protože to jsou hodně taková ti realisti. Problémem může být třeba i ta rodina, výchova. Nějaké vrozené vzorce? Potom jestli během toho dětství ho rodiče podporují nebo naopak udupávají.</i> (B 205)</p>	Každý člověk se odlišuje svým pojetím o životě. Bývá to často vrozené. Lidé, kteří nepřijímají existenci indigových dětí bývají často realisté. Problém vidí také ve výchově, jakým směrem rodiče své děti vědou.	Indigové děti v celosvětovém pojetí
202	v sobě. Světlo. Jo? A teď to světlí buď necháš rozkvést – a tam jsou			
203	vlastně takové ty hodnoty jako pravdomlupnost a tak. To člověk má,			
204	s tím se rodí. A nebo naopak to prostě úplně zanikne. Úplně to tvoje	<p><i>Já to беру tak, že to má jako každý v sobě. Jednak určitou energii máš v sobě. Světlo. Jo? A teď to světlo buď necháš rozkvést – a tam jsou vlastně takové ty hodnoty jako pravdomlupnost a tak. To člověk má, s tím se rodí. A nebo naopak to prostě úplně zanikne. Úplně to tvoje zářivé světlo. Hvězdička na obloze bych to přirovnala. Buď pohasínáš a úplně zhasneš anebo se naopak rozsvěcuješ a čím dál víc až záříš. (...) Lidé nevěří v jejich existenci, protože to jsou hodně taková ti realisti. Problémem může být třeba i ta rodina, výchova. Nějaké vrozené vzorce? Potom jestli během toho dětství ho rodiče podporují nebo naopak udupávají.</i> (B 205)</p>	Každý člověk se odlišuje svým pojetím o životě. Bývá to často vrozené. Lidé, kteří nepřijímají existenci indigových dětí bývají často realisté. Problém vidí také ve výchově, jakým směrem rodiče své děti vědou.	Indigové děti v celosvětovém pojetí
205				
206				
207		<p><i>Já to беру tak, že to má jako každý v sobě. Jednak určitou energii máš v sobě. Světlo. Jo? A teď to světlo buď necháš rozkvést – a tam jsou vlastně takové ty hodnoty jako pravdomlupnost a tak. To člověk má, s tím se rodí. A nebo naopak to prostě úplně zanikne. Úplně to tvoje zářivé světlo. Hvězdička na obloze bych to přirovnala. Buď pohasínáš a úplně zhasneš anebo se naopak rozsvěcuješ a čím dál víc až záříš. (...) Lidé nevěří v jejich existenci, protože to jsou hodně taková ti realisti. Problémem může být třeba i ta rodina, výchova. Nějaké vrozené vzorce? Potom jestli během toho dětství ho rodiče podporují nebo naopak udupávají.</i> (B 205)</p>	Každý člověk se odlišuje svým pojetím o životě. Bývá to často vrozené. Lidé, kteří nepřijímají existenci indigových dětí bývají často realisté. Problém vidí také ve výchově, jakým směrem rodiče své děti vědou.	Indigové děti v celosvětovém pojetí
208				

<p>209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223</p>	<p>zářivé světlo. Hvězdička na obloze bych to přirovnala. Buď pohasínáš a úplně zhasneš anebo se naopak rozsvěcuješ a čím dál víc až záříš. Jo? A proč lidé nevěří v jejich existenci? Protože to jsou hodně takoví ti realisti. Problémem může být třeba i ta rodina, výchova. Nějaké vrozené vzorce? Potom jestli během toho dětství to rodiče podporují nebo naopak udupává.</p> <p>ID: (...)</p> <p>A jak takovým racionálním lidem otevřít ty oči?</p> <p>Podpora ducha. To je zase první slovo, co mě napadlo. Zase ti, co já říkám, že mají tu zářivou hvězdičku, aby to říkali těm druhým lidem. Aby ta pravda, láska, mír.. aby se to prostě dostalo mezi ty lidi. Aby ta temná stránka byla úplně potlačena, jo? Je to takové těžké no.</p>	<p><i>Podpora ducha. (...) Zase ti, co já říkám, že mají tu zářivou hvězdičku, aby to říkali těm druhým lidem. Aby ta pravda, láska, mír.. aby se to prostě dostalo mezi ty lidi. Aby ta temná stránka byla úplně potlačena. (B 282)</i></p>	<p>Doporučuje o tomto fenoménu hovořit otevřeně s jinými lidmi a šířit tuto myšlenku v co největším měřítku.</p>	<p>indigové děti v celosvětovém pojetí</p>
--	--	--	--	--

Příloha č. 3

Tabulka 9 Analýza transkriptu rozhovoru s participantem C

	Participant C	Vybrané klíčové části	Vynořující se podkategorie	Vzniklé kategorie
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	<p>M: (...)</p> <p>Mě to opravdu vadí taková nespravedlnost. Třeba když někdo vyrušuje, tak za to dostane trest celá třída. Ne, že ten daný člověk co to udělal, ale že dostane úkol celá třída. A pak řeknou, že jsme jeden kolektiv a všichni za jednoho. Ale zase není to fér, protože nikdo jiný než on nic nedělal. Nebo s učitelama. Teď máme třeba matikářku, která se pořád rozčiluje, že nic neumíme, ale přitom ona tu matiku neumí prostě vůbec učit. Takže je to takové blbé. Nebo máme třeba třídní učitelku, která nám říká: „Zlatíčka“. Takže nám celou tu náladu, a vlastně i tu školu celkově zlepšuje. Ale ta matikářka a češtinářka jsou strašně nesympatické.</p> <p>M: (...)</p> <p>Nebo třeba ona zadá uprostřed hodiny úkol, ne na konci nebo na začátku. Ale prostě jen tak se učíme a do toho skočí jako s úkolem. My se prostě pak přestaneme soustředit.</p> <p>M: (...)</p> <p>Eli, a řekla si někdy něco té paní učitelce?</p> <p>Ne, protože já se bojím, že ona by s tím měla problém. Nebo že by si na mě zasedla. Ona je na to fakt hrozná. Třeba spolužákům je taky hrozně nesympatická. Celkově jak učí a to jak se k nám chová. Nemají ji rádi prostě. Ona už je vlastně nesympatická na první pohled, tím svým chováním. Vadí mi na ní, že je hrozně neosobní. Jednou se třeba stalo, že jeden kluk zapomněl doma úkol a podpis a ona se naštvála a všichni jsme museli psát test a všichni jsme měli pětky. Přišlo mi, že si chtěla jen vybit zlost. A vypadalo to, že se těma známkama i pobavila.</p>	<p><i>Mě to opravdu vadí taková nespravedlnost. Třeba když někdo vyrušuje, tak za to dostane trest celá třída. Ne, že ten daný člověk co to udělal, ale že dostane úkol celá třída.</i></p> <p>(C 3)</p>	<p>Nespravedlivé tresty ve škole</p>	<p>Reforma školství</p>

<p>31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66</p>	<p>Eli a máš nějaký nápad, co bys v té škole chtěla změnit? Jak by sis představovala, aby se ti učitelé k tobě chovali? Aby byli dobře naladěni když přijdou do školy. Aby si nevybíjeli zlost když někdo něco nemá. Protože mi přijde i takové zbytečné se rozčilovat, že nemá úkol nebo podpis. Ona to vlastně ty podpisy chce jen proto, aby zjistila, že to ty děti neopisují. Ale mě to přijde prostě úplně zbytečné se takhle rozčilovat a dávat za to poznámky. No a aby, kdyby hodně lidí nemělo úkol, tak aby to neodnesli další děti. A aby spíš měli výdrž u toho učení, vysvětlovali to pořádně. No, asi tak.</p> <p>A co ty a spolužáci? Jaké máte vztahy ve třídě? Tak měli jsme v páté a šesté třídě jednoho propadlého kluka. Byl to cikán. A on nám dělal fakt problémy ve třídě. A ve škole se o nás mluvilo jako že jsme nejhorší třída. Jako podle mě nám to i hodně strhlo sebevědomí. Hodně spolužáků se právě k tomu klukovi i přidávali. A jako v sedmé třídě zase propadl a už ho konečně zase nemáme. Od té doby s náma nebyl žádný problém, prostě jsme byli úplně super třída. Paní učitelka nás měla hrozně ráda. Jenomže teď, na začátku té osmičky, tak tam přišly zase nějaké holky, co propadly, a zase nám to tam tak kazí. Že se třeba pořád baví v té hodině a jako ony už pak asi na konci roku zase odejdou. Jako je bych asi změnila, ale asi to úplně nejde, no. Jinak chování holek.. tak je tam jedna holka, která mě fakt jako hodně pomlouvala v sedmé třídě. Nejhorší na tom ale bylo, že se k ní přidávaly i některé další holky. Teď na začátku roku se zas ke mně ale hrozně zase má a chce se mnou bavit. A já teď jako úplně nevím, co dělat. Pořád mi nevysvětlila proč to jako dělala. Nikdy mi na to nic neřekla.</p> <p>M: (...)</p> <p>Však my jsme právě chtěly jít spolu do toho „běčka“ at’ jsme spolu. A pak od třetí třídy začaly s ní problémy. Ona ale stejně do té doby měla zase jako hrozný problém, že jsem se nemohla bavit s nikým jiným než s ní. Byla fakt hrozně žárlivá. Nemohla jsem jít s nikým jiným třeba na oběd, ve dvojici a tak. No a pak to začalo s pomluvama. Takže já teď vlastně vůbec nechápu, proč za mnou teď pořád tak dolízá. Já už mám</p>	<p><i>Aby byli dobře naladěni když přijdou do školy. Aby si nevybíjeli zlost když někdo něco nemá. (C 33)</i></p> <p><i>No a aby, kdyby hodně lidí nemělo úkol, tak aby to neodnesly další děti. A aby spíš měli výdrž u toho učení, vysvětlovali to pořádně. (C 37)</i></p>	<p>Indigové dítě vnímá negativně přístup učitelů. Navrhuje změny ve školství jako je jejich větší pozitivizmus a spravedlivost.</p> <p>Indigové dítě touží po spravedlnosti ze strany učitelů. Kritizuje nevhodný styl výuky.</p>	<p>Reforma školství</p> <p>Reforma školství</p>
--	---	--	---	---

<p>67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101</p>	<p>jinou nejlepší kamarádku a asi na ni začala žárlit. Nebo to moc nechápu. Jsem z toho teď docela špatná.</p> <p>M: (...)</p> <p>Jako co se týče kluků třeba, tak jak jsem říkala, měli jsme jednoho propadlého kluka, který dělal fakt strašné problémy ve škole. Pořád v hodinách vykřikoval, provokoval, vyvolával hádky, taky se hodně pral. Jednou se s klukem pral a když ostatní viděli co se děje, tak chtěli pomoci třeba tomu slabšímu a dostali taky. Jenomže to skončilo tak, že jednomu klukovi rozrazil hlavu o stůl, krvácelo mu to a bylo to prostě fakt strašný. Doteď tam má jizvu. Bylo mi strašně špatně když jsem to viděla. Fakt mi nebylo dobře. Schovávala jsem se tak jako v koutu, protože jsem měla strach, že mi taky něco udělá. Za učitelkou jsem chtěla jít, ale zase jsem se bála, že když by to zjistil, že by mi něco udělal. Cítila jsem, že bych měla něco udělat, ale prostě jsem se hrozně bála.</p> <p>Eli, to je ale strašné co sis v té škole zažila. Úplně tě chápu, že ses bála, to bych se bála asi i já. Jen mě teď ještě napadá, když se tak bavíme o strachu, jak vnímáš autoritu? Co říkáš celkově na ten přístup, když musíš někoho striktně poslechnout a tobě se to třeba zrovna vůbec nelíbí?</p> <p>Jo, no. Jako já poslechnu. Ale třeba zase v té škole, tam je jedna holka, která dělá fakt zase naschvály. Ona třeba jde a shodí mi celé pouzdro s ostrouhanýma pastelkama na zem. A já třeba v ten moment nemám tu sílu říct jí, proč to jako dělá nebo se nějak bránit. Nerada vyvolávám konflikty, takže spíš mlčím. Měla jsem z ní i respekt. Navíc ona je fakt strašně sprostá, hrozně egoistická a myslí si, že může fakt všechno a všem může rozkazovat. Jako my jsme to právě s mamkou i třídní řešili a za nějakou dobu mi dala pokoj. Ještě že tak.</p> <p>M: (..)</p> <p>Jo, no. To je fakt. A nebo mě ještě napadá.. klidně i jednou za měsíc ve škole s paní učitelkou děláme takovou dobrou věc, kdy si všichni sedneme do kroužku, předáváme si svíčku a když chce někdo říct své pocity, nebo když ho napadá co by chtěl změnit ve třídě, jak na nás co</p>	<p><i>Jo, no. Jako já poslechnu. Ale třeba zase v té škole, tam je jedna holka, která dělá fakt zase naschvály. (...) A já třeba v ten moment nemám tu sílu říct jí, proč to jako dělá nebo se nějak bránit. Nerada vyvolávám konflikty, takže spíš mlčím.</i></p> <p>(C 99)</p>	<p>Indigové dítě nerado vyvolává konflikty, snaží se situaci vyřešit bez hádky nebo raději mlčí.</p>	<p>Projevy chování indigového dítěte</p>
---	---	--	--	--

<p>102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137</p>	<p>působí, jak ostatní působí na nás apod., má možnost se svěřit. Jasně, ne všichni se do toho zapojují, hodně dětí jsou introverti nebo nemají zájem. Ale mě třeba záleží na tom, abychom jako třída fungovali, byli jsme tak jako pospolu a když máme tak dobrou učitelku, tak abychom ji jen tak neztratili, víš. Abychom se k ní chovali pěkně. A když ona nám dokáže vyjít tak pěkně vstříc, tak já ji chci taky dát něco pěkného. Bylo by fajn, kdybychom se dokázali všichni více sblížit pomocí té svíčky. Ale nedokážu si to moc dobře představit, protože ve třídě je opravdu převaha dětí, které jsou fakt takové výbušné, jsou s nimi problémy. Jo, to jsem ještě neřekla. Ve třídě máme třeba ještě takovou holku, která se řeže normálně třeba nůžkama. Ve škole prostě. Je psychicky úplně na dně. Oni ji normálně musej už zavazovat tu ruku a hlídat dokud si ji někdo nevyzvedne. A já když jsem jednou viděla její mamku, a ona ani nevypadá, že by se jí nějak věnovala. Ona se normálně jednou podřeže až ji umře třeba pes nebo něco. Já nevím jestli je to pravda, ale z toho jak se chová, tak i jo jako. Já vlastně ani nevím, jestli má rodiče nebo je třeba adoptovaná. Jako vím, že má bratra, takže asi jo, asi jsou to její rodiče. Ale vůbec se jí nevěnujou. Vím, že ona taková ale vždycky nebyla. My se dříve spolu trochu bavily, byla vzorná žačka, všechno uměla. Ale teď se to úplně nějak celý pokazilo. Takže si myslím, že se doma něco třeba stalo. Anebo vlastně to může být i hodně tou pubertou. Nevím. Ráda bych ji pomohla, ale zase. Já se jí strašně bojím. Že by mi udělala nějaké problémy. Ona je fakt agresivní. Jednou normálně podrápala spolužáka tak, že měl ještě několik dní potom červenou ruku. Nebo dává často facky. Já se od ní prostě držím hodně dál. Jako pozdravím, ale nechci se s ní nějak více bavit. Jako ráda bych ji pomohla, protože vím, že nikoho nemá. Ale nesnažím se ji pomoci, protože ona o to stejně vůbec nestojí, nechce prostě. V hodinách schválně vyrušuje, takže ono to nemá ani cenu se nějak snažit.</p> <p>Eli, a dokážeš vycítit, když k tobě není někdo upřímný? Nebo když lže?</p> <p>Jako jo, asi to poznám. Třeba když mě ta jedna holka pomlouvala jak jsem říkala na začátku.. tak třeba když stála s holkama, tak jsem prostě úplně cítila jak mě pomlouvají. A to jsem fakt nic neslyšela, ani se na mě neřvaly. Ale věděla jsem to prostě. Neumím to vysvětlit. Já hodně</p>	<p><i>Mě třeba záleží na tom, abychom jako třída fungovali, byli jsme tak jako pospolu a když máme tak dobrou učitelku, tak abychom ji jen tak neztratili, víš. Abychom se k ní chovali pěkně. A když ona nám dokáže vyjít tak pěkně vstříc, tak já ji chci taky dát něco pěkného. Bylo by fajn, kdybychom se dokázali všichni více sblížit pomocí té svíčky.</i> (C 104)</p> <p><i>Neumím to vysvětlit. Já hodně dokážu aji city, nebo jak se ten člověk prostě cítí nebo když má nějaký problém, tak to dokážu hodně vidět.</i> (C 137)</p>	<p>Indigové dítě je velmi empatické. Cítí potřebu stmelit kolektiv dětí ve třídě. Vnímá pozitivně svou třídní učitelku.</p> <p>silné prožívání emocí svých i druhých</p>	<p>prožívání indigového dítěte</p> <p>citlivost indigového dítěte</p>
--	---	---	--	---

<p>138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173</p>	<p>dokázu aji city, nebo jak se ten člověk prostě cítí nebo když má nějaký problém, tak to dokázu hodně vidět. Protože jsem třeba i viděla, když moje kamarádka přišla do školy a ona byla strašně smutná. A já už jsem to na ní už z dálky prostě viděla, že se něco stalo. A to na ní nebylo jako nějak poznat, měla jen takové smutné oči a mě bylo jasné, že hrozně brečela. A měla jsem pravdu. Řekla, že ji umřel děda. Takže mi to bylo tak hodně líto. A ona jako fakt ale nevypadala nějak zhrouceně, vypadala normálně. Ale já jsem to prostě cítila, že se něco stalo. Prostě to umím vycítit. Vidím to v obličejí.</p> <p>M: (...)</p> <p>Třeba teď se nám stalo, že taťka nepřišel domů z práce a nedal nikomu vědět. Nemohli jsme se mu dovolat. Mamka měla o něj hroznej strach. Já jsem mamce řekla, aby zavolala všem, kde by mohl třeba být. Kolegům, kamarádům a tak. No ale mě napadlo, ať zavolá tetě. A mamka na to, že co by tam dělal. Vůbec tam ani nejezdí, tam nebude vůbec. Tak jako určitě nepojedem. No a taťka jak přišel, tak řekl, že byl u té tety. No a mamka pak řekla, že mě bude už konečně poslouchat.</p> <p>M: (...)</p> <p>A jak to má brácha? Je taky tak citlivý?</p> <p>M: (...)</p> <p>Tak můžu teď já? Pro bráchu je hodně základ rodina. Ale zase říkal, že by se i pro ty kamarády hodně obětoval. Pro něho jsou teď i ti kamarádi strašně důležití. Někdy se mi ale zdá, že víc jak rodina. Tak to mě jako hodně mrzí. Ale chápu, že je zrovna ve věku, kdy to má trochu jinak. Jako ke mně se chová pořád strašně hezky. Fakt si hodně rozumíme, i když jsme věkově trochu jinak. Jako jasně, že se někdy dohadáme, ale pak se spolu zase normálně bavíme. Jako já jsem fakt spokojená, já bych mého bratra za nic nevyměnila. Nemám si na co stěžovat. Navzájem si pomáháme. My třeba spolu děláme i ty povinnosti doma.. spolu</p>	<p><i>Prostě to umím vycítit. Vidím to v obličejí. (C 145)</i></p>	<p>silné prožívání emocí svých i druhých</p>	<p>citlivost indigového dítěte</p>
--	--	--	--	--

174	odnášíme odpadky, uklízíme koupelnu a tak. Nebo spolu chodíme jen			
175	tak na procházku a povídáme si prostě.			
176				
177	M: (...)			
178				
179	Tak my už si ale povídáme o takových jiných tématech.. mami ty ani			
180	nevíš o čem si povídáme..			
181				
182	M: (...)			
183				
184	Jakože fakt se bavíme už o vospělých věcech. Hodně. A nevdí mi to,			
185	protože jsem ráda, že o tom můžu s někým povídat, no.			
186				
187	M: (...)			
188				
189	A ještě k tomu, že já se vůbec nestresuju, tak já sbírám i jako krystaly a			
190	minerály a tak. A je to možná i tím, protože křišťál jako fakt mi pomáhá,			
191	že mi čistí mysl. Ale je to pravda! Protože já na ty krystaly věřím,			
192	protože mi ten křišťál už několikrát pomohl! Já jsem hrozný stresář.			
193	Když mám mluvit třeba před třídou a když ho mám u sebe, tak mi s tím			
194	pomáhá a cítím se líp. Navíc mám vždy lepší známku. Je to takový můj			
195	talisman. No a ještě co, už třeba poslední 3 roky se začínám hrozně těšit			
196	na střední. Ale ještě si musím počkat. Ještě vlastně ani nevím kam, ale			
197	těším se už. Něco se objeví.			
198				
199	Říká se, že takové děti, citlivé, že hodně vnímají, dívají se na ten			
200	život trochu jinak. Z pozice třeba té smrti, narození a tak. Jakoby			
201	obecně na to, co toho člověka přesahuje. Jak se na to díváš ty?			
202	Vnímáš to nějak? Vím, že je to citlivé téma, pokud je ti to			
203	nepříjemné, nemusíme se o tom bavit, nic se neděje.			
204				
205	M: (...)			
206				
207	Nooo, jako joo no..			
208				
	M: (...)			
		<i>Sbírám i jako krystaly a minerály a tak. A je to možná i tím, protože křišťál jako fakt mi pomáhá, že mi čistí mysl. (C 189)</i>	drahé kameny mají pro indigové dítě velký význam	sběr drahých kamenů

<p>209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244</p>	<p>Já jsem s tím srovnaná, protože kdyby se něco stalo, tak vím, že v tom nejsem sama. Protože umřeme všichni. Že mě to tak jako uklidňuje, kdyby se stala nějaká pohroma, tak že jsme v tom tak všichni spolu a zase se sejdem. Věřím prostě v reinkarnaci. A vždycky jsem to tak asi měla. Už i ve školce jsem nad tím přemýšlela, že to tak vždycky bude a měla jsem to tak nastavené v hlavě, že to takhle je a bude.</p> <p>M: (...)</p> <p>Podle mě je důležité hrozně dlouho věřit na jednu věc nebo prostě na to, co si prostě představíš. Protože já jsem třeba hrozně dlouho věřila na Ježíška a jsem za to hrozne ráda, protože jsem si nezkazila dětství. Nikdo mi ho nezkazil, nikdo mi ho nevzal ani ve třídě když říkali, že Ježíšek není. Pak jsem si na to tak nějak sama přišla.</p> <p>M: (...)</p> <p>Jo, a já mám asi jako pořád ten dětský svět. Protože třeba spolužačky už jsou hrozně vyspělé, nosí make-up a já jsem prostě v pohodě, furt si hraju s bráchou tak jako tomu bylo vždycky. A mám pocit, že vycházím více s klukama. Možná je to i tím, že jsem vyrůstala s tím bráchou. Připadají mi více upřímní, nepomlouvají a nejsou tak zákešní jako holky. Jsou větší pohodáři. Nikdy jsem neměla problém si s nimi hrát, protože já jsem přijímala jakoukoliv zábavu. Mě to vždycky s nima bavilo, no.</p> <p>Jak vnímáš to, že se ve světě děje tolik zla? (viz třeba teď ta Ukrajina, ta je teď hodně aktuální..)</p> <p>No, víš my to s našima vůbec nesledujeme. Na zprávy se moc nedíváme. Ale tím, že to rozebíráme hodně ve škole, tak o tom docela vím. Jako je mi jich hrozně líto těch lidí. Že se musí třeba až z Ukrajiny přestěhovat až někam do Česka. Já jsem právě říkala, jak bych se cítila asi já, kdybych třeba šla někam do Ameriky. Úplně strašně.</p> <p>A když teď úplně vypustiš tu Ukrajinu, tak obecně jak vnímáš to, že lidé na sebe dokážou být tak krutí? Jsou zlí na druhé, ubližují...?</p>	<p><i>Já jsem s tím srovnaná, protože kdyby se něco stalo, tak vím, že v tom nejsem sama. Protože umřeme všichni.(...) Kdyby se stala nějaká pohroma, tak že jsme v tom tak všichni spolu a zase se sejdem. Věřím prostě v reinkarnaci. A vždycky jsem to tak asi měla. Už i ve školce jsem nad tím přemýšlela.</i> (C 210)</p>	<p>Smrt nevnímá jako tragédii. Je s ní srovnaná. Je přesvědčená o reinkarnaci.</p>	<p>spiritualita</p>
--	---	---	--	---------------------

<p>245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 228 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280</p>	<p>Noo.. ehm. (..) Asi moc nevím..</p> <p>Jo, jasně Eli. Ne, úplně v pohodě. Nemusíš mít na to vůbec názor. Jsou to už docela těžká témata, které jsem si dnes připravila. Nemusíš vůbec odpovídat. To je v pořádku.</p> <p>No já spíše nevím jak bych to řekla. Je to určitě špatné. Já, no já ani vlastně nevím. Já to jako vlastně ani moc neřeším, protože jsem taková povaha, že jsem jako taková hodně citlivá. Takže by mi to možná hodně lámalo srdíčko. A radši to moc neřeším, i když mi to fakt hodně vadí. Hrozně ráda bych pomohla. Ale moc nevím jak. Není to tak jednoduché. Jednou jsem se ale s mamkou rozhodly, to už je docela dávno, že pošleme takové drobné dárečky na charitu pro děti například v Africe. Mělo to být jako na Vánoce. Mamka v tu dobu pracovala ještě na Charitě, tak jsme k tomu měli i takový lepší vztah. Přišli nám vlastně pokyny, co vyloženě je potřeba a podle toho jsme nakoupili, nebo zabalili různé věci z domu. Poslali jsme jim tam fakt hodně věcí. Myslím, že to byli nějaké potřeby do školy a přístroje. Poslali jsme jim tam dvě aktovky, nějaké hračky, ty přístroje, hodně pomůcek do školy, na psaní, a tak. Jo a hlavně i nějaké oblečení. A jsem za to strašně ráda. Já to vlastně vybírala snad 4 hodiny. No a byla jsem za to fakt strašně ráda, bylo mi jich totiž fakt líto. A mamka o tom ani neví, ale v tu noc jsem z toho byla fakt špatná, že na ně nikdo nemyslí a že jim nikdo nemůže moc pomoci. Jako celkově mi z toho bylo strašně smutno. To byli zrovna děti, které nemají se pořádně ani z čeho najíst. Je to hrozné, no.</p> <p>A myslíš, že se ten člověk, co dělá ty problémy, dokáže sám od sebe zase napravit?</p> <p>No, to asi úplně nemyslím. Protože ta spolužačka se tak chová snad už od 4. třídy a pořád se to jen prohlubuje to její chování. Je čím dál tím více sprostčí a horší. Na mě jako už je hodná, protože jsem více dospělá a nejsem už takové jako dítě. A že si myslím, že ji v tom nikdo ani nepomůže, protože to má už asi jako v povaze. Ona nechce být asi jiná když se chová pořád hůř a hůř. Ještě to vlastně může být i dospíváním, to dělá hodně. Možná se až dospěje změní, ale nevím.</p>	<p><i>Já to jako vlastně ani moc neřeším, protože jsem taková povaha, že jsem jako taková hodně citlivá. Takže by mi to možná hodně lámalo srdíčko. A radši to moc neřeším, i když mi to fakt hodně vadí. Hrozně ráda bych pomohla. Ale moc nevím jak. Není to tak jednoduché.</i> (C 252)</p>	<p>Cítí potřebu pomáhat a napravovat lidské špatnosti. Vzhledem k její citlivosti není toho schopna.</p>	<p>reforma společnosti</p>
--	---	--	--	----------------------------

281				
282	Cítíš Eli, že jsi racionální člověk? Řídíš se více rozumem?			
283	Asi jak u čeho. Já jsem spíše asi víc na ty emoce. Když se něco stane	<i>Já jsem spíše asi víc na ty emoce.</i>	indigové dítě se řídí	prožívání
284	nebo tak, tak já spíše hned projevim co cítím a vůbec nad tím zrovna	<i>(C 283)</i>	převážně svými	indigového
285	třeba nepřemýšlím.		pocity	dítěte
286				
287	Dokázala bys říct, jakou máš osobnost?			
288	Jako to dobré nebo špatné?			
289				
290	Obojí, celkově jak samu sebe vnímáš.			
291	Noo, jako.. žárlivá. Docela. Na jednu holku ve třídě. Jako já jsem taková	<i>Jako já jsem taková milá a strašně jako ráda</i>	milosrdná, laskavá.	sebepečení
292	milá a strašně jako ráda jsem taková laskavá. Já jsem býk, takže já bych	<i>jsem taková laskavá. Já jsem býk, takže já</i>	Znamení býk	indigového
293	se strašně rozdala. Jsem i taková hodně tvrdohlavá. Občas drzá. Ale co	<i>bych se strašně rozdala.</i>	(obětavá)	dítěte
294	jsem ráda, tak že to na sobě poznám, že jsem třeba tvrdohlavá. A snažím	<i>(C 291)</i>		
295	se v ten moment s tím něco třeba udělat a nebýt taková. Já umím jako			
296	fakt strašně na sobě poznávat jaká jsem. Myslím si, že tak tvrdohlavá jak			
297	jsem bývala, tak už tolik ani nejsem. Noo a kladně.. já na sobě vidím			
298	jako klad i to, že jsem citlivá. Protože se umím hodně vžít do toho	<i>Ale co jsem ráda, tak že to na sobě poznám,</i>	seberegulace emocí,	sebepečení
299	člověka. A.. jako všechny kladné co jsou, tak to jsem podle mě já.	<i>že jsem třeba tvrdohlavá. A snažím se v ten</i>	chování	indigového
300		<i>moment s tím něco třeba udělat a nebýt</i>		dítěte
301	M: (smích)	<i>taková. Já umím jako fakt strašně na sobě</i>		
302	Jo, já vím. Jsem hodně sebevědomá. A myslím si, že mi hodně pomohlo	<i>poznávat jaká jsem.</i>		
303	i to, že hraju na housle. Naučila jsem se vystupovat před lidma a docela	<i>(C 293)</i>		
304	mi to to sebevědomí zvýšilo. Hraju i na koncertech jako. A ještě kreslení			
305	třeba. A dneska jsem třeba ukazovala holkám ve škole co jsem			
306	nakreslila. Jako já nerada, když mi někdo dává pochvaly, já to moc	<i>Já na sobě vidím jako klad i to, že jsem citlivá.</i>	vysoká citlivost je	sebepečení
307	nemám ráda no. Takže jsem jim to prostě jen ukázala a tohle mi stačí,	<i>Protože se umím hodně vžít do toho člověka.</i>	výhoda	indigového
308	aby mi to zvýšilo sebevědomí. Jako já na sobě třeba vnímám, že tím	<i>A.. jako všechny kladné co jsou, tak to jsem</i>		dítěte
309	malováním se občas i vybíjím jak se říká, víš? Třeba když něco cítím a	<i>podle mě já.</i>		
310	nevím jak to ze sebe dostat, tak jdu něco namalovat. Nebo si řeknu, co	<i>(C 297)</i>		
311	mi ten daný den dal nebo vzal a podobně. Třeba tady ten obrázek. Ten			
312	jsem malovala až do 2 do rána třeba. To jsi mami zrovna myslím nebyla			
313	doma.. (smích). Většinou maluju teda bez předlohy. Jako snažím se teď			
314	naučit hodně ty realistické kresby sama od sebe. Podle předlohy občas			
315	maluju, ale spíše bez. A třeba my máme ve škole jen hodinu a půl			
316	výtvarky a za tu chvilku toho nejde ani moc stihnout. Většinou to ani			

<p>317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352</p>	<p>nedoděláme a mě to docela štve, protože já bych si to třeba hrozně ráda vzala už hotové domů a pochlubila se třeba. Takhle se k tomu vracíme až za týden a nemusíme být třeba na to už tak naladěni. To samé třeba i takové kroužky. Je to strašně omezující.</p> <p>A do jakých kroužků jsi ještě chodila? Chodila jsem do Rozmarýnku, to byl taneční kroužek. Pak jsem chodila do Dynamiku, tam se taky tančilo. Já se jako hrozně vyžívám v tančení. Ale po chvílce jsem tam přestala chodit, protože tam byl hrozně blbý kolektiv. Byly tam hrozně namyšlený holky a já jsem se tam s nikým moc nebavila. A navíc jsem to ani moc nestíhala se školou. Bylo to po tělocviku a já jsem byla vždycky už hrozně unavená. Jo a pak jsem ještě chodila do kroužku zpěvu. Jenže to trvalo několik hodin, myslím že až 4 hodiny v kuse. Nedala nám pořádně ani pauzu, byla hrozně přísná.</p> <p>Jaký je tvůj životní sen/přání, Eli? Já jsem chtěla být vždycky hrozně architektka, ale nejde mi vůbec matika. Takže s tím bude asi trochu problém. Takže to asi úplně nevyjde. Jinak jsem jako menší chtěla být i houslistka, ale to už teď vůbec nechci. Jako sen asi tak úplně nemám. Možná mě teď ale hodně naplňuje to kreslení. Jenže tím bych se asi nebyla moc schopná živit, protože to je taková práce nepráce. Ty obrazy si moc lidí nekoupí, placené to dobře moc není. Jako rodiče by rádi, nebo aspoň říkají, že kdybych chtěla být učitelka, tak by se hodil ten hudební nástroj. Ale nevím no. Ještě nemám moc jasno. Jo! A ještě jsem vlastně chtěla být hrozně módní návrhářka. Já třeba teď hrozně změnila oblečení, protože jsem se vždycky oblékala tak jako dětsky. A teď už se snažím oblékat trochu jinak. Teď začínám být strašně vybírává v tom, co si na sebe obleču. Takže by mě možná bavilo navrhopat i nějaké šaty a tak. Ale fakt ještě nevím. Myslím si, že je pořád ještě čas.</p> <p>Eli, a jsi ráda v kolektivu? Jo, já jsem hrozný extrovert. Jak byla třeba ta online výuka, tak jsem to jako už ke konci moc nedávala. Takže jsem ráda, že jsme se zase vrátili do školy. Jako já jsem vždycky hrozně ráda, že tam zapadnu. Jsem za to vždycky vděčná. Ani si nepřipadám navíc. Většinou je to tak, že se</p>	<p><i>Jo, já jsem hrozný extrovert. (...) Většinou je to tak, že se nemusím ani vnucovat, že tam tak přirozeně zapadnu. (C 455)</i></p>	<p>společenská</p>	<p>indigové dítě a vrstevníci</p>
--	--	---	--------------------	-----------------------------------

<p>353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383</p>	<p>nemusím ani vnucovat, že tam tak přirozeně zapadnu. A že nejsem odstrčená. Protože já třeba vím, že jedny holky se k nám hrozně vtírají a já tím, že jsem dobrá duše, je mi hrozně blbě jim říct ať nás nechají, protože nás to nebaví jak se k nám lísají. Ale je to pravda, ono je to hrozně nepříjemný. Takže jsem ráda, že já to tak nemám a nemusím se vnucovat. Snažím se jim to tak opatrně vždycky říct, ale moc mi to nejde. Nechci je ranit. Jinak zase když j sem třeba doma, tak jsem radši sama. Ale to asi protože bývám unavená i ze školy. Jinak jsem vždycky hrozně ráda, když přijde návštěva a můžu být zase s ní. Je pravda, že jsou ale některé dny, kdy nikoho fakt nepotřebuju. Stačí mi, když jsem třeba s kamarády těch pět dnů a pak o víkendu jsem zase ráda sama.</p> <p>Eli, zažila jsi někdy něco, co neumiš moc vysvětlit? Něco duchovního, něco co člověka obecně přesahuje? Protože ono se říká, že indigové děti mají i tohle cítění. Takové, které běžný člověk třeba nemá. Já jen abys pochopila, proč se na to vlastně ptám.</p> <p>Noo jako. Nevím jestli to k tomu patří. Ale jednu dobu se mi pořád dokola zdál takový sen, kdy jsem byla v pokoji kde spím, a měla jsem tam prostě nějaké duchy. Vypadali jako lidé, ale neměli žádnou tvář. Úplně prázdný obličej. Docela mě to děsilo. Tohle se mi zdálo asi týden v kuse, a pořád stejně. Nevím co to bylo a co to dělalo. Neumím si to moc vysvětlit. Bylo mi z toho docela divně. Jo a když jsem se vzbudila, bylo otevřené okno, a já ho jako předtím vůbec neotvírala. Ani mamka. Bylo mi to hrozně nepříjemný teda. Nebo to jako asi nebyly duše. Byly to prostě takové paní, které neměly tvář a byly celé v bílém. A uprostřed tancovaly. A mě to bylo strašně nepříjemný. Několik nocí fakt za sebou. Bylo to zvláštní. A jako jiný zážitek.. teď se mi asi nic nevybavuje. Jenom třeba mě ještě napadá to, že já jako nevím jestli je to normální, ale mě se zdá, že mám strašně vyvinutou intuici. Já na něco třeba jen tak myslím, a ono se to nakonec fakt tak stane. Jakobych to prostě cítila a věděla, že to tak bude.</p>	<p><i>Mě se zdá, že mám strašně vyvinutou intuici. Já na něco třeba jen tak myslím, a ono se to nakonec fakt tak stane.</i> (C 381)</p>	<p>silná intuice</p>	<p>spiritualita</p>
--	---	---	----------------------	---------------------

Příloha č. 4

Tabulka 10 Analýza transkriptu rozhovoru s participantem D

	Participant D	Vybrané klíčové části	Vynořující se podkategorie	Vzniklé kategorie
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28	<p>Jako budoucí sociální pedagog bych ráda, aby se společnost začala o tyto děti více zajímat a naučila se s nimi pracovat/vycházet. Víím, že s nimi máš už nějaké zkušenosti, myslíš, že by ses mohla o tom, prosím, rozprávát?</p> <p>Jsem silně přesvědčená, že mé obě dcery „indigové“ určitě jsou. Ale obě dvě jsou úplně jiné a k oběma přistupovat stejným způsobem fakt nejde. Třeba s tou první dcerou jako neskutečně bojuju. Ona má tolik svých programů, které zase narážejí na ty mé programy, že z toho jako fakt někdy umírám. Zatímco ta druhá, to je chodící anděl, to je chodící láska. Tam není žádný odpor, ona všechno přijímá. To je pořád: „Ano, maminko.“ Poslouchá na slovo. Například jí řeknu: „Johanko, udělej prosím tohle a tohle.“ A ona bez jakéhokoli odporu odvěti: „Ehm, dobře maminko.“ Nebo často říká věty typu „Hmm, to nevím. To mi nevyhovuje. S tím nejsem spokojená.“</p> <p>A kolik je tvým dcerám?</p> <p>Ta starší má 16 a půl a ta mladší 11 a půl. Docela věkový rozdíl, ale vychází spolu. Možná je to i tím, že ta mladší se snaží nevyvolávat konflikty, spíše je klidná.</p> <p>No, ale říká se, že od toho roku 2000 už sem přichází úplně jiné děti. Třeba astrologicky se počítají ty jejich energetické hodnoty jinak. Jo, třeba mé datum narození dává číslo šest a to ti dává takovou určitou energii do života a dává různé schopnosti a vlastně to tak trošičku určuje, jaký je cíl té tvoji duše. A říká se, že po tom roce 2000 ty děti jsou jako jiné a že ty jejich životní čísla, jak se běžně počítají, už se jim tak nepočítají. Ještě jsem pořád ale nepřišla na to jak. Ale určitě jako jsem si všimla, že po tom roce 2000 ty děti skutečně přicházeli jiné. Jo? Včetně těch mých. No ale víš, co? Já si hrozně přála, aby se moje děti narodily jako ty výjimečné. Ať mi přijde dítě, které je něčím zvláštní,</p>	<p><i>Jsem silně přesvědčená, že mé obě dcery „indigové“ určitě jsou. Ale obě dvě jsou úplně jiné a k oběma přistupovat stejným způsobem nejde.</i> (D 5)</p> <p><i>Říká se, že po tom roce 2000 ty děti jsou jako jiné a že ty jejich životní čísla, jak se běžně počítají, už se jim tak nepočítají.</i> (D 19)</p> <p><i>My rodiče, přející si výjimečné děti jsme očekávali, že se nám skutečně narodí takový ten malý mimozemšťánek, který nám uvidí do hlavy, a který nám bude říkat moudré věty a bude sedět v buddhovských pozicích každé ráno. (...) Nám se přesně tyhle ty děti narodily, jenomže nesedí v buddhovských pozicích, nemají žádné vzletné myšlenky. Naopak velmi se trápí. Protože ta moudrá duše vešla do toho hmotného zaneseného těla.</i> (D 31)</p>	<p>Matka si je plně vědoma, že její děti jsou indigové. Vnímá jejich individualitu a odlišnost.</p> <p>Po roce 2000 se rodí jiné děti.</p> <p>Indigové děti se odlišují od dětí „běžných“ svým vnitřním prožíváním</p>	<p>povědomí rodiče</p> <p>povědomí rodiče</p> <p>ID a vrstevníci</p>

<p>29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64</p>	<p>bude mít nějakou schopnost a tak. Furt jsem si říkala: „<i>Já musím mít výjimečné dítě, to se přece musí stát.</i>“ No a ono mi přišlo výjimečné dítě, jenže jiné než jsem si představovala. My rodiče, přející si výjimečné děti jsme očekávali, že se nám skutečně narodí takový ten malý mimozemšťánek, který nám uvidí do hlavy, a který nám bude říkat moudré věty a bude sedět v buddhovských pozicích každé ráno a my budeme dělat: „<i>Ó to se nám narodilo úžasné dítě!</i>“ A budeme to sdílet na Instagramu a Facebooku a tak dále. Nám se přesně tyhle děti narodili, jenomže nesedí v buddhovských pozicích, nemají žádné vzletné myšlenky. Naopak velmi se trápí. Protože ta moudrá duše, která vešla do toho hmotného zaneseného těla – já nesouhlasím s tím, že se děti rodí jako čistý papír. Mě to přijde jako úplná blbost. Protože co já vidím u svých klientů, už v břichu u maminky v děloze, už si tam nabereš programy té matky a vlastně jí pomáháš to rozmělnovat do toho rodu. Takže ty vlastně vycházíš jako totálně popsany list. A jenom tam připisuješ pořád. No a přesně tyhle děti, s tou novou – dobře, řekjeme tomu teda indigovou – energií se narodí do tady těch hmotných těl a musí zpracovávat ty hmotné starosti. My, moje generace, pro nás už taky bylo mnohé těžké - říká se jim myslím Mileniálové (ti od roku 1996) - , protože ta hmota toho vzletného ducha tě úplně opleští. A úplně tě prostě uzavře – jak do vězení. Ted' do toho se připočtou omezující programy matky, otce. Ted' vlastní nějaký plán duše, který sis tam nastavila. A v tom případě ta vzletná duše začne úplně psychicky šilet. Začne mít psychické potíže. Chce mnohokrát za svůj život spáchat sebevraždu. Když už ne to, tak začne mít velké fyzické nebo i mentální potíže. Opravdu velké zdravotní potíže. A potom jsou z toho ty děti ADHD a tak dále. Nicméně já si spíše myslím, že ADHD a tady to je způsobeno očkovaním a tím, že ty děti – ty zářící bytosti – už tak omezené v těch tělech, přijali velké množství rtuti a všech tady těch přídatných derivátů, co jsou v tom očkování a jejich nervový systém to prostě vůbec nezvládl. A já sama sebe asi považuju za indigové dítě, protože jsem se narodila i ve znamení ryb a měla jsem jisté schopnosti jako dítě a stále vím, že bych na ně měla dosah, ale jako nějak mě to tady v tom světě se prostě nehodí. Když bych se měla dostat k otázce, jak tady ty děti jako třeba vychovávat, jakým způsobem, tak je to úplně jiný způsob, než když jsme</p>	<p><i>á nesouhlasím s tím, že se děti rodí jako čistý papír. (...) Protože co já vidím u svých klientů, už v břichu u maminky v děloze, už si tam nabereš programy té matky a vlastně jí pomáháš to rozmělnovat do toho rodu. Takže ty vlastně vycházíš jako totálně popsany list. A jenom tam připisuješ pořád.</i> (D 39)</p> <p><i>Přesně tyhle děti, s tou novou (...) energií se narodí do tady těch hmotných těl a musí zpracovávat ty hmotné starosti. Ted' do toho se připočtou omezující programy matky, otce. Ted' vlastní nějaký plán duše, který sis tam nastavila. A v tom případě ta vzletná duše začne úplně psychicky šilet. Začne mít psychické potíže. Chce mnohokrát za svůj život spáchat sebevraždu. Když už ne to, tak začne mít velké fyzické nebo i mentální potíže. (...) A potom jsou z toho ty děti ADHD a tak dále.</i> (D 44)</p> <p><i>Když bych se měla dostat k otázce, jak tady ty děti jako třeba vychovávat (...), tak je to úplně jiný způsob, než když jsme byli vychovávaní, případně i starší generace. My jsme byli ještě uzavřeni v tom hmotném světě, v těch spodních čakrách. Kde se řešilo jen existence, strach o existenci, strach o zdraví, peníze apod. Žilo se v módu přežít.(...) Takže se starali o to živobytí a jak obstarat sami sebe a jak obstarat hmotu svým dětem. (...) A to bylo cílem těch rodičů. Jenomže po tom roce 2000 se narodily děti, které už nejsou v tom módu přežít.(...) Protože ony mají ještě v</i></p>	<p>Děti se rodí jako „popsaný list“.</p> <p>Vnější vlivy na vnitřní stav duchovně založeného dítěte</p> <p>ID vyrůstá ve víře, že je o něj postaráno. Nestará se o hmotu a existenci, protože si pamatuje, kým skutečně je.</p>	<p>„tabula rasa“ neplatí</p> <p>psychosomatika</p> <p>prožívání ID</p>
--	--	---	---	--

<p>65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99</p>	<p>byli vychovávaní, případně i starší generace. My jsme byli ještě uzavření v tom hmotném světě, v těch spodních čakrách. Kde se řešilo jen existence, strach o existenci, strach o zdraví, peníze apod. Žilo se v módu přežít. Ty generace žili v módu přežít. Takže se starali o to živobytí a jak obstarat sami sebe a jak obstarat hmotu svým dětem. Jo? Prošlapávali nám ty cestičky, stavěli nám domy, zakládali ty spoření a tak dál. A to bylo cílem těch rodičů. Jenomže po tom roce 2000 se narodili děti, které už nejsou v tom módu přežít. A proč? Protože ony mají ještě v paměti to, kým jsou. My jsme to měli zapomenuto úplně. Ale tyhle děti mají někde paměť, mají někde živější vzpomínku na to kým jsou. Takže ony rostou logicky v mnohem větší důvěře.</p> <p>Já když jsem si byla zařizovat liesing na auto, tak jsme se s tím mladíkem dali více do řeči, bavili jsme se jako přátelé. A já jsem se ho ptala, jací jsou ti dnešní mladí lidé, kteří jdou a chtějí si ten liesing/hypotéku pořídit. A on říká: „No já jsem z nich úplně vyřízený, protože mi tady přijde člověk mladý, je mu 20, vydělává 15 tisíc a on mi řekne, že chce půjčku, kde bude platit 15 tisíc měsíčně.“ A on mi říká: „<i>To není možné, vždyť na to nedosáhneš!</i>“ A on mu na to řekne: „<i>No to se nák udělá! To se nebojte! To se prostě nějak udělá!</i>“ A přesně tohle je ta energie těch nových dětí. Oni věří, oni ví, že o ně je postaráno. A proč? Protože ony se narodily do blahobytu. Ony vlastně, krom toho, že mají rodičovský zápis – nějaký genetický, nějaké traumatické zážitky, které jako mají v buněčném zápisu. Ale nemají to tak silně, protože ony vlastně nikdy nezažily nic jiného než mír a blahobyt. Protože když někdo zažívá mír a blahobyt, tak se zdá, že z tady toho může vyrůst jako úžasná duše/bytost. Stejně tak, jako když si řekneme: „Přece když někdo vyrůstá v lásce a přijetí, musí z něho vyrůst spokojený člověk. A já ve své praxi vidím, že tomu tak není. Že naopak ten člověk, když žije v lásce a přijetí a vlastně nemusel rodiče o nic prosit, vlastně cokoliv chtěl, to dostal, když chtěl pozornost měl pozornost, když chtěl do kina, šel do kina, když chtěl kolo, dostal kolo. Tak, ne všechny bytosti, ale mnoho z nich má potom z toho následného života, kdy už žijí sami, pocit že je něco špatně, že to není naplněné. Protože ony si dají tu laťku tak vysoko, že potom při konfrontaci s běžným životem jsou úplně jako vypleštění. A často potom když vidí i svoje přátele když se jim nedaří, ony si říkají: „<i>Já jsem jako asi špatně, protože já necítím nějak jako vděčnost, já se nějak neteším</i></p>	<p><i>paměti to, kým jsou. My jsme to měli zapomenuto úplně. (...) Takže ony rostou logicky v mnohem větší důvěře. Ony věří, ony ví, že o ně je postaráno. (...) Protože ony se narodily do blahobytu. (...) Ony vlastně nikdy nezažily nic jiného než mír a blahobyt.</i> (D 63)</p> <p><i>Ten člověk, když žije v lásce a přijetí a vlastně nemusel rodiče o nic prosit, vlastně cokoliv chtěl, to dostal (...), tak, ne všechny bytosti, ale mnoho z nich má potom z toho následného života, kdy už žijí sami, pocit že je něco špatně, že to není naplněné. Protože ony si dají tu laťku tak vysoko, že potom při konfrontaci s běžným životem jsou úplně jako vypleštění. (...) Ony prostě nemají tu radost v tom životě s čím porovnat. Ony nemají ten protipól. (...) A připadáš si v tom světě prostě divně. No a tady ty děti s tím svobodným duchem, tou pamětí, s tou vzpomínkou na to, kým jsou, jsou ve větší důvěře, že věci, které se mají stát, se prostě stanou, jestli mají trpět tak budou trpět a tak.</i> (D 92)</p> <p><i>Proč jsou s něma potíže? Protože ony se narodily do systému, který je zvyklý oklešťovat. Prikazovat. Hlavně žádné inovace! Hlavně nic pro ty, co vybočují ze standardů!</i> (D 109)</p>	<p>ID ví, že vše, co se jim v životě děje má svůj význam a je to správně.</p> <p>ID jsou považované za problémové, protože dnešní svět není ochoten dostatečně pružně reagovat na změny</p>	<p>prožívání ID</p> <p>Povědomí rodiče</p>
---	---	---	---	--

<p>100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135</p>	<p><i>na nějaké nové věci.</i>“ Ony prostě nemají tu radost v tom životě s čím porovnat. Ony nemají ten protipól. Protože když zažiješ nějakou bídu, tak si pak sakra vážíš toho, že máš doma chléb a máslo. Ale když ten chléb a máslo ti je neustále k dispozici, tak jako „hmm, a z čeho mám mít teda radost? Já to takhle znám, takhle je to normální.“ A připadáš si v tom světě prostě divně. No a tady ty děti s tím svobodným duchem, tou pamětí, s tou vzpomínkou na to, kým jsou, jsou ve větší důvěře, že věci, které se mají stát, se prostě stanou, jestli mají trpět tak budou trpět a tak.</p> <p>Ale proč jsou s něma potíže? Protože ony se narodili do systému, který je zvyklý oklešťovat. Prikazovat. Hlavně žádné inovace! Hlavně nic pro ty, co vybočují ze standardů! Jo? Prostě pojďme. Tak jak to je nastaveno, tak pojďme. Nechceš se to učit? Jak je to možné? A proto si i myslím, že se narodilo tolik svobodomyšlných dětí, které jakoby byli naočkovány a způsobilo jim to ty potíže. Protože ony se, když si vezmeme že v tom dětském těle (za které rozhodují rodiče) je ale bytost, která už ale dopředu rozhodla o tom svém osudu, tak ony se jako vědomě zpomalí. Ony si řekli, že aby nevyčnivali moc, aby ty rodiče to s nimi zvládli, tak ony se třeba pomocí očkování, třeba i léků nebo něčeho jiného, se jako vědomě zpomalí a až přijde jejich čas, ony se prostě otevrou. Říká se třeba o dětech, které jsou autistické, že jsou – a to jsou až fakt taková co třeba jako vůbec nemluví a jenom se na tebe dívají a vydávají jen třeba různé zvuky. A ty se na ně díváš a uvědomíš si, že tam není jako jen tak někdo. Že tam prostě sedí fakt jako Bůh třeba! Že to dítě prostě ví! A vem si, že jsi ta indigová dušička a vibruješ (protože každý vibrujeme, je to vědecky dokázáno. Máme vibraci těla, která dosahuje až osm metrů od našeho těla. Jo? Říká se tomu Merkaba. Je to jako vědecky dokazatelné.) A vem si, že ty se jako dušička narodíš do prostředí, které vibruje energeticky velmi nízko, protože pro to jeho okolí je velice důležité, postarat se jen o tu existenci, což je vlastně úroveň té první, úplně základní, čakry. Ale ty se narodíš s vibrací čtvrté čakry. To znamená, že tvoje vibrační pole zasahuje do mnohem větší dálky, ale zároveň jsi tak citlivá dušička, že se ti všechno v tom tvém nízkovibračním světě hrozně dotýká. Takže být v takové nízkovibrační rodině musí být pro takové dítě hrozně těžké. A říká se, že ty děti autistického spektra, že vibrují na té vysoké energii. Stejně jako třeba</p>	<p><i>Máme vibraci těla, která dosahuje až osm metrů od našeho těla. Říká se tomu Merkaba. Je to jako vědecky dokazatelné. A vem si, že ty se jako dušička narodíš do prostředí, které vibruje energeticky velmi nízko, protože pro to jeho okolí je velice důležité, postarat se jen o tu existenci, což je vlastně úroveň té první, úplně základní, čakry. Ale ty se narodíš s vibrací čtvrté čakry. To znamená, že tvoje vibrační pole zasahuje do mnohem větší dálky, ale zároveň jsi tak citlivá dušička, že se ti všechno v tom tvém nízkovibračním světě hrozně dotýká. Takže být v takové nízkovibrační rodině musí být pro takové dítě hrozně těžké.</i> (D 125)</p> <p><i>Říká se, že ty děti autistického spektra, že vibrují na té vysoké energii. Stejně jako třeba delfini. Že mají jako takovou tu delfíni energii. A protože vibrují tak vysoko, tak ovlivňují celé své okolí, ale už nejsou schopni normálně fyzicky a mentálně fungovat. Takže my je vnímáme, že je to člověk postižený, protože vydává zvuky, protože není schopen chodit do práce(...). Ale ten člověk pochází ze světa, kde už tohle není vůbec potřeba.</i> (D 134)</p>	<p>ID jako vysokovibrační bytosti nesou nízké vibrace jiných lidí. Jsou nadměrně citliví.</p> <p>ID svými vysokými vibracemi ovlivňují své okolí, ale zároveň je to omezuje a vysiluje.</p>	<p>spiritualita</p> <p>spiritualita</p>
--	--	---	---	---

<p>136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170</p>	<p>delfini. Že mají jako takovou tu delfíní energii. A protože vibrují tak vysoko, tak ovlivňují celé své okolí, ale už nejsou schopni normálně fyzicky a mentálně fungovat. Oni reagují na bázi té svojí vysoké vibrace. Takže my je vnímáme, že je to člověk postižený, protože vydává zvuky, protože není schopen chodit do práce, není schopen, já nevím, platit si zdravotní pojištění. Ale ten člověk pochází ze světa, kde už tohle není vůbec potřeba. Kde oni spolu mluví telepaticky. A teď si vem, že těm bytůstkám se musí jako dařit. Takže vlastně ti, co jsou autističtí, ti co jsou ADHD (což znamená, že oni si jakoby násilím vydobydou tu svoji pozici. „Já budu tak dlouho křičet, dokud vy neuděláte to, co já chci! Protože já se tady nenechám oklešťovat!“ Takže ty děti jsou na tom mnohem lépe než bytosti, které opravdu se rozhodli, že s tou vysokou vibrací obsáhnou ten nízkovibrační svět. To jsou pak ty děti s depresemi, děti s neustálou touhou se zabít, děti, které prostě nemůžou chodit do normální školy, protože nezvládají základní učivo. Ty děti jsou pomalé – říká se, že mají dysfáze). Moje druhá dcera je dysfatic, protože ten svět hmotný je na ni tak těžký, že ona přemýšlí úplně jinak.</p> <p>Kdybys třeba četla knihu Anastázie – knižní seriál, a to není fikce, je to podle pravdy. Narodí se jí dítě, a to dítě má nízkovibračního otce a extrémně vysokovibrační matku. Takže on s tou maminkou mluví telepaticky, oni si stahují informace z různých světů. On když něco potřebuje vědět, on to nenosí v hlavě, ale umí si to v okamžiku stáhnout. Proto je pro tady ty indigové děti velice těžké učit se ve školách třeba tu historii. Protože ten starý systém chce: „Dej si ty informace do mozku“. Ale oni tam chtějí mít prázdno! Oni nepotřebují nosit plnou hlavu historie a politiky a vzorečků. Oni prostě řeknou: „Na coo? K čemu jako?“ Protože člověk (i třeba já), když už se dostane na úroveň vyššího vnímání sebe, tak vždycky ví! A tohle si zapamatuj, tohle bys tam měla k těm dětem určitě napsat! Vždycky víš, že informace, kterou máš odpovědět, tobě přijde v okamžiku. A to ti právě tady tu schopnost způsobí to, že máš čistou mysl. Že tam nenosíš svou minulost, že tam nenosíš své slohové práce ze čtvrté třídy, že tam nenosíš ty básničky, které jsme se učili nazpaměť. Jo? Že tam prostě nic z tady toho nánosu není. Tím pádem ty tam máš volno (to tam já mám úplně, já jsem pozapomínala všechno. Já si nepamatuju zážitky před pěti lety. Za mnou někdo přijde a řekne: „Pamatuješ si, jak jsme spolu byli před pěti lety v</p>	<p><i>ADHD znamená, že oni si jakoby násilím vydobydou tu svoji pozici. „Já budu tak dlouho křičet, dokud vy neuděláte to, co já chci! Protože já se tady nenechám oklešťovat!“</i> (D 144)</p> <p><i>Ty děti jsou na tom mnohem lépe než bytosti, které opravdu se rozhodly, že s tou vysokou vibrací obsáhnou ten nízkovibrační svět. To jsou pak ty děti s depresemi, děti s neustálou touhou se zabít, děti, které prostě nemůžou chodit do normální školy, protože nezvládají základní učivo. Ty děti jsou pomalé – říká se, že mají dysfáze.</i> (D 146)</p> <p><i>On když něco potřebuje vědět, on to nenosí v hlavě, ale umí si to v okamžiku stáhnout. Proto je pro tady ty indigové děti velice těžké učit se ve školách třeba tu historii. Protože ten starý systém chce: „Dej si ty informace do mozku“. Ale oni tam chtějí mít prázdno! Oni nepotřebují nosit plnou hlavu historie a politiky a vzorečků.</i> (D 156)</p> <p><i>Protože člověk (i třeba já), když už se dostane na úroveň vyššího vnímání sebe, tak vždycky ví! (...) Vždycky víš, že informace, kterou máš odpovědět, tobě přijde v okamžiku. A to ti právě tady tu schopnost způsobí to, že máš čistou mysl. Že tam nenosíš svou minulost, že tam nenosíš své slohové práce ze čtvrté třídy, že tam nenosíš ty básničky, které jsme se učili</i></p>	<p>ADHD u ID jako projev snahy společenských změn</p> <p>Druhým typem ID jsou ty, které se rozhodly, že se přizpůsobí nízkovibračnímu světu. Jsou nešťastné a zpomalené.</p> <p>ID zatěžují informace, které ví, že pro svůj život nepotřebují</p> <p>Čistá mysl člověku umožní stáhnout si potřebné informace z Akášické knihovny</p>	<p>projevy chování ID</p> <p>projevy chování ID</p> <p>Projevy chování ID</p> <p>čistá mysl</p>
--	--	---	--	---

<p>171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206</p>	<p>kině? “ A já: „<i>Já jsem s tebou byla v kině? Nikdy! Nevím!</i>“ A díky tomu se mi podaří, když si nezanáším tu mysl něčím jiným (strachama a tak dále), tak se mi velmi dobře daří. Například teď, kdyby ses mě zeptala na nějakou otázku, o které jsem nikdy neslyšela, nestudovala jsem to, o které prostě nevím, tak já budu ale schopna ti prostě odpovědět. Samozřejmě já už jsem na tohle starý člověk, já už se na to potřebuji trochu naladit, být v psychické pohodě. Ale ty děti to umí úplně přirozeně. Proto třeba školský systém je pro ně naprosto dehonestující, úplně destruktivní. Protože jim ten přijímač, který je schopen v okamžiku přijmout informaci, je zanesený zbytečnými údajema, které ony v životě jako vůbec nepotřebují. A tohle je dneska ve školství fakt strašně špatně. Těm dětem to nedělá vůbec dobře tohle prostředí. Protože ony mají potom pocit, že jsou nuly. „<i>Protože když přeče já nejsem schopný dokázat to, co tady vedle mě Pepíček, tak jsem přeče ale úplná nula.</i>“ Ale kdyby přišel někdo a řekl mu: „<i>Hele ty nejsi vůbec žádná nula, ty jsi vysokovibrační bytost, která si informace stahuje. A stahuješ si je z Akášické knihovny a stahuješ si je za všechny své rody a za celou planetu a můžeš dosáhnout na cokoli!</i>“ Jestli si viděla ve filmu Doktor Strange, tak tam je to taky vlastně hezky ukázané. Že ty když potřebuješ, zajdeš si do té knihovny a vezmeš si to. To je ta Akášická knihovna. A k některým těm Akášickým záznamům máš přístup a k některým nemáš, protože jsou ještě zamknuté. Je to z důvodu, že nejsi ještě na dostatečné vibraci, aby si ty informace dokázala pojmout a nezbláznila se. Jo? Je to už fakt i v různých filmech, není to nic, co jsem si teď jako vymyslela. To tady je, mnoho lidí to ví, jen se o tom prostě tolik nemluví, no.</p> <p>Počkej, a myslíš to tak, že ty děti jako nejsou schopné si ty informace zapamatovat? Že jim to fakt jako nejde a nebo se jim prostě nechce?</p> <p>Ne. Prostě to jejich mozek není schopen si to zapamatovat. Nebo takhle. Oni to pro tebe jako udělají. Ony se to naučí. Ony se naučí tu násobilku, tu básničku pro paní učitelku. Ale ve chvíli, kdy je úkol splněn, vyhazuje to znova z té hlavy. Můžeme říct, že ta silnější energie to dítěti prostě vyhodí z hlavy ven. A ono to třetí den neví. A učitelka řekne: „<i>To není možné! Vždyť včera si to uměla nazpaměť a dneska to neumíš?!</i>“ Není to pro ně možné. Jo? Potom se jim dávají ty různé nálepky „<i>dysfatik, poruchy pozornosti</i>“ apod. Ale ty děti jsou úplně zdravé, jsou úplně v pořádku. Ony už jenom nekoridují tady s tím. Světem, kdy zaměstnáváš</p>	<p><i>nazpaměť. Jo? Že tam prostě nic z tady toho nánosu není. Tím pádem ty tam máš volno.</i> (D 162)</p> <p><i>Ty děti to umí úplně přirozeně. Proto třeba školský systém je pro ně naprosto dehonestující, úplně destruktivní. Protože jim ten přijímač, který je schopen v okamžiku přijmout informaci, je zanesený zbytečnými údajema, které ony v životě jako vůbec nepotřebují.</i> (D 178)</p> <p><i>Oni to pro tebe jako udělají. Ony se to naučí. Ony se naučí tu násobilku, tu básničku pro paní učitelku. Ale ve chvíli, kdy je úkol splněn, vyhazuje to znova z té hlavy. Můžeme říct, že ta silnější energie to dítěti prostě vyhodí z hlavy ven. A ono to třetí den neví. (...) Není to pro ně možné. Potom se jim dávají ty různé nálepky dysfatik, poruchy pozornosti apod. Ale ty děti jsou úplně zdravé, jsou úplně v pořádku. Ony už jenom nekoridují tady s tím. Světem, kdy zaměstnáváš</i> (D 200)</p>	<p>ID mají přirozenou schopnost stahovat si potřebné informace z Akášické knihovny</p> <p>ID jsou schopny zapamatovat si něco, co nepotřebují jen na určitou chvíli</p>	<p>čistá mysl</p> <p>čistá mysl</p>
--	--	---	---	-------------------------------------

<p>207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242</p>	<p>mozek něčím, co nepotřebuješ. A já to třeba vidím u mé starší dcery. Ona má velké problémy ve škole. Protože jí to nedává smysl. Ona neví, proč by se měla učit věci, které ji nebaví, které ví, že nikdy nebude potřebovat. Jí nezajímá fyzika ani chemie. „Mami proč? Já to nikdy v životě potřebovat nebudu!“ Jejich mozek je schopen nasávat informace, které jim dávají smysl a které je baví. Jo? Protože ony znají ten svůj plán duše. Ony ví, že já jsem sem přišla jako zvěrolékařka čili já se nebudu učit historii, ale budu nasávat všechno co s tou mou následnou profesí souvisí. A věci, které jim smysl nedávají se učit nebudou. Oni by i chtěli. Já to kolikrát vidím i na té své dceři. „Mami, já bych i fakt chtěla, já se to fakt třeba naučím, ale já si to do druhého dne nepamatuju!“ A jak chceš pomoci tomu dítěti? Budeš na ni křičet, trestat ji? My jsme měli štěstí v těch alternativních školách, že oni řekli: „Dobře, nebaví tě matematika a fyzika, v tom případě to nemusíš dělat.“ Jednou za půl roku nám tady akorát něco zpracuješ co mi prostě musíme odevzdat a čau. Nebylo to nic těžkého. Jednalo se vlastně o školu s prvky Montessori. A protože ti učitelé se snažili těm dětem vyjít vstříc, tak viděla jak ta moje dcera je tam nešťastná a jak jí ta škola způsobuje opravdu depresivní stavy, takže nám tady v tomhle hodně pomohli. Ale dneska takové školy jsou, nemusí být nutně alternativní, ale nevím jestli to víš, ale ty třeba si zajdeš do své školy a řekneš: „Chci moje dítě, aby bylo domškolák“ (ten co má tu domácí školu). A ty vlastně jednou za půl roku chodíš na přezkoušení na nějakou školu. A ty si můžeš vybrat na to přezkoušení právě i školu, která je více alternativní. Je to na tobě. Ano, z těch dětí, pakli-že se o to sami nezajímají, tak nevyrostou z nich nějakí inženýři. Ale proč? Je to pro tu planetu skutečně důležité? Abychom tu měli spoustu vystudovaných lidí, kteří jsou vlastně zničené bytosti? A řeknu ti jedno. Mám jednu velice inteligentní kamarádku, je jí 35 a ona je jako totální indigové dítě. Totální. A jak ta prošla školou? Odmítala se učit. Prostě jí to nedávalo smysl. „Proč já se tady mám učit nějakou němčinu, mě to nedává smysl.“ Tak vlastně do té školy ani nechodila. Ale byla vlastně disciplinovaná v tom, že nechodila za školu. Vždycky si řekla, že má zrovna nějaký hrozně důležitý kroužek nebo něco a ti učitelé jí to tak nějak tolerovali. A teď si vem, že čtyři roky nechodíš na němčinu. A máš z ní maturovat. Na hodinách dohromady nebyla víc než pár hodin. A teď říkála: „No tak nic. Sednu k němčině. Je</p>	<p><i>Jejich mozek je schopen nasávat informace, které jim dávají smysl a které je baví. Protože ony znají ten svůj plán duše. Ony ví, že já jsem sem přišla jako zvěrolékařka čili já se nebudu učit historii, ale budu nasávat všechno co s tou mou následnou profesí souvisí. A věci, které jim smysl nedávají se učit nebudou.</i> (D 212)</p>	<p>ID znají svůj plán duše a podle toho se soustředí na potřebné informace</p>	<p>čistá mysl</p>
--	---	--	--	-------------------

<p>243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278</p>	<p><i>měsíc před maturou a naučím se to.</i>“ Ona celou maturitu udělala na jedničky. Oni seděli a říkali: „<i>No ale vy jste musela být opravdu vynikající žák.</i>“ A ona: „<i>Já jsem tady vůbec nechodila do té školy!</i>“ Takže ve chvíli, kdy ona věděla, že se to má naučit, protože ji jde o školu, o titul (nebo nevím o co všechno), tak najednou to začalo dávat smysl a ona se byla schopna naučit všechny maturitní předměty. Sama to nechápe. Ona sama říká: „<i>Já Vendulo vůbec nevím jak jsem to udělala! Já si k tomu prostě sedla a najednou mi to šlo!</i>“ A to jsou přesně ty dětska! To se jim prostě najednou otevře. Chápeš, ona neměla prostě zanesenou mysl. Všim tím „Musíš! Tady neumíš narýsovat trojúhelník.. tady toto a toto..“ Ona neměla zanesenou mysl. Ani tím strachem, a tím pádem se ji otevřela korunní čakra a všechny informace, které potřebovala, tam normálně přišli. Já to znám sama, tady ten stav je naprosto úžasný. Například když se tě někdo zeptá na něco, co nevíš. Jednou na mé přednášce se mě jeden pán zeptal: „<i>Co cítí dítě v bříšku?</i>“ A jak já to mám jako vědět, ne? Jsem si řekla. Ale já udělala: „<i>Hmm, moment.</i>“ A najednou jsem mu vysolila tolik informací co to dítě v bříšku matky dělá, že oni seděli úplně takhle.. a já taky. Říkala jsem si: „<i>Kde jsem na tohle přišla?</i>“ Já sama, byť je mi 40, a dokážu být napojená sama na sebe. To znamená jsem odpočatá, nejsem nemocná, neřeším zrovna nějaké katastrofy, tak přesně tohle se mi děje. Otevře se mi mysl a všechny informace, které potřebuju, mi prostě přijdou. Ale! Zeptej se mě na to za týden a já nebudu vůbec vědět o čem mluvíš. Protože zase, tu informaci nepotřebuju, tak je zavřená. Ale když bych ji zase potřebovala otevřít, tak ona se mi otevře. Prostě v tom Doktoru Strangeovi to je krásně. Nádherně.</p> <p>No ale jak se to má člověk naučit? Jak k tomu dospět, že si dokážeme vytrýdit, co je důležité a co ne? Jak se s tím naučit pracovat?</p> <p>Já si myslím, že ty víš, co je důležité a co ne. Teď je otázka nepodlehnout tomu okolí. Já si musela jednou prostě říct: „<i>Okej, tak já asi nejsem úplně nejchytřejší. Prostě nejsem nejchytřejší, neznám historii, neznám jazyky.</i>“ A jakoby jsem si řekla: „<i>Tak já radši budu hloupá než abych se sama v sobě trápila.</i>“ Jenomže tím, že jsem si řekla, že já jako můžu být hloupá, tím jsem jakoby přijala ten stav. Tím jsem přijala to, že nebudu inženýr, nebudu mít vysokou školu, to rozhodně nebudu. Já to prostě přesně takhle mám. Já si prostě nepamatuju informace, které se musím</p>			
--	--	--	--	--

<p>279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313</p>	<p>naučit. Když za mnou přijde třeba člověk, který trpí na deprese a tak dále, tak já jako nabádám ty rodiče, aby ho nenutili chodit do školy, do které chodí. Protože ten člověk, se mohl rozhodnout nastoupit na tu školu, protože třeba ještě nevěděl jakou, třeba ještě nevěděl jakou jít cestou. A tak nastoupil někam, ale za rok už se mu rozležela ta jeho cesta. Rozhodl se, že nechce být vlastně ajťák, ale že by rád choval žížaly. A to si řekneš: „<i>Tak si normální chovat žížaly? Co to s tebou je?</i>“ Jenže to je přesně ta inovativní energie těch indigových dětí. Oni sem budou přinášet úplně nové obory, úplně nové zájmové skupiny. Všechno nové. Takže když se někdo rozhodne chovat žížaly, tak z něho bude nejlepší chovatel žížal na celém světě a bude chovat a exportovat žížaly do celého světa. A je to normální. Tohle se prostě bude dít. Ty děti na to prostě mají. Jeden student vymyslel nějaký přístroj, který zničí všechny ty plasty v mořích a tak, jo, Dokonce se už vymyslela bakterie, která když ji nasadíš, tak sežere ten plast. Kde to je? Kde to je tyhle projekty? Proč už to dávno není nasazené? Ne, jenomže to není v zájmu elit a těch bohatých lidí. Takže se to bude muset vymyslet a bude to stát strašné prachy, aby z toho někdo profitoval. A proto tu máme právě ty děti. Pamatuješ si na to situaci, kdy někdo pomaloval Karlův most zespoda a přišla nějaká firma a řekla, že to bude stát hrůza milionů to odstranit? Přišel pak nějaký kluk a za noc to prostě odstranil. :D Bylo to všude v novinách. Jak to bude hrozně drahé, jak prostě stát bude muset zaplatit obrovské milionové částky za odstranění tady té historické památky a pak přišel kluk a za noc ty grafity prostě odstranil! Zdarma! To bylo ohromně vtípné. No a takhle ty indigové děti ukazují, že jsou věci možné. Že se nebudeme limitovat tím co čteme, co vidíme nebo co slyšíme. Ale že skutečně můžeme přinést tu novou inovativní energii. A ty děti jsou v takové energii „<i>Tak já to zkusím a uvidím jestli to vyjde.</i>“ Ale ne všechny zase, jo? Třeba ta má dcera, já u ní opravdu čekám až se probudí, až jí to dojde. Protože ta její sebehodnota je extrémně nízká, že už nemá touhu nic vymýšlet nebo se v životě o něco zasahovat. Jí je skoro 17 a ona přežívá. Ona už tak mladá v životě jen přežívá. A to je další typ těch indigových dětí, které byli tak okleštěné (ať už zdravým systémem, prostě vším možným), že ony se začnou utápět třeba v drogách. Jo? Protože to jim dává aspoň trochu pocit té svobody. To je</p>	<p><i>Oni sem budou přinášet úplně nové obory, úplně nové zájmové skupiny. Všechno nové. Takže když se někdo rozhodne chovat žížaly, tak z něho bude nejlepší chovatel žížal na celém světě a bude chovat a exportovat žížaly do celého světa. A je to normální. Tohle se prostě bude dít. Ty děti na to prostě mají.</i> (D 287)</p> <p><i>Ty indigové děti ukazují, že jsou věci možné. Že se nebudeme limitovat tím, co čteme, co vidíme nebo co slyšíme. Ale že skutečně můžeme přinést tu novou inovativní energii. A ty děti jsou v takové energii „Tak já to zkusím a uvidím jestli to vyjde.“</i> (D 304)</p> <p><i>Třeba ta má dcera, já u ní opravdu čekám až se probudí, až jí to dojde. Protože ta její sebehodnota je extrémně nízká, že už nemá touhu nic vymýšlet nebo se v životě o něco zasahovat. Jí je skoro 17 a ona přežívá. Ona už tak mladá v životě jen přežívá. A to je další typ těch indigových dětí, které byly tak okleštěné (...), že ony se začnou utápět třeba v drogách. Protože to jim dává aspoň trochu pocit té svobody.</i> (D 308)</p>	<p>ID dokazují světu, že změny jsou možné</p> <p>ID dokazují světu, že změny jsou možné</p> <p>ID mají sklony k návykovým látkám. Osvobozují je.</p>	<p>reforma společnosti</p> <p>reforma společnosti</p> <p>ID a návykové látky</p>
--	---	--	--	--

<p>314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349</p>	<p>pro ně aspoň trochu quo. „<i>Ted' se cítím svobodný než zase prostě spadnu do toho hmotného hnuhu.</i>“ A Vendy, jak se k takovým dětem teda máme chovat? Ve škole je jiné, doma se chová jinak. Máme se i my chovat jinak? Zlatíčko, ty by ses měla podíval na film Summerhill. Znáš to? No jasně! Ten už jsem viděla! Bezva. Protože tam, jak oni přistupovali k těm dětem? Naprosto individuálně. Kdežto ve třídách, kde máš 30 dětí, jednoho kantora, prostě není možné přistupovat individuálně. Stejně tak to máš v nemocnicích. Takže ono to možná chce posílit řady těch učitelů, nechat jim větší možnost sebevyjádření. Protože je spousta mladých učitelů, kteří chtějí přinášet ty nové inovace, ale ten systém jim to prostě nedovolí. Protože třeba ten pan ředitel tam je 40, 50 let (a takhle my to děláme, a když to takhle dělat nebudeš, tak tu pro tebe není místo). Tak jsou tam znova ty staré komunistické struktury, které jedou v tom otřesném škatulkování. Takže nevím jakým způsobem by se to dalo rychle změnit, v případě hlavně státních škol. Je ale pravda, že už i tam dochází alespoň k minimálním změnám. Například jsme si byli jednou promluvit s jedním starším opravdu komunistickým učitelem, dát mu jiný úhel pohledu. Říct mu: „<i>Hele pane učiteli, těm dětem nemůžete říkat, že jsou hloupé, protože oni na to reagují a ony vás nebudou mít rády.</i>“ A on tam jako tak seděl a úplně ty informace byly pro něho jako nové, jo? A následná hodina byla prý úplně jiná. On k těm dětem byl úplně jiný, tolerantní. Učitelé toho starého systému dělají jednu velkou chybu, která jim kdysi vycházela, ale v dnes už jim rozhodně vycházet nebude. A to tu, že oni se prostě staví nad toho žáka. „<i>Já jsem ta autorita a ty jsi ten sopel, který mě bude poslouchat a bude dělat, co já mu říkám. A jestliže mě neposlechněš, tak z toho vyvodím patřičné důsledky.</i>“ Jo? Že tam to ego hraje tu velkou roli. Ale když ten člověk se postavil na úroveň toho žáka a řekl si: „<i>Hele tak ta holka dneska prostě jen neposlouchá ten výklad, protože kdoví čím si zrovna prochází, co zažila doma, třeba má menstruaci, třeba ji zrovna břicho.</i>“ Nemusí to být hned záměrná provokace, lenost. Nedostával by s nimi hned do takového odporu. Když by on tam přijal tu situaci. Ale zase takhle. Nechtěla bych být v kůži dnešních učitelů. Fakt ne, protože ty dnešní děti s tou silnou energií, jak jsou si vědomi toho kým jsou, tak ony ho mají jako úplně na</p>	<p><i>Ono to možná chce posílit řady těch učitelů, nechat jim větší možnost sebevyjádření. Protože je spousta mladých učitelů, kteří chtějí přinášet ty nové inovace, ale ten systém jim to prostě nedovolí</i> (D 325) <i>Třeba ten pan ředitel tam je 40, 50 let („a takhle my to děláme, a když to takhle dělat nebudeš, tak tu pro tebe není místo). Tak jsou tam znova ty staré komunistické struktury, které jedou v tom otřesném škatulkování. Takže nevím jakým způsobem by se to dalo rychle změnit, v případě hlavně státních škol. Je ale pravda, že už i tam dochází alespoň k minimálním změnám.</i> (D 328) <i>Učitelé toho starého systému dělají jednu velkou chybu, která jim kdysi vycházela, ale dnes už jim rozhodně vycházet nebude. A to tu, že oni se prostě staví nad toho žáka. (...) Že tam to ego hraje tu velkou roli.</i> (D 339) <i>Kdyby ten člověk se postavil na úroveň toho žáka (...), nedostával by se s nimi hned do takového odporu. Když by on tam přijal tu situaci.</i> (D 344) <i>Nechtěla bych být v kůži dnešních učitelů. Fakt ne, protože ty dnešní děti s tou silnou energií, jak jsou si vědomi toho kým jsou, tak ony ho mají jako úplně na háku. Jestliže se jednou provinila ta autorita něčím, co není</i></p>	<p>Jsou učitelé, kteří by rádi prováděli změny, ale systém jim to neumožňuje. Většina státních škol používá staré vzdělávací metody, které nejsou efektivní Učitelé neumí změnit styl výuky a přizpůsobit se žákům Žáci a učitelé by si měli být rovni Vysokovibrační děti neakceptují bezpráví a nespravedlnost. Velkou potíž jim</p>	<p>školství školství školství školství školství</p>
--	---	--	--	---

<p>350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385</p>	<p>háku. Jo? Jestliže se jednou provinila ta autorita něčím, co není fěr, jestliže projevila nějaké bezpráví, tak ten člověk skončil prostě. A to nemuselo být spáchané na tom žákovi, ale na spolužačce třeba, a v ten moment skončí u celé třídy, protože byl nespravedlivý. A ta třída už ho nebude respektovat, nebude ho brát. Takže ti učitelé by potřebovali udělat změnu. Protože ani oni nejsou šťastní, oni jsou úplně vyřízení ti učitelé. Oni vlastně neví jak s téma dětskama mluvit, jak je učit. Zkouší všechny ty staré metody, které už ale prostě nefungují. Jo? A oni kdyby byli ochotní... „Podívejte se, už tady 10 let zkoušíte něco, co nefunguje, pojdme udělat nějakou nadaci, společnost, nějaký spolek, který bude dělat školení učitelům, jak vlastně reagovat na takové dítě. Jak s ním spolupracovat.“ V zásadě si myslím, že to jsou velice jednoduché principy. Je to jenom: Buď spravedlivý. Buď autorita, která dává hranice, ale nepřikazuje. Nemusí být nutně jako kamarád. O to se hodně těch starých učitelů snaží, když už si s tím žákem neví rady. Ale to taky úplně nefunguje. Protože on si potřebuje zachovat takovou tu vážnost, aby ho to dítě prostě bralo. Já jsem si vždycky myslela, že tady ty děti potřebují hlavně svobodu. To je pravda, ale oni v té svobodě musí mít i jisté hranice. Takže já jsem udělala velké chyby, že jsem se ptala své dcery: „Eminko, tak jsme se neviděli celý týden, nechtěla bys jet s náma na chatu?“ A ona: „Hmm, možná jo, Já nevím. A nebo ne.“ A za hodinu: „A tak já bych jela.“ A v závěru pak zase volá: „A tak já nakonec nepojedu.“ A my: „Dobře Eminko, respektujeme tvůj názor.“ A to jsem zjistila, že cesta do pekel. Protože jakmile ty děti mají tu energii svobody rozvinutou, tak oni mají úplně neukotvenou. A oni potřebují někoho, kdo přijde a řekne mu: „O víkendů jedeme na chatu.“ A to dítě: „Ehh, achjoo a proč? A tak joo.“ A je v tom v pohodě. Jakmile mu řekneš, že je něco potřeba udělat, tak je s tím v pohodě. Já jsem udělala opravdu velké chyby, i otec vlastně, kdy jsme ji nechávali velkou svobodu. My jsme ji furt uvolňovali, budeme ji respektovat. Ano, chová se fakt hrozně, ale to nevadí. Má na to právo, budeme to respektovat. A z ní prostě vyrostl s prominutím nešťastný spratek, protože ona neměla ty hranice. Jo? Takže teď znova ty hranice nějak nastavujeme, ale myslím si, že teď v 16 je na to už docela pozdě. Takže u toho druhého dítěte to vidím tak, že ano má svobodu, ale už se ji neptám jestli by mohla pro mě něco udělat. Už ji</p>	<p><i>fěr, jestliže projevila nějaké bezpráví, tak ten člověk skončil prostě. A to nemuselo být spáchané na tom žákovi, ale na spolužačce třeba, a v ten moment skončí u celé třídy, protože byl nespravedlivý. A ta třída už ho nebude respektovat, nebude ho brát.</i> (D 349)</p> <p><i>Učitelé by potřebovali udělat změnu. Protože ani oni nejsou šťastní, oni jsou úplně vyřízení ti učitelé. Oni vlastně neví jak s téma dětskama mluvit, jak je učit. Zkouší všechny ty staré metody, které už ale prostě nefungují. „Podívejte se, už tady 10 let zkoušíte něco, co nefunguje, pojdme udělat nějakou nadaci, společnost, nějaký spolek, který bude dělat školení učitelům, jak vlastně reagovat na takové dítě. Jak s ním spolupracovat.“</i> (D 356)</p> <p><i>V zásadě si myslím, že to jsou velice jednoduché principy. Je to jenom: Buď spravedlivý. Buď autorita, která dává hranice, ale nepřikazuje. Nemusí být nutně jako kamarád. (...) On si potřebuje zachovat takovou tu vážnost, aby ho to dítě prostě bralo.</i> (D 363)</p>	<p>proto dělají učitelé.</p> <p>Učitelé si neví s žáky rady. Navrhuje pro ně založení nadací, spolků, kurzů aj. jak pracovat s ID.</p> <p>Spravedlivý a autoritativní přístup bez příkazů je pro ID nejvhodnější.</p>	<p>školství</p> <p>Postoje k ID</p>
--	--	---	---	-------------------------------------

<p>386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420</p>	<p>rovnou řeknu: „<i>Pojď potřebuju abys teď něco udělala.</i>“ A to dítě to udělá a je s tím v pohodě. Zároveň v tom cítí tu svoji svobodu. Jo? A kdy sis uvědomila, že ty tvé děti jsou indigové? U té první dcerky to bylo trochu jinak. Ale ta druhá, to bylo jako úplně jasně. Říkám, já nerada používám ten název indigový, ale používám to teď kvůli tobě. Jo? No ale vlastně nevím, jakou energii si ta druhá dcerka nese. Ale ona od mala, jsem měla pocit, že mluví pouze telepaticky. Ona skoro nemluvila, občas vydávala zvuky. Takže ona třeba byla v obýváku a já jsem vůbec nevěděla, že brečí protože i tiše plakala no a tak to bylo zajímavý prostě. :-D No a dělala jako takové zvláštní věci. Byla mnohem menší než tvoje 4letá ségra a ona třeba přišla k někomu, přiložila ruku na čelo a udělala třeba tohle [nechápnavý úsměv]. A pak šla zase pryč. Nevím co to jako udělala, ale přišlo jí to velmi vtipné. A nebo jsme zjistili, že slyší úplně na jiné frekvenci. Zjistili jsme, že je nedoslýchavá, čili naší frekvenci ona neslyšela vůbec, ale když si ji pustila písničku, která se jí líbila, tak to nefalešně zazpívala. Jak možné, že to dětsko je schopné zazpívat mi „Let it go, let it go“ a není schopná mi zazpívat „Skákal pes přes oves“. Protože ona to prostě neslyší. Takže tam bylo prostě spousta takových věcí, které já už jsem zase vyčlenila, ale bylo toho opravdu spoustu. Vendy, změnilo se u tebe něco ve výchově, když sis uvědomila, že máš doma indigové děti? Já jsem neměla sebemenší možnost to dítě nějakým způsobem vychovat. Ono už sem přišlo jako bytost a teď začlo formovat mě. A ty děti formujou jakkoliv. Bud svýma náladama, někdo vzpurný, někdo je hyperaktivní, někdo je ufnukaný. Nebo třeba formují rodiče svýma nemocema a vlastně nás učí, abychom se díky nim zbavovali toho lpění, strachu Jo? Když má někdo přílišný strach, že jeho dítě zemře, nebo že se mu něco stane.. No tak co se stane? No tak to dítě bude v nemocnici pořád, bude v ohrožení života jenom proto aby dalo tomu rodiči najevo kde je ta jeho energie blokována. Víš co, ono se to potom začalo měnit až pár let zpátky, možná ani ne, možná spíše v počtu měsíců. Kdy jak začly růst, tak mi začlo docházet, že oni fakt ví, že já se jim sice snažím zasahovat do života, chránit je a umetat jim cestičku, aby ji měly lehkou, ale o to tady právě vůbec nejde. Každý tady potřebujeme určitou míru zranění, abychom mohli být</p>	<p><i>Já jsem neměla sebemenší možnost to dítě nějakým způsobem vychovat. Ono už sem přišlo jako bytost a teď začlo formovat mě. A ty děti formujou jakkoliv. Bud svýma náladama, někdo je vzpurný, někdo je hyperaktivní, někdo je ufnukaný. Nebo třeba formují rodiče svýma nemocema. A vlastně nás učí, abychom se díky nim zbavovali toho lpění, strachu.</i> (D 409)</p> <p><i>Ono se to potom začalo měnit až pár let zpátky. Jak začly růst, tak mi začlo docházet, že oni fakt ví. Že já se jim sice snažím zasahovat do života, chránit je a umetat jim cestičku, aby ji měly lehkou, ale o to tady právě vůbec nejde. Každý tady potřebujeme určitou míru zranění, abychom mohli být různými směry. Jako respektovat a být respektován nebo taková ta metoda nevhodou a tak, jo. To byl vždycky ale takový náraz do zdi, že jako stejně to nešlo. Takže mám pocit, že to ani nejde.</i> (D 418)</p>	<p>ID reaguje na okolí, které se snaží svým chováním napravit.</p> <p>ID je velice obtížné vychovávat, protože ony ví lépe než rodič, co přesně v jejich životě potřebují.</p>	<p>Postoje k ID</p> <p>Postoje k ID</p>
--	--	---	--	---

<p>421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456</p>	<p>vlastně tím člověkem. A já jsem se pokoušela jít různými směry, jo? Jako respektovat a být respektován nebo taková ta metoda nevyčovou a tak, jo. To byl vždycky ale takový náraz do zdi, že jako stejně to nešlo. Takže mám pocit, že to ani nejde. Všimla jsem si, že prostě absolutně nefunguje manipulace. A to jakéhokoliv stylu. Ani po dobrém, ani po zlém. Prostě jakmile je to manipulace, končíš. Jedno dítě mi to dává najevo vzpurností, odporem a konfliktem, a to to druhé zase tak jako tím smutkem, frustrací, zamlklostí.. takže já mám prostě obě tady ty verze. Takže já si musím dávat velký pozor, když s nimi mluvím, jestli s nimi nemanipuluju. A dokonce je to tak, že jsem dcerce něco vysvětlovala (protože ona se neuměla rozhodnout, jestli chce jít na bazén nebo ne) a já jsem potřebovala ať se rozhodne, protože jsem ji musela nabalit věci když šla k tatínkovi. A ona pořád: „Já nevím.“ A já jsem ji říkala: „Johanko, já chci ať se rozhodneš sama, ale jenom ti chci říct, jak je to fajnové na bazénu. Samozřejmě si uvědomuju, že teď s tebou manipuluju, ale jinak to neumím. Takže teď ti budu říkat, jak perfektně si to na tom bazénu můžeš užít.“ Ale víš co, ale asi i ty, Naty, jsme z těch rodových linií, kde manipulovat bylo přirozené, to bylo dokonce jako žádoucí. Takže my to máme jako tak hluboko vryté v buňkách, takže jsem laskavá sama k sobě a říkám, si neumím prostě všechno umět. Takže ne, já jsem ve výsledku nezměnila nic. Protože jakoukoliv změnu jsem chtěla udělat, tak nešla. A do teďka to tak je. Já mám prostě pocit, že ty děti mají tu svou cestu. A my tu máme prostě jen být, vůbec jim do toho nemáme zasahovat a když budou chtít, tak si k nám zajdou pro nějakou útěchu, podporu, peníze, pro nějaké dobré slovo, ale jinak je máme nechat jako úplně být. A to jako úplně nekoresponduje s pravidly tohoto světa. Protože tento svět ti jako řekne: „A ty jako nemotivuješ to dítě? A ty mu neříkáš, že musí chodit do kroužků? A ty ho nenutíš dělat tohle a tohle?“ Já se fakt pokoušela, ale nikam to nevedlo. A to je jak i co se týče lékařů. Když ta moje mladší dcerka se narodila s špatným sluchem a zrakem, dysfázií, se svalovou.. ehm.. no nevím jak už se to jmenovalo tyhle ty diagnózy. A běžný člověk ti řekne: „Musíš chodit tam, tam, tam a tam a musíš dělat to, to, to a to a cvičit doma tak, tak, tak a tak. A my jsme se o to všechno pokoušeli mnoho let, ale vedlo jediné tak frustraci nás obou. Tvořilo to takovou tu zeď mezi náma, tu nenávisť. A „ty mi ubližuješ, ty mě nemáš ráda.“ Víš a teď takový ten smutek. „Co</p>	<p><i>Všimla jsem si, že prostě absolutně nefunguje manipulace. A to jakéhokoliv stylu. Ani po dobrém, ani po zlém. Prostě jakmile je to manipulace, končíš. Jedno dítě mi to dává najevo vzpurností, odporem a konfliktem, a to to druhé zase tak jako tím smutkem, frustrací, zamlklostí. Takže já si musím dávat velký pozor, když s nimi mluvím, jestli s nimi nemanipuluju.</i> (D 426)</p> <p><i>Já mám prostě pocit, že ty děti mají tu svou cestu. A my tu máme prostě jen být, vůbec jim do toho nemáme zasahovat a když budou chtít, tak si k nám zajdou pro nějakou útěchu, podporu, peníze, pro nějaké dobré slovo, ale jinak je máme nechat jako úplně být. A to jako úplně nekoresponduje s pravidly tohoto světa.</i> (D 444)</p>	<p>Manipulace nefunguje.</p> <p>Rodič by neměl zasahovat do života ID. Stačí, když mu bude oporou a kdykoli k dispozici.</p>	<p>Postoje k ID</p> <p>Postoje k ID</p>
--	--	--	--	---

<p>457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492</p>	<p><i>z tebe bude, když nebudeme cvičit? “ A teď mi to samozřejmě ještě dávali sežrat v těch různých rozvojových střediscích. „Maminko, vy s ní ale fakt musíte cvičit!“ A já že: „Ale já se fakt snažím, ale to prostě fakt nejde! To dítě je naprosto nešťastné a mám se snad dívat na to smutné dětsko, které nechápe proč to dělám?“ A když jsem za život potkávala maminky, které si procházely něčím podobným, tak pro ně byla obrovská úleva, když jsem jim řekla. „Hele důvěřuj tomu svému dítěti, ne jen doktorův, oni neví. Oni tě budou posílat od čerta k ďáblu, protože z toho mají body, protože jim o nic nejde.“ Jedné mamince jsem zrovna minulý týden řekla: „Vy nevíte jak dlouho tady to vaše dítě bude (protože ona byla postižená hodně). Místo toho lítání po doktorech si to s ní prostě užijte, v klidu. Nemusíte každý týden někam jezdit. Stejně sama vidíte vám vůbec nepomáhají.“ A oni vždycky řeknou: „Jo, ji to nepomáhá. Já mám pocit že se to třeba posune, ale za tu obrovskou dřinu je tam takový jako malilinkatý posun. Neříkám, že je to vždycky. Ale musí to být v souladu s tou cestou toho dítěte. Takže já jsem musela přijmout, že je to cesta té mé dcery. Že se rozhodla, že nechce být úplně zdravá. Že to chce mít takhle a takhle a my to musíme respektovat. A já jsem si uvědomila, že já se ji vlastně celou tu dobu snažím opravovat, celou ji zpravit, aby byla jako my ostatní. Ale co když to tak vůbec nemá být? Co když ona to tak vůbec nechce. Co když ona má být takhle zpomalená, nemá mít to tělo úplně jako v souladu s věkem, ani ten mentál. Ona ale třeba dospěje do nějakého věku, a najednou se ji stane nějaké uzdravení, ona se uzdraví sama za sebe a bude schopná to předávat dál. A bude to nějaká super ohromná metoda a ne to naše desetileté chození po rehabilitacích. Ale já ji fakt musím důvěřovat, protože to mě fakt naučily.</i></p> <p>A vzpomeneš si ještě na nějaké dítě, které si měla na konzultaci a poznala jsi, že je právě takové?</p> <p><i>Všechny jsou už dnes takové. Takových těch dětí ve věku 14 až 17, jo? Už ale i 12leté se na mě obrací se svými problémy. Ale teď nechci vypadat jako nějaká terapeutka dětí, to v žádném případě nejsem. Ale když si ke mně to dítě chce najít cestu a samo si řekne, že chce ke mně jít, tak já mu naprosto důvěřuju, že ke mně může přijít. Ale teď ty 12leté jsou už trošku jiné. Tam cítíš, že už nemají takovou energii odporu jako ty indigové, ty starší děti. Dnes je takový „trend“, když to tak nehezky</i></p>	<p><i>Všechny jsou už dnes takové. Takových těch dětí ve věku 14 až 17. Už ale i 12leté se na mě obrací se svými problémy. Ale teď ty 12leté jsou už trošku jiné. Tam cítíš, že už nemají takovou energii odporu jako ty indigové, ty starší děti.</i> (D 488)</p> <p><i>Ty děti se teď jako hrozně trápí, ony se řežou, ony se sebepoškozují, ony jsou na práškách. Jsou úplně na dně, neví si rady se svým životem.</i> (D 495)</p>	<p>Dnes jsou všechny děti vysokovibrační.</p> <p>Dnešní děti jsou v životě nešťastné.</p>	<p>povědomí rodiče</p> <p>prožívání ID</p>
--	--	---	---	--

<p>493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528</p>	<p>řeknu, že ty děti se teď jako hrozně trápí, ony se řežou, ony se sebepoškozují, ony jsou na práškách. Jsou úplně na dně, neví si rady se svým životem. No, a čím to je si asi říkáš? No je to samozřejmě tím, že pijou neustále energetáky, takže ta přeměna cukru jim nedělá na psychiku vůbec dobře. Ale víš co? A teď ony ještě k tomu dostaly na výběr, že si můžou vybrat, jaké jsou pohlaví! Takže ony v tom brutálním zmatku, který mají, si ještě vybírají pohlaví! To je tak bláznivé! Takže ony si teď třeba řeknou: „<i>Já jsem nebinární.</i>“ No jasně, že v určitém věku prostě ještě úplně nevíš, jestli jsi na holky nebo na kluky. Nebo vlastně tam nemají žádnou touhu, protože tam mají nějaké trauma z dětství. Tak se najednou rozhodnou, že žádné pohlaví nemají, protože prostě v dnešní době můžou a my to musíme všichni respektovat. V dnešní době je to úplně normální. Ti puberťáci teď takhle fakt uvažují! To je naprosto šílená doba! A opravdu ti, co to podporují, by měli být normálně fakt potrestáni. Protože do té chaotické myslí to těm dětem přinese jen další chaos. Šílené. Vem si, že potřebuješ třeba nové šaty. Jdeš do obchodu, kde máš na výběr x-milion druhů v různých barvách, ale přesto nejsi schopna si vybrat. Nebo máš situaci, kdy jdeš do obchodu, ve kterém jsou jen šaty troje. Je naprosto jisté, že si jedny vybereš. A takhle podobně to je i s tím pohlavím. My nemůžeme těm dětskám v dnešní době nabízet další pohlaví, panebože. Já jsem teď četla knížku o pohlaví, a to je: „<i>Buď jsi muž, ale chceš být žena. A když už jsi ta žena, tak chceš být ale v mužském nastavení.</i>“ Takže to nedává vůbec ani tu logiku. Pak se můžeme divit, že ty dnešní děti si vůbec se sebou neví rady.</p> <p>A jak k tomu přistupují rodiče, když to s nimi konzultuješ?</p> <p>Teď to možná vyzní trochu kontroverzně. Ale myslím si, že větší štěstí mají ty děti, kterým rodiče řeknou: „<i>Ježiš, ty jsi blázen. Já ti vyliskám. Prostě tohle nebudeš dělat.</i>“ Ty rodiče prostě nastaví ty hranice. Zároveň tím neříkám, že tohle je ta správná cesta, to rozhodně ne. Ale to dítě si najednou řekne: „<i>Aha, já tady mám nějakou hranici. Táta by mě zabil, kdybych domů přišla a řekla, že nemám pohlaví. Tak jo to nemůžu.</i>“ Za pár let se z toho to dítě dostane a už se může klidně rozhodnout (z pozice ne té hormonální bouře, která se v něm projevuje). Většina rodičů, kteří za mnou ale chodí jsou právě ti respektující. Oni by</p>	<p><i>Teď ony ještě k tomu dostaly na výběr, že si můžou vybrat, jaké jsou pohlaví! Takže ony v tom brutálním zmatku, který mají, si ještě vybírají pohlaví! To je tak bláznivé!</i> (D 499)</p>	<p>ID přitěžuje dnešní možnost širokého výběru sexuální orientace.</p>	<p>prožívání ID</p>
--	---	--	--	---------------------

<p>529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565</p>	<p>to dítě chtěli chápat a respektují tu jeho cestu. To je sice taky dobře, ale myslím si, že to ten zmatek v dětech jen prodlužuje.</p> <p>Myslíš si, že je to více psychického původu, že ty děti nedokáží žít ve vlastním těle? V čem si myslíš, že je ten největší problém? Já se třeba měla ráda jako žena odjakživa a nikdy mě asi ani nenapadlo, být jiným pohlavím.</p> <p>Osobně opravdu věřím, že to jsou právě ty nové děti, které se na naši planetu narodili jako úplně nové bytosti. Když se dostaneš do prostoru duše, tak ty zjistíš, že ta duše nemá pohlaví. Ona není kluk ani holka. A přicházejí k nám sem bytosti, které jsou tak napojené na tu svou duši, že ony nepotřebují pohlaví. Ony se normálně tak i některé narodí, že nemají vlastně ženský ani mužský orgán. Takže v to věřím, že je. Ale to co, vidím já velmi často, tak ti lidé, kteří touží po změně nebo už změnu udělali, tak to jsou lidé, kteří mají opravdu silně potlačenou vnitřní bolest. Oni vlastně nejsou schopni vůbec spolupracovat. Já jsem teď měla 3 nebo 4 takové děti. To jsou lidé, s tak silnou vnitřní bolestí, že pro ně je dostat se do svého vnitřního světa (dostat se sami k sobě), je nemožné. Já jsem s nimi proseděla tolik hodin a nikam to nevedlo. Já jsem opravdu přesvědčená, že u nich je to prostě nemožné. Takže jsem jim řekla, že respektuji jejich cestu a že se rozhodli, že si tohle chtějí v životě zažít, tak ať si tím projdou. Jen potom je potřeba uklidnit ty rodiče, že se nedá nic dělat. Ať respektují jejich rozhodnutí a nechají tomu volný průběh.</p> <p>Indigové děti bývají ve všech směrech extrémně přecitlivělé. Vnímáš to i u svých dětí?</p> <p>Jo, extrémně. Já říkám, že jedna je d'ábel a druhá je anděl. A ani jedno není dobře nebo špatně. Ta starší, to je chodící temnota. Ta je opravdu labilní. Sama to dokáže o sobě říct, že ale neví co s tím má dělat. Všechno se jí dotýká, a to i třeba ve světě. Nějaké křivdy, nespravedlnost apod. Extrémně silně to prožívá. A ta druhá to je zase chodící světlo. Je velice zase citlivá, ale ona se o tu temnotu světa zase vůbec nezajímá. Ona se tím tolik nezabývá. Ona místo toho, aby se šíleně emocionálně rozlad'ovala, tak cítí emoce druhých. A z toho je schopna mít nemoc Mít bolest hlavy, cítit nevolnost. Jo? Ona tak silně vnímá a prožívá emoce druhých, že je náchylná je i přejímat. Takhle reaguje její tělo. Já si musím dávat opravdu pozor na své emoce, protože ji to může způsobit</p>	<p><i>Jo, extrémně. Já říkám, že jedna je d'ábel a druhá je anděl. A ani jedno není dobře nebo špatně. Ta starší, to je chodící temnota. Ta je opravdu labilní. Sama to dokáže o sobě říct, že ale neví, co s tím má dělat. Všechno se jí dotýká, a to i třeba ve světě. Nějaké křivdy, nespravedlnost apod. Extrémně silně to prožívá. A ta druhá to je zase chodící světlo. Je velice zase citlivá, ale ona se o tu temnotu světa zase vůbec nezajímá. Ona se tím tolik nezabývá. Ona místo toho, aby se šíleně emocionálně rozlad'ovala, tak cítí emoce druhých. A z toho je schopna mít nemoc. Mít bolest hlavy, cítit nevolnost. Jo? Ona tak silně vnímá a prožívá emoce druhých, že je náchylná je i přejímat. Takhle reaguje její tělo.</i></p> <p>(D 556)</p> <p><i>Věřím, že až vyrostou z puberty, tak to, co jim tady teď škodí (to, že momentálně žijí ve stínu a trápí se), tak to se jednou dostane do světla a převrátí se to na druhou stranu. Ta citlivost, která jim teď dělá obrovskou potíž a omezuje je, bude pro ně jednou ohromným darem. A bude darem nejen pro ně, ale hlavně pro tuto planetu. Protože si vezmi, že právě tyto pubertální děti se najednou všechny hromadně probudí, to bude záblesk! To bude obrovských změn!</i></p> <p>(D 567)</p>	<p>Jedna dcera je velice labilní a není schopna si pomoci. Druhá je vysoce citlivá na emoce druhých lidí a vše hluboce prožívá.</p> <p>ID v dospělosti pochopí, jakými výhodami jsou obdařené.</p>	<p>prožívání ID</p> <p>citlivost jako výhoda</p>
--	---	---	--	--

<p>566 567 568 568 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 595 596 597 598 599 600</p>	<p>zdravotní potíže. Takže jo, jsou hodně napojené na sebe. Já věřím, že až vyrostou z puberty, tak to, co jim tady teď škodí (to, že momentálně žijí ve stínu a trápí se), tak to se jednou dostane do světla a převrátí se to na druhou stranu. Ta citlivost, která jim teď dělá obrovskou potíž a omezuje je, bude pro ně jednou ohromným darem. A bude darem nejen pro ně, ale hlavně pro tuto planetu. Protože si vezmi, že právě tyto pubertální děti se najednou všechny hromadně probudí, to bude záblesk! To bude obrovských změn!</p> <p>A mají nějaké sny nebo představy do budoucna ty děti, se kterými se setkáváš na konzultacích? Něco co by změnilo svět?</p> <p>Jo, setkávám. Hodně záleží na tom, v jaké rodině to dítě vyrůstá. Jestliže je to podporující rodina, kde rodiče sami jsou už sami na určitém stupni vědomí, tak to dítě si dovolí rozvíjet si svůj sen. Protože ty rodiče ho podporují. Já jsem třeba velmi podporující rodič. Chceš být řezník? No super, budeš řezník! To je skvělé, jdi do toho! Chceš být baletka? Super, sice máš nadváhu.. ale jo! Jdeme do toho, zařídíme! :D ta má mladší má každý den jiný sen. Jeden den si přeje být policistka, druhý den doktorka třetí den pekařka a takhle to je zatím u ní jak na kolotoči. Pořád má sny. Je ještě malá, no. Ale jako zatím jsem si asi nevšimla, že by jedna z nich měla nějaké altruistické představy o budoucnosti. Mám pocit, že jak je ten jejich svět extrémně energeticky náročný, tak mají co dělat sami se sebou. Nemají k tomu prostor, nemají sami v sobě tu kapacitu zabývat se něčím jiným. Ale jsou i děti, které jsou proslulý, že v opravdu malém věku vymyslí nějaký opravdu velký projekt. Pamatuješ jak jsem ti říkala, že jeden mladý kluk vymyslel stroj na odstranění nečistot v moři? Tak něco takového se tu prostě bude dít. Ale zase opravdu záleží na rodině. Protože jestli to dítě vyrůstá v rodině, která je typicky materialistická a ještě ti rodiče nejsou úplně inteligentní, je to taková ta běžná dělnická třída, tak oni to dítě úplně utlačí. Oni se mu vysmějí. Já si nemyslím, že je zas až tak velký rozdíl v podmínkách rodin, ve kterých jsme žili my a které jsou teď. Jenom ty děti si do toho už nenechávají tolik mluvit. Navíc ty děti si dopředu vybírají, do jaké rodiny se narodí. A tyto děti se budou do těchto rodin rodit, protože oni touží po tom, aby také konečně prozřeli. Otázka je, jak to dítě je silné. Jestli se nechá utlačit nebo si to nenechá líbit. Záleží i na temperamentu.</p> <p>A vnímáš rozdíl ve stravování?</p>	<p><i>Hodně záleží na tom, v jaké rodině to dítě vyrůstá. Jestliže je to podporující rodina, kde rodiče sami jsou už sami na určitém stupni vědomí, tak to dítě si dovolí rozvíjet si svůj sen. Protože ty rodiče ho podporují. (D 577)</i></p> <p><i>Mám pocit, že jak je ten jejich svět extrémně energeticky náročný, tak mají co dělat sami se sebou. Nemají k tomu prostor, nemají sami v sobě tu kapacitu zabývat se něčím jiným. Ale jsou i děti, které jsou proslulý, že v opravdu malém věku vymyslí nějaký opravdu velký projekt. Protože jestli to dítě vyrůstá v rodině, která je typicky materialistická a ještě ti rodiče nejsou úplně inteligentní, je to taková ta běžná dělnická třída, tak oni to dítě úplně utlačí. Oni se mu vysmějí. (D 586)</i></p> <p><i>Já si nemyslím, že je zas až tak velký rozdíl v podmínkách rodin, ve kterých jsme žili my a které jsou teď. Jenom ty děti si do toho už nenechávají tolik mluvit. (D 595)</i></p> <p><i>Ty děti si dopředu vybírají, do jaké rodiny se narodí. A tyto děti se budou do těchto rodin rodit, protože oni touží po tom, aby také konečně prozřeli. Otázka je, jak to dítě je silné. Jestli se nechá utlačit nebo si to nenechá líbit. (D 597)</i></p>	<p>Vysokovibrační děti potřebují vyrůstat ve vysokovibrační rodině.</p> <p>Některé ID o proměněch lidstvo</p> <p>Dnešní děti více prosazují své názory než děti starších generací</p> <p>ID se záměrně rodí i do rodin, u kterých vidí potřebu jejich nápravy</p>	<p>rodina</p> <p>reforma společnosti</p> <p>projevy chování ID</p> <p>reforma společnosti</p>
--	--	--	---	---

<p>601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636</p>	<p>To určitě! Všimni si, že většina z nich jsou od mala vegetariáni. Mají přirozeně rozvinutý soucit. Většinou třeba když jsou ještě malíci, tak nechtějí jíst nic jiného než tu suchou potravinu. Jo? Třeba maminka uvaří maso s bramborem a oni nebudou jíst nic jiného než ty brambory. Nebo budou chtít úplně něco jiného. Nějakou zeleninu, ovoce. Většinou Jednodruhová potravina. „<i>Já si dám polívku, ale dej mi jen ty nudle. Tady si dám mrkvičku, suchou rýži.</i>“ Jo? Ony jsou takhle spokojení. A hlavně jim to stačí. Vem si, že některé ty děti ani nepotřebují tu stravu tolik jak my to máme naučení. Jasně, problém by byl, kdyby ona celý den jedla jen sladkosti a pak chtěla jen suchou rýži. To ne. Ale pokud jí celý den tak jak jsme se bavily, tak to je naprosto v pořádku. Hlavně to dítě nenutit, protože mu z toho nemusí být dobře a může to v něm něco vyvolat. Měli bychom respektovat její rozhodnutí. Ona prostě ví, kdy má hlad, co potřebuje. To jen my jsme naučení jíst v podstatě celý den a nepřemýšlet nad tím, co naše tělo opravdu potřebuje. Jíme spíše automaticky a nepřemýšlíme, jestli opravdu to, na co máme chuť potřebujeme. Jo?</p> <p>Jo a co je ještě důležité! Tady ty děti si do určitého věku pamatují své minulé životy. A ta moje malá, neuvěříš. Když ona byla úplně malinká, tak ona si normálně sedla za jídelní stůl (tak jako každý den) a ona si vzala ubrousek, dala si ho na kolen (to jin nikdo neučil, to nemohla nikde vidět!) a když pila nebo držela skleničku, tak vždycky se zvednutým malíčkem. No nepochopíš, to bys musela vidět prostě!</p> <p>A ještě jsem si všimla, jak ony jsou napojeny na ten svůj vnitřní svět, tak ony si pořád s někým povídají. A v místnosti nikdo jako není třeba, jo? Ta malá mi třeba neustále říkala, že tu má kamaráda. A teď ty rodiče, co mají doma takové dítě si začnou říkat, že je blázen a že musí s ním hned poradny a tak. Přitom to dítě si tak jenom mluví samo se sebou. To je jeho vnitřní dítě, jeho emocionální tělo. Hele ten jeho dětský mozeček je ještě trochu omezený tím věkem. Tak ono si ho představí jako dalšího kamaráda a on si takhle řeší své vnitřní strachy. Takže on když bude mít nějaké trauma, protože ho rodiče nechali samotného doma a šli prostě ven, tak to dítě si s tím už umí poradit, protože to řekne tomu kamarádovi. „<i>Klokánku, já jsem tady byl včera sám a bál jsem se, víš?</i>“ A klokánek řekne: „<i>Hele, neboj se. Vždyť já jsem tady s tebou, už se nemusíš nikdy bát.</i>“ A to dítě se zbaví traumatu a je vyléčené. Takže ony</p>	<p><i>Ty děti si do určitého věku pamatují své minulé životy.</i> (D 619)</p> <p><i>Jak ony jsou napojeny na ten svůj vnitřní svět, tak ony si pořád s někým povídají. A v místnosti nikdo jako není třeba. (...) To dítě si tak jenom mluví samo se sebou. To je jeho vnitřní dítě, jeho emocionální tělo. Hele ten jeho dětský mozeček je ještě trochu omezený tím věkem. Tak ono si ho představí jako dalšího kamaráda a on si takhle řeší své vnitřní strachy. A to dítě se zbaví traumatu a je vyléčené. Takže ony mají takovou jako rozvinutější mysl než jakou jsme měli my, a to schopnost sebeléčení. Ony umí mluvit sami se sebou skrze nějaké tady ty postavičky. Nedělají to hlavně vůbec vědomě.</i> (D 625)</p>	<p>paměť na minulé životy</p> <p>ID mají přirozeně vyvinutou schopnost sebeléčení.</p>	<p>spiritualita</p> <p>spiritualita</p>
--	---	---	--	---

<p>637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672</p>	<p>mají takovou jako rozvinutější mysl než jakou jsme měli my, a to schopnost sebeléčení. Protože ony umí mluvit sami se sebou skrze nějaké tady ty postavičky a duchy a podobně. Nedělají to hlavně vůbec vědomě, dělají to samovolně. Jo?</p> <p>Anebo dokážou předvídat budoucnost. Třeba teď jeden chlapeček řekl své maceše: „<i>Já se moc těším až umřeš.</i>“ A ona z toho měla úplně tři dny záchvatu pláče. A on to řekl s takovou láskou. On je navíc takové to typické křesťálové dítě, které srší tou láskou všude. A on ji řekne něco (pro nás tak drastického) s takovým klidem a příjemným hláskem. Jakoby měl v hlavě dobrý pocit a opravdu se těšil na to až umře. Protože se stane asi stane něco hezkého nebo nevím.</p> <p>A co tvoje děti a vrstevníci? Rozumí si nebo „vyčnívají“?</p> <p>Ne. Vzhledem k tomu že teď už jsou skoro všechny indigové, tak si v podstatě rozumí. Dívej, pro ně je teď normální, že ty děti si třeba před zkouškou rozloží na lavici krystaly, jo? Pro štěstí. Pozitivně nabitě. To je teď u těchto dětí naprosto běžné. Přijdeš dneska do obchodu, kde se prodávají minerály, mandalky a podobně, tak ty prodavačky ti řeknou: „<i>Joo, dneska ty holky si tady chodí pro kamínky, křišťálky apod, zásobí se tím a mají to jako takovou tu energetickou očistu. To je teď hrozně moderní u puberťáků.</i>“ Kdybys přišla k mé starší deři do bytu, kromě toho, že je všude nepořádek, tak ona má všude kytky, kameny, krystaly, a všemožná znamení jako třeba obrácený pentagram (znamení přírody) a takhle. A ta malá dcera to samé. Když ji koupíš krystal, uděláš ji zaručenou radost. I prstýnky musí mít s kamenama. Normálně se zajímá i o karty, věštby a o takové ty věci, které nás v jejich věku vůbec nezajímali.</p> <p>A co učitelé a tvoje děti? Víš, že jsme se o tom už bavily, ale zajímalo by mě ještě, jestli třeba někdy měla problém přímo ona s nějakým učitelem? Víš co, jak ty děti dostávají okamžitě ty nálepky..</p> <p>Ona měla štěstí, že na ní si zatím ještě nikdo jako takhle nezasedl. Ona je chodící temnota, extrémní provokatér. Musím říct, že s ní je to jako fakt strašně těžké. Strašně. Ale vždy do jakékoli školy šla, tak ona tím, jak byla nesnesitelná a taková, že si nenechá do ničeho prostě mluvit, tak ona jako předělala učební plán celé školy. Že najednou, aby ta Emička byla spokojená (protože oni byli navíc hodní), tak oni změnili</p>	<p><i>Anebo dokážou předvídat budoucnost. (D 642)</i></p> <p><i>Vzhledem k tomu že teď už jsou skoro všechny indigové, tak si v podstatě rozumí. (D 650)</i></p> <p><i>Pro ně je teď normální, že ty děti si třeba před zkouškou rozloží na lavici krystaly, jo? Pro štěstí. Pozitivně nabitě. To je teď u těchto dětí naprosto běžné. (...) Zásobí se tím a mají to jako takovou tu energetickou očistu. (D 651)</i></p> <p><i>Ona měla štěstí, že na ní si zatím ještě nikdo jako takhle nezasedl. Ona je chodící temnota, extrémní provokatér. Musím říct, že s ní je to jako fakt strašně těžké. Strašně. Ale vždy do jakékoli školy šla, tak ona tím, jak byla nesnesitelná a taková, že si nenechá do ničeho prostě mluvit, tak ona jako předělala učební plán celé školy. (D 668)</i></p>	<p>Cítí, co se stane.</p> <p>ID si rozumí s vrstevníky, protože je většina vysokovibrační.</p> <p>ID sbírají drahé kameny a čerpají z nich energii.</p> <p>ID dokáží svým vzdorovitým chováním prosadit změnu.</p>	<p>spiritualita</p> <p>ID a vrstevníci</p> <p>sběr drahých kamenů</p> <p>projevy chování ID</p>
--	---	--	--	---

<p>673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707</p>	<p>komplet celý ten systém. A bylo to díky ní. Teď je na běžné střední škole a zase se tam dějí změny díky ní.</p> <p>A jaké změny máš na mysli?</p> <p>Třeba pan učitel se musí začít chovat jinak k žákům. On se 30 let nějak choval, ale přišla tam naše Ema a ona s ním tak nesouhlasí a vysílá mu tak silnou negativní energii (podle mě já tam vidím takový to: „<i>Já tě zabiju!</i>“). A on si nás pak teda ve výsledku zavolal a my mu řekli jak se ty děti cítí a on pak postupně změnil své chování. Po 30 letech, starý chlap prostě. A on najednou je k těm dětem tolerantnější. On je přijímá, přestal se jim vysmívat (omezil to) a začal být jiný. Takže buď máš dva typy takových dětí. Buď máš dítě, jako je má malá Johanka, která nedělá žádné konflikty, ale když jí ublížíš, tak ty to jako bytostně vycítíš a cítíš ten smutek. Aniž by plakala. A najednou sedíš a řekneš si: „Ježiš, co jsem to udělala, to jsem nemusela.“ A pak máš druhý typ jako je Ema, která vytvoří ten protiúder. Ale extrémní. Ona vyburcuje spolužáky, ona vyburcuje ostatní rodiče a ten učitel je najednou takhle malý. Ale je to těžké pro ni, protože on má pak psychologické potíže. Je většinou sama, málokdo ji rozumí. Teď ji to ještě nedodává to sebevědomí ta povaha, ale to se jednou otočí.</p> <p>Jak vyřešit situaci rodin, které jsou striktně racionální a mají ještě zaryté ty staré vzorce ve výchově? Jak to bude s ním? Kdy dojdou k pochopení?</p> <p>Naty, to je právě na těch dětech. Ony se budou do tady těch rodin rodit se záměrem změny. Ony jsou už v dnešní době tak extrémně nepřizpůsobivé, že ty rodiče nebudou mít už na výběr je vychovávat podle svých představ. Ony budou měnit celou společnost skrze to své vzdorovité chování. Ony ty rodiče prostě jednou pochopí, že změna není potřeba u dítěte, ale u nich samotných. To je to poselství, co tyto děti nesou. A to může ještě trvat jednu generaci, dvě generace. I víc. Kdo ví. Záleží, kdy my to pochopíme a uděláme tu změnu.</p>	<p><i>Třeba pan učitel se musí začít chovat jinak k žákům. On se 30 let nějak choval, ale přišla tam naše Ema a ona s ním tak nesouhlasí a vysílá mu tak silné negativní energie. A on si nás pak teda ve výsledku zavolal a my mu řekly jak se ty děti cítí a on pak postupně změnil své chování. Po 30 letech, starý chlap prostě. A on najednou je k těm dětem tolerantnější. On je přijímá, přestal se jim vysmívat (omezil to) a začal být jiný. (D 678)</i></p> <p><i>Takže buď máš dva typy takových dětí. Buď máš dítě, jako je má malá Johanka, která nedělá žádné konflikty, ale když jí ublížíš, tak ty to jako bytostně vycítíš a cítíš ten smutek. Aniž by plakala. A najednou sedíš a řekneš si: „Ježiš, co jsem to udělala, to jsem nemusela.“ A pak máš druhý typ jako je Ema, která vytvoří ten protiúder. Ale extrémní. Ona vyburcuje spolužáky, ona vyburcuje ostatní rodiče a ten učitel je najednou takhle malý. (D 684)</i></p> <p><i>To je právě na těch dětech. Ony se budou do tady těch rodin rodit se záměrem změny. Ony jsou už v dnešní době tak extrémně nepřizpůsobivé, že ty rodiče nebudou mít už na výběr je vychovávat podle svých představ. Ony budou měnit celou společnost skrze to své vzdorovité chování. Rodiče prostě jednou pochopí, že změna není potřeba u dítěte, ale u nich samotných. To je to poselství, co tyto děti nesou. (D 698)</i></p>	<p>ID dokáží svým vzdorovitým chováním prosadit změnu.</p> <p>První typ ID je vysoce citlivé na emoce druhých. Druhý typ je silně vzdorovitý a vysoce nepřizpůsobivý. Oba typy vyznačují velice silné energie svému okolí.</p> <p>ID jsou vysoce nepřizpůsobivé. Záměr je docílit společenských změn, které jsou spravedlivé.</p>	<p>projevy chování ID</p> <p>projevy chování ID</p> <p>reforma společnosti</p>
--	--	---	---	--

Příloha č.5 Indigový test podle C. Hehencamp

Tabulka 11

Věk 0 – 5 let	Hodnocení
Při probuzení si často stěžuje na fyzické bolesti, protože by raději zůstalo ve „svém světě“.	0 1 2 3
Potřebuje extrémně málo spánku a je plné energie.	0 1 2 3
Je jistým způsobem jiné než ostatní děti.	0 1 2 3
Nenechá se emocionálně vtáhnout do nějaké situace.	0 1 2 3
K předmětům se chová, jako by byly živé a mohli jsme jim činit bolest.	0 1 2 3
Přímo extrémně touží po náklonnosti a bezpečí, chtělo by se nacházet stále ve stejné místnosti.	0 1 2 3
Dovede se vcítit do jiných lidí a je velmi intuitivní. Často ví předem, co chcete říct.	0 1 2 3
První slovo, které umělo vyslovit bylo „ne“ a toto slovo používá častěji než ostatní slova.	0 1 2 3
Často si hraje s neviditelnými kamarády, které skutečně vnímá.	0 1 2 3
Chce být neustále v blízkosti svých rodičů a nepřetržitě vyžaduje jejich pozornost.	0 1 2 3
Umí se pořádně nudit.	0 1 2 3
Je to typický samotář.	0 1 2 3
Ví přesně, co chce, a dá se mu to jen těžko vymluvit.	0 1 2 3
Ve věku, kdy děti začínají mluvit, začne koktat, protože nenachází dostatečně rychle ta správná slova.	0 1 2 3
Říká s velkým přesvědčením věci, které vlastně vůbec nemůže vědět.	0 1 2 3
Komunikuje se zvířaty, rostlinami a kameny.	0 1 2 3
Má mediální schopnosti a cítí co je „opravdové“.	0 1 2 3
Svým vnitřním zrakem vidí obrazy, barvy a tvary, které nedokáže dost dobře vysvětlit.	0 1 2 3
Vybavují se mu situace z předchozích životů.	0 1 2 3

Tabulka 12

Věk 6 – 11 let	Hodnocení
Má jiné stravovací návyky než Vy; ví přesně, co potřebuje a co chce jíst.	0 1 2 3
Stále ho něco žene vpřed, je plně nadbytečné, těžce kontrolovatelné energie.	0 1 2 3
Je často příliš unavené, aby vstalo, obléklo se a šlo do školy; jednoduše je příliš unavené na to, aby dělalo cokoli.	0 1 2 3
Je nepozorné, nesoustředěné, vše dokáže odvrátit jeho pozornost od toho, co právě dělá.	0 1 2 3
Nespravedlnost ho opravdu pobuřuje.	0 1 2 3
Nereaguje na obvinění.	0 1 2 3
Je tolerantní ke všem a ke všemu.	0 1 2 3
Má poměrně málo strachu o sebe, ale dokáže se velmi strachovat o ostatní.	0 1 2 3
Denně Vás přivádí na Vaše hranice, emocionálně a duševně.	0 1 2 3
Má extrémní sociální citění, diskutuje s každým, všude a vždy.	0 1 2 3
Má sklon k tomu být samotářem.	0 1 2 3
Tráví čas raději s dospělými než se stejně starými kamarády.	0 1 2 3
Za všech okolností touží po lásce, spravedlnosti, toleranci a neodsuzování.	0 1 2 3
Protestuje při každé příležitosti a má velmi silnou vůli.	0 1 2 3
Nenechá se omezovat překonanými názory.	0 1 2 3
Není snadné ho zkotit, protože se cítí být králem/královnou a žádá, abychom se k němu odpovídajícím způsobem chovali.	0 1 2 3
Chce znát raději pravdu než jakoukoli lež.	0 1 2 3
Často cítí, že mu jiné děti a dospělí nerozumí a že ho neakceptují.	0 1 2 3
Náš materiální svět je pro něj příliš jednoduchý a příliš nudný.	0 1 2 3
Miluje intenzivní, duchaplné rozhovory.	0 1 2 3
Působí léčivě na jiné lidi.	0 1 2 3
Nemá žádný velký vztah k materiální skutečnosti.	0 1 2 3
Rozumí lidským a duševním souvislostem.	0 1 2 3
Je velmi loajální a věrné rodině a blízkým přátelům, jako by rozumělo tomu, že k sobě patří navěky.	0 1 2 3
Často se cítí, jako by na Zemi bylo na špatném místě a říká: „Chci jít zase zpátky.“	0 1 2 3

Tabulka 13

Věk 11 let – dospělost	Hodnocení
Nemůžete ho honit. Je to prostě nemožné.	0 1 2 3
Musí se hodně pohybovat. Když se učí, je stále v pohybu nebo je hyperaktivní.	0 1 2 3
Častěji trpí alergiemi a/nebo kožními vyrážkami.	0 1 2 3
Někdy je po delší dobu úplně vyčerpané a nedokáže zregenerovat.	0 1 2 3
Často není dostatečně uzemněné a „vznáší se někde nad Zemí“.	0 1 2 3
Umí argumentovat zcela bez emocí, logicky a jistě.	0 1 2 3
Nenechá se potrestat, umí si ale uložit trest samo.	0 1 2 3
Dovede se extrémně vcítit do jiných a je vášnivý, ale také silný a nezávislý.	0 1 2 3
Cítí, že je kreativně a spirituálně „dále“ než ostatní děti.	0 1 2 3
V obtížných situacích je velmi silný a dokáže slabším dodat odvahy.	0 1 2 3
Trpí povrchností ve styku s bližními.	0 1 2 3
Vyžaduje od svých bližních jasné koncepce a linie.	0 1 2 3
Chce, abychom se k němu chovali jako k plnohodnotnému členu rodiny.	0 1 2 3
Dělá většinou jen to, co samo považuje za správné.	0 1 2 3
Netoleruje, když někdo rozhoduje za něj, aniž by ho předtím informoval.	0 1 2 3
Odmítá většinu toho, co mu říkáme, narážíme u něj „na hluché uši“.	0 1 2 3
Je otevřený čistým návrhům a poctivě míněným podnětům.	0 1 2 3
Vyžaduje od Vás, abyste se ho ptali na jeho mínění a přesvědčení.	0 1 2 3
Spirituálním konceptům rozumí lépe než materiálním.	0 1 2 3
Žije vnitřně podle nejvyšších duševních principů a ideálů.	0 1 2 3
Zná svou životní úlohu a netrpělivě čeká na to, až konečně „dospěje“.	0 1 2 3
Ví, že se ve všech věcech nachází spirituální energie, že vše tvoří jednotu a že jsme spolu navzájem spojeni.	0 1 2 3

Příloha č. 6 Dotazník Vysoké citlivosti

Typ vysoké citlivosti (zaškrtněte každé tvrzení, které na vaše dítě platí)

Fyzická, nízký práh vnímání, například:

- Citlivé na vlákna, ponožky z hrubého materiálu, štítky na oblečení
- Všímá si slabých zvuků, jemných vůní

Fyzická, intenzita, například:

- Reaguje intenzivněji na bolest než ostatní děti
- Vadí mu hlasité zvuky

Fyzická, komplexní, například:

- Nemá rádo davy, ani rušná místa.
- Nemá rádo mixovaná jídla, ani složitá ochucovadla.

Emoční, nízký práh vnímání, například:

- Vnímá nálady druhých lidí.
- Umí skvěle navazovat vztahy se zvířaty, miminky, či rostlinami (bytostmi, které nedokáží mluvit).

Emoční, komplexní, například:

- Mívá zajímavé vhledy týkající se toho, co se odehrává v nitru druhých lidí.
- Mívá složité a živé sny.

Emoční, intenzita, například:

- Snadno se rozpláče.
- Hluboce je znepokojuje utrpení druhých lidí.

Novost, nízký práh vnímání, například:

- Pomalu se „rozmlouvává“ s lidmi, které delší dobu nevidělo.
- Všímá si i nepatrných změn u lidí poté, co je delší dobu nevidělo.

Sociální novost, komplexní, například:

- Čím je někdo méně známý, anebo čím více je někdo něčím neobvyklý, tím zdráhavěji k němu vaše dítě přistupuje.
- Nepobývá rádo ve velkých skupinách, pokud jsou v nich neznámí lidé.

Sociální novost, intenzita, například:

- Není rádo středem pozornosti mezi cizími lidmi.
- Nerado se setkává se spoustou nových lidí najednou.
- Nemá rádo, když se ho na něco vyptávají cizí lidé.

Nyní ohodnoťte své dítě na následující sedmibodové škále, která zachycuje 7 osobnostních rysů jejímž autory jsou Thomas a Chess (přičemž zde byl vynechán „senzorický práh“, neboť je totožný s vysokou citlivostí, a dále byla vynechána „převažující nálada“.

1. Aktivita či hladina energie:		Nízká	Střední	Vysoká
2. Intenzita emočních reakcí:		Nízká	Střední	Vysoká
3. Rytmičnost:		Nízká	Střední	Vysoká
4. Přizpůsobivost:		Nízká	Střední	Vysoká
5. Počáteční reakce:	Přibližuje	Jak kdy		Drží se zpátky
6. Vytrvalost: (jak dlouho udrží pozornost)		Nízká	Střední	Vysoká
7. Rozptýlitelnost: (snadno přenáší pozornost k novým podnětům)		Nízká	Střední	Vysoká

Nyní označte vlastnosti, které považujete za další silné stránky svého dítěte:

- Umělecké schopnosti
- Technické schopnosti
- Bystrost při mentálních hrách
- Pohybové schopnosti
- Trpělivost
- Empatie
- Svědomitost
- Velký smysl pro humor
- Duchovní zájmy
- Vysoká inteligence
- Laskavost
- Zájem o sociální spravedlnost
- Další _____

Problematické oblasti vašeho dítěte (dle vašeho názoru). Zde je několik příkladů:

- Problém s koordinací, či při sportovních činnostech a hrách
- Stydlivost, nesmělost, často strach, že bude odmítnuto
- Negativní nálada či chování
- Tvrdohlavost
- Drzost, sobeckost, bezohlednost

- „Příliš hodné“
- Není schopno vést „nezávaznou společenskou konverzaci“
- Tráví příliš mnoho času u počítače
- Vztek
- Příliš hlučné, divoké
- Odmítáno druhými kvůli své agresivitě
- Odmítáno druhými kvůli své přílišné pasivitě
- Pomalu se učí
- Porucha učení
- Porucha pozornosti
- Další

Velké životní změny mohou mít velký vliv na život vašeho dítěte. Ke každé z následujících změn, které se vašeho dítěte týkají, si запиšte, jaký si myslíte, že na ně má vliv:

- Stěhování
- Rozvod
- Nemoc
- Úmrtí v rodině
- Úmrtí blízkého kamaráda, vč. milovaného zvířete
- Onemocnění v rodině, ať již fyzické či mentální
- Týrání a zneužívání v minulosti (fyzické či sexuální)
- Dlouhodobá chudoba
- Předsudky
- Mimořádné úspěchy, ocenění či vynikající výsledky
- Veřejně známá osobnost
- Navázání velmi blízkého přátelství
- Speciální rádce a učitel (vč. blízkého prarodiče, učitele ve škole apod.)
- Velká chyba či trapas
- Kroužky, volnočasové aktivity (hudební či výtvarný obor na ZUŠ, sportovní aktivity apod.)
- Pravidelné aktivity (skaut, fotbal, atd.)
- Neobvyklé prostředí, v němž vyrůstá (velkoměsto, centrum města, malá vesnice, odlehlý statek apod.)
- Hodiny náboženství

- Kulturně podnětné prostředí (často chodí do divadla, na koncerty anebo rodinu často navštěvují vědci, či spisovatelé apod.)
- Další _____

Nyní na jednu až dvě strany popište své dítě na základě výše uvedených vlastností, tj. vytvořte jejich souhrn, jako byste někomu vysvětlovali, jaké vaše dítě je.

1. Začněte jeho vysokou citlivostí a poté pokračujte k jeho dalším temperamentovým rysům.
2. Vyjmenujte všechny jeho silné stránky.
3. Poté se zmiňte o tom, jaké má podle vašeho názoru problémy.
4. Jaký vliv na tyto jeho problémy má to, jak na ně nahlížíte? (Považoval by je někdo jiný také za problém, anebo by pro něho naopak nepředstavovaly „žádný problém“?)
5. Popište, jak byly tyto silné či slabé stránky vašeho dítěte posíleny, anebo naopak zeslabeny jeho minulostí – tím, co zažilo.
6. Zamyslete se nad tím, jak vysoká citlivost vašeho dítěte přispěla k rozvoji jeho silných stránek?
7. Jakým způsobem se podílela na vzniku jeho problémů?
8. Jak pomáhá vašemu dítěti překonávat jeho problémy a zvládat problematrické situace?
9. Jak je vysoká citlivost vašeho dítěte propojena s jeho hlavními životními zkušenostmi? Zvýšila v některých případech vliv a dopady těchto událostí na ně? Anebo je v jiných případech naopak snížila?
10. Pročtete si znovu tento vyplněný dotazník a podtrhněte si, co nového jste se díky němu o svém dítěti dozvěděli. Jak to podle vás změní váš přístup ke svému dítěti a způsob vašeho chování k němu?

Uchovejte si tento vyplněný dotazník. Může nastat okamžik, kdy bude užitečné ukázat je učitelí vašeho dítěte, lékaři či členu rodiny, který o to projeví zájem, anebo dalšímu člověku, který o vaše dítě pečuje.